

AHMED KILIÇKAYA

**LAİKLİĞE VE
LAİK ANAYASALARA**

LÂ - ʎ

REDDİYE

**ANAYASA MESELESİNE
İSLAMİ ÇÖZÜM**

**KAMUOYUNDA TARTIŞILMASI İÇİN
BİR İSLAMİ ANAYASA TASARISI**

Kitap ADI :

LAİKLİĞE VE LAİK ANAYASALARA REDDİYE

Yazar :

AHMED KILIÇKAYA

ISBN :

978-605-73786-0-6

Baskı Tarihi :

15-01- 2022

1.Baskı

Bu kitap;

Ecrini sadece Allahu Teala'nın katından bekleyerek, faydalı
olması umuduyla yazardan okuyucuya

HEDİYEDİR

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	7
BİRİNCİ BÖLÜM	10
LAİKLİĞİN TANIMI, DAYANAĞI VE KISA TARİHÇESİ	10
LAİKLİĞİN TANIMI	10
LAİKLİĞİN FELSEFİ TEMELLERİ	11
LAİKLİĞİN KISA TARİHÇESİ.....	12
İSLÂM DÜNYASINDA LAİKLİK.....	13
LAİKLİK AVRUPA TOPLULUKLARININ VE KÜLTÜRÜNÜN ÜRÜNÜ BİR KAVRAM YA DA İLKEDİR	22
LAİKLİK; NE İSLAMİ'DİR NE DE İNSANİDİR.....	24
LAİKLİK BİR ŞEYTANİ AKİDEDİR.....	24
Kamu alanı tartışmalarında yapılan:.....	24
Allah'ın mülkünde Allah'ın sözünü geçersiz kılmak küstahlığıdır	24
LAİKLİK GAYRİ İNSANİLİKTİR.....	29
LAİKLİK ŞEYTANİ BİR AKİDEDİR.....	31
LAİKLİĞİ BENİMSEMİK; ŞEYTANA TABİ OLMAK VE ONA KULLUK YAPMAKTIR	34
LAİK SİSTEM MÜSLÜMANLAR İÇİN GÜVENCE DEĞİLDİR BİLAKİS TAĞUTTUR	41
LAİKLERİN ANLATIMI İLE LAİKLİK İLKESİ	41
TEORİK VE PRATİK ANLAMDA LAİKLİK.....	43
LAİK SİSTEM TEVHİD İNANCINA AYKIRIDIR.....	43
İKİNCİ BÖLÜM	53
ANAYASA MESELESİNE İSLAMİ ÇÖZÜM	53
ANAYASANIN MİSYONU	53
ANAYASANIN KÖKLERİ.....	54
HAKİMİYET / EGEMENLİK.....	54

SULTA / OTORİTE.....	56
REJİM VE İDEOLOJİ.....	56
İSLAMİ BİR ANAYASANIN KÖKLERİ.....	57
HAKİMİYET / EGEMENLİK KONUSU	58
SULTA / OTORİTE KONUSU.....	61
REJİM VE İDEOLOJİ KONUSU	62
İSLAMİ BAKIŞ AÇISINI YOK SAYMAK MÜSLÜMANLARI YOK SAYMAKTIR.....	66
LAİK ANAYASALARA KARŞI İSLAMİ TAVIR.....	72
LAİK ANAYASALARDA HAKİMİYET MİLLETİNDİR.....	72
İSLAM'A GÖRE HAKİMİYET ALLAH'IN ŞERİATININDIR	74
ŞER'Î HÜKÜM VE TAVRIMIZ	82
BAZI İDDİA VE VEHİMLERE CEVAPLAR	87
1."Anayasanın ya da devletin Dine dayandırılması toplumda ayrışmaya, kamplaşmaya ve toplumsal çatışmaya neden olur" iddiası yada vehmi.....	87
2. "İslam'ı, anayasanın yada devletin esası yapmak o toplumdaki gayri Müslim unsurların itirazına ve haklarının zayi olmasına sebep olur" iddiası ya da vehmi.....	90
3. "Bir İslamî anayasaya ya da İslam'ın devletinin olmasına küresel süper güçler ve devletler izin vermezler. Bizi dünya sisteminin dışına iterler. Onlara ters düşmemek ve onların düşmanlığına maruz kalmamak için 'İslami devlet', 'İslami anayasa' ve 'İslami kimlik' sevdasından vazgeçmeliyiz ya da seslendirme- meliyiz. Akıllı davranmalı ve reel politiği göz ardı etmemeliyiz. Aksi halde dünyadaki egemen küresel güçler, süper devletler bize düşman olurlar ve bizi yokederler" vehmi ve iddiası!.....	93
SONUÇ	99
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	101
İSLAMİ BİR ANAYASA TASARISI ÖRNEĞİ	101

RAŞİDİ HİLÂFET DEVLETİ İÇİN BİR ANAYASA TASARISI..	103
GENEL HÜKÜMLER.....	103
YÖNETİM NİZAMI	105
HALÎFE.....	106
TEFVÎZ MUÂVİNİ	110
TENFÎZ MUÂVİNİ	112
VÂLÎLER	112
CİHÂD EMİRİ:.....	113
Harbiye Dâiresi – Ordu	113
İç Güvenlik.....	115
Hâriciye (Dışişleri)	115
Sanâyi Dâiresi.....	115
KADÂ (YARGI).....	116
İDÂRÎ TEŞKİLÂT	119
BEYT-UL MÂL (HAZÎNE).....	120
MEDYA.....	120
ÜMMET MECLİSİ	120
İÇTİMÂÎ NİZÂM /	122
Kadın Erkek İlişkilerinin Tanzimi.....	122
İKTİSÂDÎ NİZÂM	124
ÖĞRETİM SİYASETİ.....	130
Yazar Hakkında	135

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

ÖNSÖZ

Sayırsız nimetleri ile bize lütufta bulunmasının yanı sıra nimetlerin en büyüğü iman ve İslâm nimeti ile şereflendiren, risaletinde bize Şeriat ve Minhaç/ yöntem vererek yolumuzu müstakim kılan Alemlerin Rabbı Yüce Allah'a hamdü senâlar olsun. Tüm insanlığa hayat nizamı olarak İslâm'ı getiren Şanlı Resul Muhammed Mustafa'ya, âline, ashabına ve onlara ihsan ile tâbi olan tüm mü'minlere salât ve selâm olsun...

Çağdaş tagutluğun simgesi olan laiklik ve laik anayasalar başta Türkiye olmak üzere İslam alemine sürekli empoze edilmektedir. Bu empoze işlemi zaman zaman jakoben yöntemlerle yani baskı, şiddet ve terörle dayatılarak yapılmaktadır bazen de ılımlı yaklaşımlarla, laikliği süsleyip şirin göstererek olmaktadır. Bu ılımlı yaklaşımda;

“laikliğin aslında dinsizlik olmadığı”, “din ve vicdan özgürlüğü demek olup Müslümanlar için de bir güvence olduğu”, “bir Müslümanın hem dindar hem de laik devletin yöneticisi olabileceği”, “Kur’an’ın ‘dinde zorlama yoktur’, ‘sizin dininiz size benim dinim bana’ diyerek laikliği tasvip ettiği”

Söylemleri ve güzellemeleri ile **laiklik** şirinleştirilmeye çalışılmaktadır.

Bu kitabımız bu yaklaşımlara reddiye içeriklidir.

Ayrıca bugünlerde İslam Coğrafyasında, mesela Mısır, Tunus, Libya, Suriye ve Türkiye’de değişim, dönüşüm rüzgarları ile birlikte “yeni bir anayasa yapmak meselesi” gündemdedir. Topyekün yeni bir anayasa yapmak veya

benimsemek aslında o ülkedeki rejimin değişmesi, paradigmanın değişmesi, egemenliğin merkezinin ve egemen güçlerin değişmesi demektir. Fakat burada bazı istifhamlar bulunmaktadır:

--Bu "yeni anayasa" söylemini gündeme taşıyanlar gerçekten bunu yapacaklar mı?..

--"Yenilik" ve "değişim" vaatlerinde ne kadar samimi-dirler?..

--Bu söylemlerinde gerçekten "köklü bir değişimi" mi yoksa ambalaj yada makyaj değişikliğini mi kastediyorlar?

--Kökleri toplumun derinliklerinde olan ve genel hüsnü kabul gören bir anayasa yapmayı başarabilecekler mi?..

Bu istifhamların gölgesinde bir sorun olarak algılanan "*yeni anayasa belirleme*" çalışmalarına bu kitabımızda İslami bir bakış açısı, tutum ve çözüm sunmaya çalışacağız inşaAllah.

Kitabın birinci bölümünde;

-Laikliğin tanımı ve kısa tarihçesi,

-"**Laiklik** adına **kamu alanı** tartışmalarında yapılan; Allah'ın mülkünde Allah'ın sözünü geçersiz kılmak küstahlığıdır."

-“Laiklik; Ne İslami'dir Ne De İnsanıdır Laiklik Şeytani Bir Akidedir”

-“Laik Sistem Müslüman İçin Güvence Değildir. Bilakis Tağuttur”

başlıklı konular ele alınmaktadır.

-Bu bölümün sonuç kısmında ise; Müslümanların laik sisteme inanmak/ güvenmek ve benimsemek ile değil onu inkar etmekle/ reddetmekle emrolunmuş olduklarına vurgu yapılmaktadır.

Kitabın ikinci bölümünde;

-Anayasa Meselesine İslami Çözüm başlığı altında; Anayasanın Misyonu, Anayasanın Kökleri, İslami Bir Anayasanın Kökleri, İslami Bakış Açısını Yok Saymak Müslümanları Yok Saymaktır konuları ele alınmıştır.

-“Yeni anyasa meselesi” tartışılırken zaman zaman seslendirilen bazı vehimlere cevaplar verilmiştir.

Kitabın Üçüncü Bölümde; İslam coğrafyasındaki tüm ülkeler için tartışılması maksadıyla bir “İslami Anayasa Taslağı” örnek olarak sunulmuştur.

Allahu Teala’dan bu çalışmamızı katında makbul amellerden kılmasını, Tağuta ve tağuti ideolojilere karşı reddetmek tavrımızın tanığı kılmasını, tüm mü’min kardeşlerimize faydalı kılmasını niyaz ederim.

رَبَّنَا لَا تُرِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ

“Rabbimiz! Bizi hidayete erdirdikten sonra kalplerimizi eğiltme. Bize katından bir rahmet bahşet. Şüphesiz sen çok bahşedensin.”¹

¹ Ali İmran: 8

BİRİNCİ BÖLÜM

LAİKLİĞİN TANIMI, DAYANAĞI VE KISA TARİHÇESİ

LAİKLİĞİN TANIMI

“**Laiklik** veya laisizm (Fransızca: Laïcisme); devlet yönetiminde herhangi bir dinin referans alınmamasını ve devletin dinler karşısında tarafsız olmasını savunan prensiptir.

Fransızca'dan Türkçe'ye geçmiş olan "laik" sözcüğü, "din adamı olmayan kimse; din adamı dışında kalan halk" anlamına gelen Latince "laicus" sözcüğünden gelmektedir.

Roma döneminde din adamlarına "Clerici" din adamı olmayanlara da "Laici" adı veriliyordu.

Aynı terimin İngilizce karşılığı ise “**secularity**” olup, din ve devlet işlerinin ayrı tutulması anlamına gelir. Latince bir kelime olan “çağ” anlamına gelen "saeculum" kelimesinden geçmiştir.

Sekülerizm Türkçeye lâiklik, çağdaşlaşma veya dünyevileşme olarak üç farklı terimle çevrilebilmektedir.

Fransa'da “lâiklik” için Laïcité (Laïcisme) terimleri kullanılmaktadır. Kavramlar, her iki biçimde de cismi ve bilimsel olan ile soyut ve dinsel olanın birbirine karıştırılmamasını ifade etmektedirler.

Laiklik anlam olarak; genel, felsefi, hukuki ve siyasi başlıkları altında şu şekilde tanımlanmaktadır.

Laiklik Genel Anlamı Olarak; Laik olma durumu, din işleriyle dünya işlerini ayıran, dinin dünya, özellikle devlet işlerine karışmasını istemeyen kişi, toplum, devlet olarak tanımlanır.

Laiklik Felsefi Anlamı Olarak; Felsefi açıdan laikliğe bakıldığında İman ve inancın yerine, aklın egemenliğini kabul edilmesi anlamı taşımaktadır.

Laiklik Hukuki Anlamı olarak; somut olarak devlet ile dinin birbirine karışmaması olarak ifade edilir.

Laiklik Siyasi Anlam; Siyasal iktidarın, dinsel kudret ve otoriteden arındırılarak bağımsız hale getirilmesidir. Ya da dinin siyasal erk ve yaptırım gücüne sahip olmamasıdır.

LAİKLİĞİN FELSEFİ TEMELLERİ

Laikliğin felsefi temelleri; 16.yy'da İtalya'da doğan Rönesans, sanat ve edebiyatta Katolik Vatikan Papalığından ve onun dinsel temalarından uzaklaşarak antik Roma ve Yunan sanat ve felsefecilerinden beslendiği belirtilmektedir. Yayıldığı ülkelere göre içerdiği sanat ve edebiyat tarzının farklı alanlarda oluşmasına yol açan Rönesans hareketleri sanatta olduğu gibi edebiyat ve felsefe alanlarında da antik dönem eserlerine dönüşmüştür. Rönesans, skolastik öğretileri yıkıma uğrattığı gibi canlandırdığı hümanist ve akılcı akımları, Avrupa ülkelerinin 18.yy Aydınlanma Çağı düşünürlerine miras bırakarak ve kökleri M.Ö.6.yy'a kadar dayandırılan Hümanizmin tekrar canlanmasını hazırlayarak rasyonalizmin/ akılcılığın öne çıkartılmasının başlatıcısı olmuştur.

Kavramı felsefi açıdan tanımlayanlara göre laiklik; *“insana, insan aklına, beşerin ebedi tekamülüne iman getirmektir.”*

Buna göre, laik devletin dine karşı oluşu ile tarafsız olması arasında bir fark görmeyenler, dinle ilgisi olmayan anlamının hepsini dinsizlik olarak tanımlamışlardır. Bazı düşünürler insan eylemlerini dinli, dinsiz, dindışı şeklinde üçe ayırmışlar, buna örnek olarak ibadet etmeyi dinli, dindarları hor görmeyi dinsiz, yürümek konuşmak gibi eylemleri din dışı olarak görmüşlerdir.

Siyasi anlamı üzerindeki tartışmalarda ise laiklik, liberalizmin dini kaynağı sayılır ve siyasi kudretin dini kudretten ayrılmasını ifade eder.

Teokratik devletten demokrasiye geçerken devlet otoritesiyle din otoritesi sınırlandırılmış, laiklik klasik demokrasinin gerekliliğinin bir icabı olmuştur. Buna göre kavram, “çağdaşlaşma ve insan hakları” ile yakın bağlantılıdır.

Hukuki tanımlara göreyse en yaygın tanım, devlet ile din işlerinin ayrılmasıdır.’ Devlet, bir dine inanıp inanmama meselesini özel bir problem sayar, fertlerinin sadece maddi yönüyle ilgilenir, kendisi devlet olarak hiçbir dini taşımaz, hiçbir dini ayine iştirak etmez, fakat fertlerin her türlü dini serbestliklerini kabul eder. Devlet, dini esaslara dayanan kanunlar yapamayacağı gibi, bütün dinlere eşit mesafede durur ve hiçbir şekilde dinlerin ibadet hüküm ve kurallarına müdahale edemez. Bununla birlikte dinlerin düzenini bozacak davranışlarını da önlemekle yükümlüdür.

LAİKLİĞİN KISA TARİHÇESİ

Kavramın tarihsel gelişimi, Katolik Avrupa ile Anglosakson Avrupa arasında bir nüans oluşturmuştur. Katolik ülkeler “laik”, diğerleri “seküler”dir. Laik ülkelerde daha çok din devletin denetimi altındadır; buna mukabil seküler ülkelerde din ile devlet özerk iki alandır. Protestan ve Anglikan ülkelerdeki sekülerizm, günlük hayatı belirleyen dünyevi bir yaşam tarzını ifade eder ve dünyevi işlerde dini dışarda bırakmak anlamını edinir. Bu ülkelerde milli kiliselerin Roma Kilisesinden ayrılmışlığı, Kraldan ayrı özerk kurum oluşu da kavrama etkinlik kazandırmıştır. Bu aynı zamanda uluslaşma ve burjuvazinin ortaya çıkışıyla da ilgilidir. Laikliğin Bizans sezaropapismine ve elitist hakimiyete, sekülerizmin ise Roma paganlığına ve vicdan özgürlüğüne yakın olduğu belirtilmiştir.

Eski çağlardan beri din, insanların, günlük yaşamında, toplumsal düzende ve devlet yönetiminde etkili oldu. Özellikle Hıristiyanlık Avrupa’da ortaçağ sonlarına kadar her alanda söz sahibiydi. Papalar krallara hükmede- biliyor, papaz, rahip ya da

keşif gibi din adamları Hıristiyan dininin kurallarına göre insanların yaşamını yönlendiriyorlardı.

Zamanla değişen ve gelişen ticaret ilişkileri, kentlerin zenginleşmeye başlaması, Hıristiyan olmakla birlikte ayrı mezheplerden olanların çoğalması, din adına zulümlerin artması gibi etkenler Hıristiyan dininin dönemin yeni koşullarına göre gözden geçirilmesini gerektirdi. 16.yüzyılda dinde Reform hareketi oldu. Edebiyat, sanat ve bilimde Rönesans diye adlandırılan canlanma ve atılım dönemi de 15. ve 16. yüzyıllarda gerçekleşti. Böylece Hıristiyan dünyasında din, yaşamın birçok alanında etkisini yitirmeye başladı. Özellikle eğitim ve öğretim alanında yenileşmeler oldu. Din kurallarına uygun eğitim yapan kurumların yani sıra özgür düşünceye ve inanç özgürlüğüne dayanan eğitim kurumları devlet tarafından açılmaya başlandı. 1789 Fransız Devrimi'nden sonra laiklik yavaş yavaş devletin bütün kurumlarında ve toplumda kendini kabul ettirdi.

İSLÂM DÜNYASINDA LAİKLİK

İslâm ülkelerinde laikliğin ortaya çıkışı, tarihî gelişimi ve uygulanma şekilleriyle bu konulardaki tartışmalar laikliğin doğup yayıldığı Batı ülkelerine göre farklılık gösterir. İslâm dünyasında dinî otorite ile siyasî otorite arasında tarih boyunca Batı'dakine benzer bir çatışma söz konusu olmadığından XIX.yüzyılın başlarından itibaren görülen laiklik süreci iç dinamiklerden çok dış dinamiklerin ve gelişmelerin etkisiyle başlamıştır.

I. ve II. Dünya savaşlarını takip eden yıllarda İslâm toplumlarının bağımsızlıklarını kazanmaları ve ulus-devlet şeklinde yapılanmaları ile birlikte din-devlet ilişkileri, devletin kimliği ve yönetim şekliyle ilgili tartışmalar canlanmış, farklı eğilimler ve fikrî oluşumlar ortaya çıkmıştır. Hilâfetin dinî değil millete bırakılması gereken dünyevî bir mesele olduğunu ifade

eden Osmanlı âlimi Seyyid Bey ile, İslâm dininin devlet hayatından tamamen uzak tutulması gerektiğini *el-İslâm ve uşûlü'l-ḥüküm* adlı eserinde dile getiren Mısırlı âlim Ali Abdürrâzık gibi düşünürlerin karşısında İslâm'ın siyasî otoritenin kaynağı olması ve devletin kimliğinin İslâmî esaslara göre tanımlanması gerektiğini savunan anlayışlar da geliştirilmiştir. Ali Abdürrâzık tarafından ifade edilen görüşler, İslâm ülkelerinin son yüzyıldaki bağımsızlık mücadelelerine ve yeni ulus-devletlerin oluşumuna destek verdiği için onaylanmış, gelenekten kopuk olduğu ve millet-devlet bağımlı zayıflattığı için de eleştirilmiştir.

Bağımsızlıklarını kazanma sürecinde İslâm ülkelerinin çoğunda devlet yönetimini elinde bulunduran siyasetçilerin ve Batı eğitimi almış olan entelektüellerin modernist bir İslâm yorumuna sıcak baktıkları veya laik ve milliyetçilik ekseninde etrafında bir siyaset üretmeye çaba sarfettikleri görülür. Bunun sonucu olarak siyaset, hukuk ve eğitim alanlarında Batı modellerini benimseme çabalarıyla birlikte laikleşme süreci de hız kazanmıştır. Genellikle hukuk ve eğitim alanlarındaki uygulamalar, bu alanların dinî çevrelerin ve gelenekçi ulemânın elinden çıkararak devletin kontrolüne geçmesi sonucunu doğurmuş, bir kısım ülkelerde dinî faaliyetler doğrudan devlet tarafından düzenlenmiştir.

İslâm ülkelerindeki laikleşme sürecinde dikkat çeken en önemli husus, Batı'nın kendi tarihî ve kültürel tecrübesinden hareketle ortaya çıkan ve gelişmesi birkaç yüzyıl sürmüş olan ilke ve kurumların tarihî gelenekleri, tecrübe ve değerleri farklı bir coğrafyada sorgulanmadan ve hızlı bir şekilde yerleştirilmeye çalışılmasıdır. Anayasalarında devletin laik olduğu ifade edilen Türkiye, Nijerya ve Senegal ile şer'î hukuka dayalı bir yönetim tarzının benimsendiği Suudi Arabistan ve İran bir tarafa bırakılırsa İslâm ülkelerinin önemli bir kısmı bu alanda karmaşık ve eklektik bir yapı arzeder. Dinî referanslı hükümler

içerenler de dahil İslâm ülkelerinin anayasaları ve hukuk sistemleri önemli ölçüde Batılı modellere dayanmaktadır. Millî ideolojiler, devlet kurumları, siyasetçiler ve partiler de genellikle laik eğilimlidir.

İslâm ülkelerinde laiklik uygulamaları sürecinde çoğunlukla yöresel ve birbirinden bağımsız olarak ortaya çıkan muhalif bazı etnik ve dinî topluluklar dışında bir kısım dinî-siyasî oluşumların özellikle öğrenciler ve entelektüeller arasında zemin bularak geliştiği görülmektedir. Mısır'daki İhvân-ı Müslimîn ve Pakistan'daki Cemâat-i İslâmî örneklerinde olduğu gibi laiklik uygulamalarına muhalif dinî-siyasî hareketler, İslâm ülkelerinde modern dönem sonrasında yabancı değerler yerine yerli değerlere yönelik çabalarını temsil ederek dinî hayatın hem özel hem sosyal yönünü yürürlüğe koyabilecek bir İslâm toplumunun oluşturulmasını hedeflemişlerdir.

XIX.yüzyılda laik Batı değerleri daha çok yönetici seçkin kesim tarafından üstün görülürken XX.yüzyılın başlarından itibaren Batı eğitimi alan yeni kuşaklar bu değerleri daha çabuk benimsemişlerdir. Öte yandan hem laiklik yanlısı hem karşıtı kesimler tezlerini ispatlamada dinî öğretiden geniş ölçüde yararlanmaya çalışmışlardır. Toplum kendi görüş ve ilkelerine göre şekillendirmek isteyen bu eğilimler arasındaki ilişkiler bazı İslâm ülkelerinde sosyal barışı ciddi şekilde etkilemiştir ve etkilemeye devam etmektedir. Bu genel girişin ışığında önde gelen İslâm ülkelerindeki laiklik uygulamaları konusunda şu özel durumlar tespit edilebilir:

Türkiye Cumhuriyeti laikliği her ne kadar resmen 1937 yılında benimsemişse de bu gelişmeye yol açan süreç Cumhuriyet öncesine uzanır ve esas itibariyle Tanzimat'ın ilânıyla başlar. Gülhâne Hatt-ı Hümayunu' nun ilânıyla birlikte hem adlî yapıda hem uygulanan kanunlarda önemli değişiklikler yapılmaya başlanmış, bu dönemde ticaret, ceza, hukuk ve ceza yargılaması, Cumhuriyet döneminde de medenî

hukuk alanı Batılı ve laik bir karaktere bürünmüştür. Şer'iyeye mahkemelerinin kalkması, hilâfetin ilgası, Tevhîd-i Tedrîsat Kanunu'nun kabulü, tekke ve zâviyelerle türbelerin kapatılması ve nihayet 1937'de laikliğin açık biçimde anayasal bir prensip olarak Esas Teşkilât Kanunu'nda yerini alması bu dönemde laiklik istikametinde atılmış önemli adımları oluşturmaktadır. Aynı ilke 1961 ve 1982 anayasalarında da yerini ve önemini korumuştur. 1982 anayasası laikliği Cumhuriyet'in temel niteliklerinden sayarak değiştirilemeyecek ve değiştirilmesi teklif edilemeyecek maddeler arasına almıştır (md.4).

Laikliğin en önemli argümanı din ve vicdan hürriyeti sağlaması ve bütün dinlere eşit mesafede bulunmasıdır. 1982 Anayasası bir taraftan herkesin din ve vicdan hürriyetine sahip olduğunu, 14.madde hükümlerine aykırı olmamak şartıyla ibadet, dinî âyin ve törenlerin serbest bulunduğunu, din ve ahlâk eğitim ve öğretiminin devletin gözetim ve denetimi altında yapılacağını, din kültürü ve ahlâk öğretiminin ilk ve orta öğretim kurumlarında okutulan zorunlu dersler arasında yer alacağını belirtirken diğer taraftan kimsenin devletin sosyal, ekonomik, siyasî veya hukukî temel düzenini kısmen de olsa din kurallarına dayandırma veya siyasî ya da kişisel çıkar yahut nüfuz sağlama amacıyla dinî veya din duygularını yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar edemeyeceğini ve kötüye kullanamayacağını hükme bağlamıştır. 24.maddenin göndermede bulunduğu 14.madde ise temel hak ve hürriyetlerin demokratik ve laik cumhuriyeti ortadan kaldırmayı amaçlayan faaliyetler biçiminde kullanılmasını yasaklamaktadır. Temel hak ve hürriyetlerin durdurulmasını düzenleyen 15.madde ise savaş, seferberlik, sıkıyönetim veya olağan üstü hallerde dahi durdurulamayacak olan temel hakları düzenlerken kimsenin din, vicdan, düşünce ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamayacağına da yer vermektedir.

Laiklikle ilgili anayasada yer alan önemli bir düzenleme Diyanet İşleri Başkanlığı ile ilgili olanıdır. 136.madde, “Genel idare içinde yer alan Diyanet İşleri Başkanlığı laiklik ilkesi doğrultusunda, bütün siyasî görüş ve düşüncülerin dışında kalarak ve milletçe dayanışma ve bütünleşmeyi amaç edinerek özel kanununda gösterilen görevleri yerine getirir” hükmünü getirmektedir. Laik bir ülkede Diyanet İşleri Başkanlığı’nın varlığı zaman zaman eleştiri konusu olmuşsa da din hizmetlerinin cemaatlara bırakılma- sının da kendine özgü problemler doğurabileceği, gruplaşmalara yol açacağı ve millî birlik ve bütünlüğü bozabileceği ileri sürülmüştür Anayasa Mahkemesi’ne göre de Hıristiyanlığın aksine toplumsal-kamusal hayatı da düzenleyen İslâm dininin kötüye kullanılması devletin ve laiklik ilkesinin yok edilmesi sonucunu doğurur. Bu sebeple Diyanet İşleri Başkanlığı’nın anayasal bir kurum yapılması tarihten ve ülke şartlarından süzülen bir zorunluluktur ve Diyanet İşleri Başkanlığı’na bağlı bir din hizmetlileri sınıfının varlığı da anayasaya aykırı değildir (E.1970/53, K.1971/76, 21/10/1971)

Arap ülkelerindeki din-devlet ilişkileri yeknesak bir tavır sergilemekten uzaktır. Mısır’da laik hukuk müesseselerinin kuruluşu ve laiklik sürecinin başlangıcı Mısır Valisi Hidiv İsmâil Paşa dönemine kadar uzanır. XIX.yüzyıl sonlarında görülen Mısır milliyetçiliği genelde laikliği benimsemiştir. Buna karşılık 1928’de ortaya çıkan İhvân-ı Müslimîn hareketi İslâmî bir topluma ve yönetim şekline dönüş çağrısı yaparak laik sürece karşı çıkmıştır. Ancak Mısır hukuk düzeni İsmâil Paşa’dan itibaren girdiği Batılılaşma ve laikleşme sürecini devam ettirmiştir. Yürürlükte olan Mısır anayasası devletin dininin İslâm ve yasamanın kaynaklarından birinin İslâm hukuku olduğunu belirtmesine rağmen temel hukuk alanlarında daha çok Fransız hukuku etkilidir; İslâm hukuku ahvâl-i şahsiyye alanında sınırlı bir uygulamaya sahiptir. Bununla birlikte İhvânı

Müslimîn örgütünün ve geleneksel eğitim kurumu Ezher Üniversitesi'nin Mısır toplumunda hâlâ büyük etkinliği vardır.

Suriye ve Irak'ta İslâm, devletin resmî dini olarak kabul edilmekle birlikte yönetim özellikle sosyalist Baas rejiminin hâkim olmasından sonra laik temellere ve uygulamalara dayanmıştır. Her iki ülkede de Mısır örneğinde olduğu gibi İslâm hukuku ahvâl-i şahsiyye alanında sınırlı bir tatbikata sahiptir İslâm hukukunun uygulanmasına ve İslâmî değerlere toplum hayatında daha etkin biçimde yer verilmesine yönelik talepler otoriter Baas rejimleri tarafından sıkı bir şekilde takip edilerek cezalandırılmıştır.

Fransız sömürgesi olan Tunus, Cezayir ve Fas gibi Kuzey Afrika ülkelerinde İslâmiyet, bölgedeki yabancı sömürgeci güçlere karşı toplum dayanışmasının temelini oluşturmuş ve özgün kimliğin tanımlanmasında önemli rol oynamıştır. Buna rağmen bağımsızlık sonrası iş başına gelen siyasi seçkinler laiklik konusunda katı Fransız örneğini izlemişlerdir. Bunun en belirgin örneğini Tunus oluşturur. Tunus'ta şer'î mahkemeler ve dinî vakıflar kaldırılmış, dinî kurumlar devlet kontrolünde tutulmaya başlanmış, hukuk alanında önemli değişiklikler yapılmıştır. Sözü edilen Kuzey Afrika ülkelerindeki ekonomik zorluklar ve uygulanan dinî politikalar Tunus'ta *Hizbü'n-nehda*, Cezayir'de *el-Cebhetü'l-İslâmiyyi li'l-inkâz* (Front Islamique du Salut/FIS) gibi dinî referanslı muhalefet hareketlerini ortaya çıkarmış, demokratik mekanizmaların kapalı oluşu büyük sosyal çatışmaların ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Şiîliğin devlet politikası olarak benimsendiği İran'da laiklik yönündeki gelişmeler esas itibariyle Pehlevî hânedanının kurulmasıyla başlar. Gerek Rızâ Şah gerekse oğlu Muhammed Rızâ Şah Pehlevî döneminde modernleşme ve laiklik yönünde sürekli bir çaba sarfedilmiş, İslâm hukukunun yerini laik kanunlar almış, şer'î mahkemelerin fonksiyonu zayıflatılmış, laik eğitim sisteminin yerleştirilmesine çalışılmış, dinî kurumlar

sıkı devlet kontrolüne alınmaya ve ulemâ sınıfının gücü azaltılmaya gayret edilmiştir. Ancak Şîî dünyasında ulemânın asırlardır devam eden geleneksel gücü, ekonomik zorluklarla boğuşan halk kitlelerinin ve tüccar sınıfının hoşnut- suzluğu ile birleşince şah ve rejimini deviren kitlesel direnişin ortaya çıkmasına yol açmıştır. 1979 yılında ulemâ, pazar esnafı ve tüccarlar, laik İran milliyet- çileri, bazı Marksistler ve çoğu eğitilmiş olan kadınların bir araya gelmesiyle Âyetullah Humeynî liderliğinde gerçekleştirilen devrim sonrasında ülke geleneksel dinî kurumların ve anlayışın etkisine girmiştir

İslâm dünyasının en kalabalık nüfus yoğunluğu- nun bulunduğu Güney ve Güneydoğu Asya İslâm ülkelerinde bölgenin siyasî, tarihî, dinî, kültürel ve etnik yapısından kaynaklanan farklılıkları uzlaştıran değişik yönetim biçimleri ortaya çıkmıştır.1947'de bağımsızlığını kazanan Pakistan kuruluş maksadına uygun olarak her zaman İslâmî bir cumhuriyet olarak tanımlanmasına rağmen laik bir devlet olarak yönetilmiştir. Hukukî yapısı İslâmî yasalarla laik kanunların bir mozağini oluşturmaktadır. Bu yapıda iktidarda bulunanların tercihlerine bağlı olarak zaman zaman İslâmî, zaman zaman laik uygulamaların ağır bastığı görülmektedir.

Halkının yaklaşık % 85'i Müslüman olan ve İslâm dünyasının nüfus bakımından en büyük ülkesini teşkil eden Endonezya'da bağımsızlığın kazanılma- sının ardından laik ve milliyetçi görüşlerle İslâmî grupların eğilimlerini temsil eden partilerin oluşturduğu bir parlamenter rejim ortaya çıktı. Sukarno ve ondan sonra Suharto döneminde fertlerin hayatında dinî değerlerin önemi kabul edilmekle birlikte genel olarak dinî kurumların ve liderlerin siyasetten uzak durma- ları vurgulanarak laik bir tutum sergilendi. Bununla birlikte Endonezya'da hem laik hem şer'î mahkemeler bulunmaktadır. Nüfusunun % 45'i Müslüman olan Malezya'da ise İslâmiyet bir devlet dini olarak kabul edilmektedir. İslâm dini Malaylar'ın

millî kimliğini oluşturan unsurlardan biri durumundadır. Merkezî hükümet dışında on üç eyaletten oluşan Malezya'da dokuz eyaletin kendi dinî mahkemeleri mevcuttur.

1960 yılında bağımsızlığını elde eden Senegal'in yönetim şekli ve kurumları Fransız modeliyle uygunluk gösterir. Senegal anayasasında devletin laik ve demokratik bir cumhuriyet olduğu ifade edilmiştir. 1972'de yürürlüğe giren Aile Kanunu yalnızca ahvâl-i şahsiyye ve miras hukuku alanlarında laik ve İslâmî hukuk arasında tercih yapılmasına imkân vermekte, dolayısıyla İslâm hukukuna sınırlı bir uygulama alanı tanımaktadır. Afrika'da dikkati çeken bir diğer devlet Nijerya'dır. Devletin laik niteliği anayasada, "Federal devlet ya da herhangi bir eyalet hiçbir dini devletin resmî dini olarak kabul edemez" şeklinde ifade edilmiştir. 1986 yılında İslâm Konferansı Teşkilâtı'na üyelik kararı alan Nijerya hükümeti bu kararı sebebiyle ülkedeki Hıristiyan toplumun muhalefetiyle karşı karşıya geldi. Bunun üzerine devlet başkanı farklı dinî gruplar arasında diyalog ve fikir alışverişini sağlamak amacıyla üyeleri Müslümanlar ve Hıristiyanlar arasından devlet başkanı tarafından tayin edilmek üzere Advisory Council of Religious Affairs'ı kurdu. 1999'da Müslüman nüfusun yoğun olduğu kuzey bölgesindeki Zamfara eyaleti İslâm hukukunu yürürlüğe koyma kararı aldı ve iki yıl içinde on bir kuzey eyaleti daha aynı düzenlemeyi yaptı. Bugün ikili bir hukuk sisteminin varlığını sürdürdüğü ülkenin yarısında şer'î hukuk, diğer yarısında laik İngiliz hukuku uygulanmaktadır. 1989-1990'da Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından kurulan ve halklarının çoğunluğu Müslüman olan Orta Asya Türk cumhuriyetlerinde laik devlet düzeni benimsenmiştir.

İslâm ülkelerindeki din-devlet ilişkileri ve laiklik yönündeki gelişmeler her zaman yerli ve Batılı araştırmacıların ilgisini çekmiş, bu alanda geniş bir literatür oluşmuştur. Bunda din-devlet ilişkilerinin sağlıklı ve uzlaşmacı bir zemine oturmamış

olmasının rolü vardır. Yine İslâm dünyasında meydana gelen rejim değışiklikleri veya teşebbüsleri de bu ilgiyi canlı tutmakta önemli rol oynamıştır.

Türkiye’de laik devlet ile Müslüman toplum arasında cumhuriyetin kuruluşundan beri bir gerilim vardır ve devletin özel siyasal bir kavramı olan “irtica” kavramı, laiklikle birlikte anılır olmuştur. “İrtica” kavramının hukuki mi ideolojik mi olduğu tartışmalıdır.

İrtica; devletin laikleşmesiyle ilgili olarak kanun koyucunun hukuki normlarına aykırı hareketler, devletin dayandığı ana değerlere aykırı görüşleri bu açıdan etiketlemesi şeklinde tanımlanmakla beraber, dini kamuoyundaki dini vecibeleri yerine getirme davranışları ile bu anlayış sıklıkla karıştırılmakta, hatta seçimle işbaşına gelse dahi eğer bu aykırılık görülürse devlet en başta ordu kurumu olmak üzere müdahale edebilmektedir. Burada devlet, demokratik açıdan her türlü düşünceye geçit verse bile, bu düşüncelerin dine dayanıp dayanmadığı noktasında laikliğe aykırı hareketler kapsamında **irticayı** temel terim olarak benimsemiştir. Buna karşın irtica tanımının içeriği tam olarak doldurulamamaktadır. Türkiye laikliği, dünyada uygulanan laiklikten farklı olarak Kemalist bir çizgide ilerlemektedir.

Aslen Hıristiyanlık terminolojisine ait olan “Ruhban sınıfı” kavramının ve ruhban olmayan (laik) kesimin İslâm inancında yer almaması bu sorunun temelini oluşturmaktadır.”²

² Bakınız: <https://islamansiklopedisi.org.tr/laiklik>

LAİKLİK AVRUPA TOPLULUKLARININ VE KÜLTÜRÜNÜN ÜRÜNÜ BİR KAVRAM YA DA İLKEDİR

Yukarıdaki ansiklopedik bilgilerden de anlaşılacağı üzere Laiklik kavramı ve ilkesi Avrupa topluluklarının din anlayışı ve kültürünün ürünü bir kavramdır ve ilkedir. Zira **Laiklik**, “din” kavramı ile birlikte anlam kazanmaktadır. Avrupa’daki din ise, uyduruk bir dindir. Gerçek din değildir. Allah katında gerçek din ancak İslam’dır. Bütün peygamberler bu dine davet etmişlerdir. Zira bütün peygamberlerin davet ettiği, tevhid akidesidir. **La ilahe ilaallah / Allah’tan başka ilah yoktur.** Yani “Allah’tan başka kulluk yapılacak yoktur. Egemenlik sadece Allah’a aittir” demektir.

Avrupa’daki yaygın olan Hristiyanlık ise, İsa Aleyhisselam’ın getirip tebliğ ettiği İslam değildir. İsa Aleyhisselam’dan sonra Tevhid akidesinden sapıp İsa Aleyhisselam’ın getirdiği dinin bazı malumatlarının paganizim ile mezcedilerek uydurulmuş bir hurafe yığıdır Hristiyanlık, yani gerçek din değildir.

Bu uyduruk dinin “*din adamları*” kilise çatısı altında örgütlenmişlerdi. Bu örgüt “papalık” ya da “kilise” olarak bilinmiştir. Papalık kurumu ya da kilise, hem dini tanımlıyor, belirliyor hem de temsil ediyordu. Din denilince akla “kilise” ya da “papalık kurumu” geliyordu. Kilisenin ya da papalık kurumunun dini otoritesi sorgulanmıyordu. Zira kutsallaştırılmıştı hatta tanrılaştırılmıştı.

Bu uyduruk dinin o uyduruk “yarı tanrı” kutsal otoritesi, Allah adına akla ve fitrata aykırı uygulamalar ile zulümler işlemişlerdir. Bu zulümler, insanları din ve Allah adına her şeyden nefret etmeye ve tamamen dinden soyutlanma/ Sekülerizm eğilimine ve arayışına yani “deizme” ve “ateizme” sevk etmiştir. “*Din buysa olmaz olsun*” dedirtmiştir.

İşte bu arayış, laikliği doğurmuştur. Zira Avrupa insanların Allah’tan gelen gerçek dinden habersiz olarak dalalet içerisinde kalmaları bu sonucu doğurmuştur. Buna göre **laiklik dalalet toplumu için sanki bir “aydınlanma” sanılmıştır.** Halbuki ortalıkta bir nur/ aydınlık yoktur. Sadece karanlığın griye yakın halini aydınlık sanmışlardır.! Gerçekte ise karanlığın bir katmanından başka bir katmanına geçmişlerdir. Neticede insanlar dinden soyutlanmış laik ve seküler bir hayat yaşamaya başlamışlardır. Sonra da bu yaşam tarzlarını inanca dönüştürüp kendilerini onunla ifade etmeye başlamışlardır. Başka bir ifade ile “**deizmi**” yani “*bir Tanrı var ama din diye bir şey yoktur*”, düşüncesini benimsemişlerdir. Şu halde **deizm; batıl anlayışların uygulanmasının, sekülerizmin ve laikliğin çocuğudur.** Çünkü laik ve seküler hayat zaten **deist** hayattır.

Dalalet ehli olan Avrupa toplumlarının laikliği benimsemeleri ve savunmaları anlaşılabilir Fakat laikliği İslam’a ve Müslümanlara uygulamaya kalkmanın anlaşılır bir yönü asla yoktur. Çünkü **İslam tek Hak dindir.** Onda laikliği gerektirecek hiç bir durum söz konusu değildir.

LAİKLİK; NE İSLAMİ'DİR NE DE İNSANİDİR LAİKLİK BİR ŞEYTANİ AKİDEDİR

**Kamu alanı tartışmalarında yapılan:
Allah'ın mülkünde Allah'ın sözünü geçersiz kılmak
küstahlıdır**

Fransa, İngiltere, Almanya, Hollanda, Danimarka, İsveç, İsviçre gibi tüm Avrupa ülkelerinde ve Türkiye gibi bazı halkı Müslüman ülkelerde zaman zaman; Müslümanların inançlarından kaynaklanan; kadınların başörtüsü ile okula gitmek gibi bazı talepleri karşısında **laiklik ilkesinden** hareketle "**kamu alanı**" tartışması yapılmaktadır Okullar, devlet daireleri gibi kurumlar ve alanlarda dinin emirleri ve sembolleri laiklik gereği yasaklanmaktadır.

Mesela T.C.Devleti Yargıtay Başkanı, bu tartışma- ların yapıldığı zamanlarda şöyle bir demeç vermiştir:

*"Yükseköğretim kurumlarındaki öğrencilerin giyim- lerini düzenlerken türban kullanımına **dinsel inanç nedeniyle geçerlilik tanımak**, kamu hukuku alanın- daki bir düzenlemeyi **dinsel esaslara dayandırma** suretiyle **laiklik ilkesine aykırılık oluşturur.**"³*

T.C.Milli Eğitim Bakanı, İlköğretim okullarında son günlerde başörtülü bir şekilde girmek isteyen öğrenciler konusunda açıklama yapmıştır Bakan,

"üniversitelerde başörtüsünün serbest olması çalışmaların yapıldığı bir dönemde böyle bir girişimin olması manidardır"

diyerek ilköğretim **okullarında başörtüsünün yasak olduğunu** söylemiştir ve konuyla ilgili olarak tüm

³ internethaber.com/yargitaydan-cok-sert-turban-cikisi

okullara genelge gönderdiklerini, öğrencilerin başörtülü bir şekilde okullara alınamayacağını ifade etmiştir.⁴

T.C. Meclis İnsan Hakları Komisyonu Başkanı, ilköğretim çağındaki çocuklarını başörtülü olarak okula göndermekte ısrar eden aileleri uyararak şöyle deme küstahlığında bulunabilmiştir:

*"Bu iş daha ileriye giderse, aile çocuğu baskı altına alırsa **çocuk aileden alınır. Bu yetkiler devletin elindedir.** Tabii bunlar aşama aşama uygulanacak şeyler. İdare önce veliyi ikna etmeye çalışır. Şu anda yapılan bu. İkna olmazlarsa cezalar var. Çocuk aynı zamanda aile içinde baskı altındaysa ve öğrenim özgürlüğü engelleniyorsa devlet o çocuğu aileden alır ve öğrenim görmesini sağlar."*⁵

Laik T.C Devletin kurucu partisi olarak bilinen CHP Genel Başkanı ise kamuda ve ilköğretimde türban konusundaki yaklaşımları sorulunca şunları söylemiştir:

*"Öyle şey olmaz zaten. Bir hukuk devletinde **zorunlu alanlar** bellidir. O zorunlu alanlarda nelerin olduğu bellidir. **İlköğretim, ortaöğretimde türban diye bir şey olmaz** zaten, orada **devletin koyduğu kurallar** vardır. **O kurallara herkes uymak zorundadır**, oralarda zorunlu eğitim var biliyorsunuz. **Kamuda da öyle konan kurallar vardır.** Bir milletvekili TBMM Genel Kurul Salonu'na kravatsız girebiliyor mu? Hayır. **Kuralı** kim koydu, **devlet koyuyor** bu kuralları. Bu kurallara herkes uyacak. Sadece bizim ülkemizde mi bu böyle; gidin Papua Yeni Gine'de de böyledir, Angola'da da böyledir, İngiltere'de de böyledir. Devlet dediğiniz, bir kurumlar ve kurallar rejimidir, **herkes uyacaktır**"⁶*

Bazı kimi laikçiler de; Din ve dinin gerekleri söz konusu olduğunda; dini ve dine bağımlılığı; "yobazlık", "cahillik", "bilimselliğe aykırılık", "irtica/gericilik" gibi yaftalarla

⁴ dunyabulteni.net/?aType=haber&ArticleID=133531

⁵ haber.mynet.com/detay/guncel/o-cocuklari-devletalir/538430

⁶ Radikal- 10/10/2010

aşağılamaktadırlar, kibirlenmektedirler, böbürlenmektedirler.

Bütün bu söylem ve tavırların Müslümanca tercümesi şöyledir: **“Bu ülkede şu şu alanlarda Allah’ın sözü, emri geçerli değildir. Laik devletin dediği olur. Laik devletin emir ve yasakları geçerlidir.”**

Evet bu türden tutum, tavır ve söylemlerin İslami açıdan bundan başka bir anlamı yoktur.

Başörtüsü meselesi örneğinde olduğu gibi, Allahu Teala, Kelamı Kur’an’ı Kerim ve Resulü Sallallahu Aleyhi Vesellem ile bülüğ çağına erişmiş her kadın ve erkeğe tesettürü emretmiştir. Yani avret mahallerini örtmeyi emretmiştir. Erkeğin avret mahalli, diz kapakları ile göbeği arasındaki mahaldir. Kadının avret mahalli ise, elleri ve yüzü hariç başı dahil bütün vücududur.

Nitekim Allahu Teala şöyle emretmiştir:

وَقُلْ لِّلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ

“Mü’min kadınlara da söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar, ırzlarını korusunlar. (Yüz ve el gibi) görünen kısımlar müstesna, zînet (yer)lerini göstermesinler. Başörtülerini ta yakalarının üzerine kadar salsınlar...”⁷

Resulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem’den de şu rivayet edilmiştir:

وعن عائشة رَضِيَ اللهُ عَنْهَا قَالَتْ: [دَخَلْتُ أَسْمَاءَ بِنْتُ أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ عَلَى رَسُولِ اللهِ # وَعَلَيْهَا ثِيَابٌ رَفِاقٌ فَأَعْرَضَ عَنْهَا. وَقَالَ: يَا أَسْمَاءُ! إِنَّ الْمَرْأَةَ إِذَا بَلَغَتْ الْمَحِيضَ لَمْ يَصْلُحْ أَنْ يُرَى مِنْهَا إِ هَذَا وَهَذَا، وَأَشَارَ إِلَى وَجْهِهِ وَكَفَّيْهِ

⁷ Nur:31

"Aişe (Radiyallahu Anhâ) anlatıyor: "Esmâ Bintu Ebi Bekr (Radiyallahu Anhümâ), üzerinde ince bir elbise olduğu halde Resulullah Aleyhissalâtu Vesselâm'ın huzuruna girmişti. Aleyhissalâtu Vesselâm, ondan yönünü ters istikamete çevirdi ve şöyle dedi:

"Ey Esmâ! Kadın hayız yaşına girdi mi ondan sadece şunun ve şunun dışında hiçbir yerinin görünmesi caiz değildir!"
Bunu söylerken yüzü ile ellerini işaret etti."⁸

Allah'ın bu emri karşısında laiklik akidesinden hareket edenler şu nakaratı tekrar edip duruyorlar:

"Allah'ın bu emri yanlıştır, kadın onuruna, haklarına ve özgürlüğüne aykırıdır. Ayrıca kamu alanında Allah'ın bu emri hiç uygulanmaz. Kamu alanında esas olan; Allah'ın emri değildir, esas olan laikliktir. Modern, çağdaş olmak da bunun gereğidir. Aksi hal gericiliktir. Bilhassa kamu alanında laik devletin emir ve nehiyleri geçerlidir, Allah'ın emri asla geçerli olamaz..."

Halbuki yerlerin, göklerin ve tüm mevcudatın yaratıcısı ve mülkün gerçek sahibi Alemlerin Yaratıcısı ve Rabbi olan Allahu Teala'dır.

بِإِذْنِ الْمَلِكِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

"Göklerin, yerin ve bunlarda bulunanların mülkü (tasarruf ve hükümranlığı) Allah'ındır. O her şeye kadirdir (gücü her şeye yeter)".⁹

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا
الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ
وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا
وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ ضَرًّا
وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا

⁸ Ebu Davud, Libas 34, (4104

⁹ Maide:120

“Alemlere uyarıcı olsun diye, kuluna Furkan'ı indiren (Allah) ne yücedir.

Göklerin ve yerin mülkü (hâkimiyeti) O'nundur. O asla evlat edinmedi, mülkte hiç bir ortağı olmadı. Her şeyi yaratıp nizam veren ve her şeyin varlığını bir ölçüye göre belirleyen O'dur.

O'nun dışında, hiç bir şeyi yaratmayan, üstelik kendileri yaratılmış olan, kendi nefislerine bile ne zarar, ne yarar sağlayamayan, öldürmeye yaşatmaya ve yeniden diriltip yaymaya güçleri yetmeyen bir takım ilahlar edindiler.”¹⁰

وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهٌ وَفِي الْأَرْضِ إِلَهٌ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ
وَتَبَارَكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَإِلَيْهِ
تُرْجَعُونَ

“O, gökte de ilâh olandır, yerde de ilâh olandır. O, hüküm ve hikmet sahibidir, hakkıyla bilendir.

Göklerin, yerin ve ikisi arasındaki her şeyin mülkü (hükümranlığı) kendisine ait olan Allah yücedir! Kıyametin bilgisi de yalnız O'nun katındadır ve yalnızca O'na döndürüleceksiniz”¹¹

قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ قُلْ أَفَاتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ لَا يَمْلِكُونَ
لِأَنْفُسِهِمْ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ
وَالنُّورُ أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَابَهَ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ قُلِ اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ
شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ

“De ki: "Göklerin ve yerin Rabbi kimdir?" De ki: "Allah'tır"
De ki: "Öyleyse, O'nu bırakıp kendilerine bile yarar da, zarar da sağlamaya güç yetiremeyen birtakım veliler mi (ilahlar) edindiniz?" De ki: "Hiç görmeyen (a'ma) ile gören (basiret sahibi) eşit olabilir mi? Veya karanlıklarla nur eşit olabilir mi?" Yoksa Allah'a, O'nun yaratması gibi yaratan ortaklar buldular da, bu yaratma, kendilerince birbirine

¹⁰ Furkan:1-3

¹¹ Zuhruf:84-85

mi benzeşti? De ki: "Allah, her şeyin yaratıcısıdır ve O, tektir, kahredici olandır." ¹²

Bu hakikatler karşısında açıkça ortaya çıkmaktadır ki **"kamu alanı"** adı altında belirli alanlarda Allah'ın sözüne, emirlerine yasaklar, ambargolar koymaya kalkışmak; mülkünde Allahu Teala'ya kafa tutmak, ilahlık taslamaktır, tağutluktur, ortak olmaya kalkışmaktır yani şirk koştur. **Mülkünde hakimiyet sadece Malikulmülk'e yani o mülkün sahibine aittir. O da o mülkün yaratıcısı olan Alemlerin Rabbı Allahu Teala'dır.** Dünyayı, insanı, insan hayatını yaratan da Allahu Teala olduğuna göre, dünyada insan hayatı üzerinde Allahu Teala'nın emri, hükmü, sözü üzerine bir söz, emir, hüküm, kanun, hakimiyet/ egemenlik asla kabullenilmez, reddolunur. "KelimetulUlya" **"en yüce söz"** Allah'ın sözüdür. Allah'ın sözünün, emrinin, hükmünün olduğu bir yerde ya da hususta başka sözler ve hükümler duvara çarpılır, reddolunur. Aksi tavır Allah'a karşı saygısızlık, küstahlık ve ukalalıktan başka bir şey değildir. İşte **laikliğe** dayalı olarak yapılan **"kamu alanı"** tartışmalarının gerçeği budur.

LAİKLİK GAYRİ İNSANİLİKTİR

Laiklik aynı zamanda **gayri insaniliktir.** Çünkü insanlar ve cinler Allah'a kulluktan imtihan edilmek için yaratılmışlardır. İnsanların babası Adem Aleyhisselam beşer olarak şaştı ve Allah'ın emrine karşı geldi. Fakat sonra aklı başına geldi, yanıldığını anlayıp pişman oldu. Allah'ın öğrettiği kelimelerle Allah'a tövbe etti, af diledi.

¹² Ra'd:16

Böylelikle “*Ahsenu Takvim*” olmak konum ve şerefini korudu. Nitekim Allahu Teala, insanın bu şerefli konumunu korumasının yolunun “Allah’tan daha hayırlı hüküm koyucu olmayacağına iman edip, salih amel/Allah’ın emir ve hükümlerine uygun amel işlemek olduğunu şu şekilde bildirmiştir:

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ
ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ
إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ
فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدُ بِالذِّينِ
أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمَ الْحَاكِمِينَ

“Biz, gerçekten insanı en güzel bir biçimde yarattık.

Sonra onu, aşağıların aşağısına indirdik.

Ancak, iman edip salih ameller işleyenler başka. Onlar için devamlı bir mükâfat vardır.

Öyleyse bundan sonra, hangi şey sana dini yalanlatabilir?

Allah, hükmedenlerin en iyi hükmedeni değil midir?”¹³

Cinlerden olan İblis yani şeytan ise kibirlenip böbürlenip Allah’ın hükmünü ve emrini beğenmeyerek Allah’a isyanda inatçı ve ısrarcı oldu. Allah katındaki “üstün” konumunu kaybetti. Onun için böbürlenerek, diklenerek ve Allah’ın hükmünü beğenmeyerek isyanda inatçı ve ısrarcılık bakımından **laiklik** insanilik değil de **şeytanilik** karakteri taşımaktadır.

¹³ Tîn:4-8

LAİKLİK ŞEYTANİ BİR AKİDEDİR

Akide; hayat hakkındaki tüm fikirlerin, hükümlerin, nizamların kendisine dayandırıldığı **temel fikir** demektir. Laiklik bu açıdan bir akidedir. Ancak bu akide ve mentalite/ zihniyet tamamen **şeytani akide** ve zihniyettir. Zira şeytan da Allah'ın emri karşısında kibirlenerek, diklenip böbürlenerek Allah'ın emrini beğenmedi ve ona itaat etmedi. Onun için merdud oldu/ kovuldu, melun oldu/ lanetlendi. Kıyamete kadar o ve onun bu zihniyeti lanetlidir. Bu hususu Allahu Teala şöyle açıklamaktadır:

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَالِقٌ بَشَرًا مِّنْ صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ
فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ
فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ
إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى أَنْ يَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ
قَالَ يَا إِبْلِيسُ مَا لَكَ أَلَّا تَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ
قَالَ لَمْ أَكُن لَأَسْجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقْتَهُ مِن صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ
قَالَ فَأَخْرِجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ
وَأِنَّ عَلَيْكَ اللَّعْنَةَ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ
قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ
قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ
إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ
قَالَ رَبِّ بِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَلَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ
إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ
قَالَ هَذَا صِرَاطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيمٌ
إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغَاوِينَ
وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ أَجْمَعِينَ

“Rabbin meleklere: 'Ben, balçıkta, işlenebilen kara topraktan bir insan yaratacağım.

Onu yapıp ruhumdan üflediğimde ona secdeye kapanın' demişti.

Bunun üzerine Meleklerin hepsi toptan secde ettiler.

Ancak İblis, secde edenlerle birlikte olmaktan kaçınıp dayattı.

Allah «Ey İblis, seni secde edenler ile birlikte olmaktan alıkoyan nedir?» dedi.

O: 'Balçıktan, işlenebilen kara topraktan yarattığın insana secde edemem' dedi.

Allah, "Öyleyse çık oradan, çünkü sen kovuldun.

Şüphesiz hesap gününe kadar lânet senin üzerindedir" dedi.

(İblis:) Rabbim! Öyle ise, (varlıkların) tekrar dirileceği güne kadar bana mühlet ver, dedi.

Allah da, "O hâlde, sen vakti (yalnızca benim tarafımdan) bilinen güne kadar mühlet verilenlerdensin" dedi.

'Rabbim! Beni saptırdığım için, and olsun ki yeryüzünde fenalıkları onlara güzel göstereceğim; halis kulların bir yana, onların hepsini saptıracağım' dedi.

Allah, "İşte bu bana ulaştıran dosdoğru yoldur.

Sapkınlardan sana uyanlar dışında, kullarım üzerinde senin hiçbir hâkimiyetin yoktur" dedi.

Şüphesiz ki cehennem de, o sapkınların hepsinin vaad olunan yeridir."14

İşte **laiklik**, o kovulmuş lanetli **şeytanın zihniyetinin** çağdaş versiyonudur. Çünkü şeytan da Allah'ın emrine Allah'ın emri olduğunu bilerek isyan etti. Laiklik de Allah'ın emrine bilerek isyan etmektir. Onun için **laiklik, şeytaniliktir**. Şeytan gibi Allah'ın emirlerine karşı kibirlenerek, böbürlenerek diklenmek ve isyan etmektir. Allah'ın egemenliğine alan çizmeye kalkışmak küstahlığıdır, ukalalığıdır.

¹⁴ Hicr: 28-43

Bundan dolayı **laiklik**; Allah'a isyanda azgınlaşmış şeytanın güdümündeki çağdaş **tağuti sistemlerin esasıdır**. Şeytan ve onun düzeni tağuti sistemler insanları Allah'a kulluk yapmak yolundan saptırmak yada alıkoymak misyonunu üstlenmişlerdir.

Onun için Allahu Teala, günümüzdeki laikliğe dayalı ideolojileri yani çağdaş tağuti düzenleri benimsemeyi, onlarla yönetilmeyi tercih etmeyi yada onlarla yönetilmekten hoşnut olmayı, Allah'ın Şeriatından hoşlanmamayı; Allah'a, Resulüne ve Kitabına iman iddiası ile bağdaşma- dığına, o tür iman iddiasının boşuna olduğuna şöyle dikkat çekmektedir:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا أَنْزَلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ
أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ
ضَلَالًا بَعِيدًا
وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ
صُدُودًا

“Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten inandıklarını öne sürenleri görmedin mi? Bunlar, tağut ile yönetilmek istemektedirler; oysa onlar onu REDDETMEKLE emrolunmuşlardır Şeytan da onları uzak bir sapıklıkla saptırmak ister.

Onlara 'Allah'ın indirdiğine ve Resule (hükmüne) gelin' dediği zaman, o münafıkların senden büsbütün uzaklaştıklarını görürsün.”¹⁵

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ
حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

¹⁵ Nisa:60-61

“Hayır öyle değil, Dikkat edin!; Rabbine andolsun ki, aralarında çektiikleri şeylerde seni hakem kılıp sonra senin verdiğin hükme (Resulün getirdiği Şeriata), içlerinde hiç bir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça, iman etmiş olmazlar.”¹⁶

LAİKLİĞİ BENİMSEMEK; ŞEYTANA TABİ OLMAK VE ONA KULLUK YAPMAKTIR

Bu ayetlerin ışığında açıkça görülmektedir ki; bir **Müslüman laikliği asla benimseyemez**. Kendisi laik olamayacağı gibi laik düzen, devlet ve ideolojilerden de asla razı olamaz. Laikliğin ılımlısı radikali fark etmez. Çünkü özü şeytani mentalitedir, şirk, küfürdür. Müslümanlardan istenilen tavır ise; onu reddetmektir, şeytanın güdüm alanına girmemektir. Zira günümüzde **laiklik** esasına dayalı ideolojiler, düzenler ve devletlerle yönetilmeye razı olmak, “**şeytana tabi olmak ve ona kulluk yapmaktan**” başka bir şey değildir. Allahu Teala, Kelamı Kur’an’ı Kerim’de tüm insanları şeytana ibadet/kulluk etmekten şöyle sakındırmıştır:

أَلَمْ أَعْهَدُ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ وَأَنْ
اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبَلًا كَثِيرًا أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ

“Ey Âdemoğulları! Ben, size, şeytana kulluk etmeyin. Çünkü o, sizin için apaçık bir düşmandır. Bana kulluk edin. İşte bu dosdoğru yoldur, diye emretmedim mi?” And olsun ki, o sizden nice nesilleri saptırmıştı, akletmez miydiniz?”¹⁷

¹⁶ Nisa:65

¹⁷ Yasin: 60-62

Bazı laikçiler diyorlar ki;

“Laiklik din ve vicdan özgürlüğünün teminatıdır. Laiklik kimsenin inanç ve ibadetlerine karışmaz. Sadece devlet ve toplum işlerine dini karıştırmaz.”

Bu tür sözler de şeytani bir kurnazlığın ürünüdürler. Din İslam olunca şeytanın hilesi açığa çıkar. Laikliğe giydirilmek istenilen o yanıltıcı, sahte, şirinleştirici maske düşer. Zira Allah katında tek hak din İslam’dır:

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ
الْعِلْمُ بَعْثًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ

“ALLAH KATINDA DİN, İSLAM’DIR. Kendilerine kitap verilenler, bu ilim geldikten sonra, sırf birbirlerine hakimiyet kurma çabaları yüzünden ihtilaf çıkarırlar. Kim Allah’ın âyetlerini görmezlikten gelirse, Allah onun hesabını hızlı görür.”¹⁸

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ

“Kim İslâm’dan başka bir din ararsa, (bilsin ki o din) ondan kabul edilmeyecek ve o ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır.”¹⁹

Buna göre, Müslümanlar nezdinde de İslam’dan başka hak din olamaz. İslam’a göre ise; **hüküm/ hakimiyet sadece Allah’a aittir.**

مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ
سُلْطَانٍ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَلَا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
يَعْلَمُونَ

“Siz Allah’ı bırakıp; sadece sizin ve atalarınızın taktığı birtakım isimlere (düzmece ilâhlara) kulluk ediyorsunuz. Allah, onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. HÜKÜM

¹⁸ Ali İmran: 85

¹⁹ Ali İmran: 85

ANCAK ALLAH'A AİTTİR. O, kendisinden başka hiçbir şeye kulluk etmemenizi emretmiştir. İşte en doğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.”²⁰

İnsanlar ve cinler sadece Allah’a ibadet etmek/ kulluk yapmak için yaratılmışlardır.

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

“Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.”²¹

“Allah’a kulluk yapmak” ise; Allah’ın her alandaki emirlerini sadece **Allah emrettiği için yapmak** ve nehiyelerinden de Allah nehy ettiği için kaçınmaktır. **“Dini Allah’a halis kılmanın”** anlamı da işte budur.

وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا
الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقِيَمَةِ

“Hâlbuki onlara, ancak dini Allah’a has kılarak, hakka yönelen kimseler olarak O’na kulluk etmeleri, namazı kılmaları ve zekâtı vermeleri emredilmişti. İşte bu dosdoğru dindir.”²²

Zira bir kişi, Allah’ın her hangi bir emrini, Allah’ın emri olduğu için değil de hoşuna gittiği için yada menfaati olduğu için yada insanların hoşnutluğunu kazanmak için yada özgürlüğün, insan haklarının gereği olduğu için yapmış olursa, o kişi Allah’a kulluk yapmış olmaz. Kendisini o işe sevk edene kulluk etmiş olur. Yada ameline zulüm/ şirk bulaştırmış olur.

²⁰ Yusuf: 40

²¹ Zariyat: 56

²² Beyyine: 5

الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ

“İman edip de imanlarına zulmü (şirki) bulaştırmayanlar var ya; işte güven onların hakkıdır. Doğru yolu bulmuş olanlar da onlardır.”²³

إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ

“Şüphesiz şirk, gerçekten büyük bir zulümdür.”²⁴

Bundan dolayı Müslüman; mesela namazı Allah emrettiği için kılsa Allah’a kulluk etmiş olur. İbadet özgürlüğünün gereği demokratik bir hak olduğu için kılsa Allah’a şirk koşanlardan olur. Aynı şekilde başörtüsünü de kınayanın kınamasına aldırmandan sırf Allah’ın emri olduğu için örterse Allah’a kulluk etmiş olur. Özgürlükler gereği örterse ameline zulüm/ şirk karıştırmış olur.

Nitekim başörtüsünün yasaklanması da başörtüsü olduğu için değil de; “Allah’ın emri olduğu için, İslam dininin gereği olduğu içindir”.

Onun için Müslümanlar, başörtüsü meselesi örneğinde olduğu gibi bütün meselelerinde söylem ve eylemlerini İslam akidesi, Müslüman kişiliği ve kimliği ile İslami duruş sergilemelidirler. Zira Müslümanlar, dinin gereklerini; herhangi bir şekilde getirmekle değil de, zulümden/ şirkten, tağutlardan kaçınıp, beri/ uzak durup “ben Müslümanlardanım” diyerek yerine getirmekle emrolunmuşlardır.

Buna göre; Müslümanlar söylem ve eylemlerinde laikliğin savunucusu asla olamazlar. Zira kendilerine

²³ En’am:82

²⁴ Lokman:13

model örnek gösterilen İbrahim Aleyhisselam gibi; **“Sizden ve sizin kendisine kulluk yaptıklarınızdan beriyiz/ uzağız”** diye tavır koymalıdır:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاءُ مِنْكُمْ
وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا
حَتَّىٰ تُوْمِنُوا بِاللَّهِ وَحَدَهُ إِلَّا قَوْلَ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللَّهِ
مِنْ شَيْءٍ رَبَّنَا عَلَيْكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَنَبْنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ
رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَاعْفِرْ لَنَا رَبَّنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ
لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَمَنْ يَتَوَلَّ فَإِنَّ
اللَّهَ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَمِيدُ

“İbrahim ve onunla birlikte olanlarda size güzel bir örnek vardır. Hani kendi kavimlerine demişlerdi ki: "Biz, sizlerden ve Allah'ın dışında kulluk yaptıklarınızdan gerçekten uzağız. Sizi (artık) tanımayıp inkar ettik. Sizinle aramızda, siz Allah'a bir olarak iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve bir kin baş göstermiştir." Ancak İbrahim'in babasına: "Sana bağışlanma dileyeceğim, ama Allah'tan gelecek herhangi bir şeye karşı senin için gücüm yetmez." demesi hariç.

Ey Rabbimiz, biz sana tevekkül ettik ve 'içten sana yöneldik.' Dönüş sanadır.

Rabbimiz, bizi inkâr edenler için fitne (deneme konusu) kılma ve bizi bağışla Rabbimiz. Şüphesiz Sen, üstün ve güçlüsün, hüküm ve hikmet sahibisin.

Andolsun, onlarda sizlere, Allah'ı ve ahiret gününü umut edenlere güzel bir örnek vardır. Kim yüz çevirecek olursa, artık şüphesiz Allah, Ğaniy'dir/ hiçbir şeye ihtiyacı olmayandır, **Hamid'dir/** övülmeye layık olandır”²⁵

²⁵ Mumtehine:1-6

قُلْ أَيُّ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً قُلِ اللَّهُ شَهِيدٌ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنُ
لَأُنذِرَكُمْ بِهِ وَمَنْ بَلَغَ أَنتُمْ لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ اللَّهِ إِلَهَةً أُخْرَى قُلْ لَا أَشْهَدُ قُلْ إِنَّمَا
هُوَ إِلَهٌ وَاحِدٌ وَإِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ

"De ki: "Şahidlik bakımından hangi şey daha büyüktür?"
De ki: "Allah benimle sizin aranızda şahiddir. Sizi -ve kime ulaşırsa- kendisiyle uyar mam için bana şu Kur'an vahyedildi. Gerçekten Allah'la beraber başka ilahların da bulunduğuna siz mi şahidlik ediyorsunuz?" De ki: "Ben şahadet etmem." De ki: O, ancak bir tek olan ilah tır ve gerçekten ben, sizin şirk koşmakta olduklarınızdan uzağım."²⁶

وَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ لِي عَمَلِي وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ أَنْتُمْ بَرِيءُونَ مِمَّا أَعْمَلُ وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا
تَعْمَلُونَ

"Eğer seni yalanlarsa, onlara de ki: "Benim yaptıklarım benim, sizin yaptıklarınız sizindir. Siz benim yaptıklarım dan uzaksınız ve ben de sizin yaptıklarınızdan uzağım." ²⁷

Müslümanlar; nefislerinde yani duygularında, düşüncelerinde, söylemlerinde, eylemlerinde, duruşlarında Allah'ın istediği bu **Tevhidi duruşu** sergileme yönünde bir tezkiye yapmazlarsa, bir değişim yapmazlarsa Allah onların halini de iş- tirmeyecektir. Bu zelil durum, bu aşağılama, horlanma durumu devam edecektir. Zira bu, Allahu Teala'nın belirttiği sünnetullahın gereğidir:

إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ

"..Gerçekten Allah, kendi nefis-(öz)lerinde olanı de iş-tirmedikçe, bir toplumda olanı de iş-tirmez."²⁸

²⁶ En'am:19

²⁷ Yunus:41

²⁸ Ra'ad:11

Müslümanların nefislerindeki tezkiye ve değişim ancak; -çağdaş zulüm yani şirk olan laikliği kalpleri ile söylemleri ve eylemleri ile inkar/reddetmeleri ile mümkündür.

-Laiklik akidesine dayalı ideoloji ve rejimler olan demokrasi, cumhuriyet, krallık, kapitalizm, liberalizm, sosyalizm, ulus-millî devlet anlayışı, ulusçuluk/ milliyetçilik, mezhepçilik bağnazlıkları, özgürlükler, insan hakları, küreselcilik safsataları terk edilmelidir.

-Yani Müslümanlar çağdaş cahiliyye sistemlerini ve tağutları inkar/ red edip **dini sadece Allah'a has kılarak** Allah'ın katındaki tek hak din olan **İslam'ın hayat nizamına** ve onun hayata geçmesinin tek şeri yolu olan **Raşidi Hilafet Devletinin kurulmasına** talip olmalıdırlar. Bunu da çalışmaları ve gayretleri ile ortaya koymalıdırlar.

Doğru olan ve akıllı davranış işte budur. Bu davranışı sergileyenleri Rabbimiz şöyle müjdelemektedir:

وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فَبَشِّرْ عِبَادِ
الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُولَٰئِكَ هُمْ أُولُوا
الْأَلْبَابِ

“Tağut'a kulluk etmekten kaçınan ve Allah'a içten yönelenler ise; onlar için bir müjde vardır, öyleyse kullarıma müjde ver.

Ki onlar, sözü işitirler ve en güzeline uyarlar. İşte onlar, Allah'ın kendilerini hidayete erdirdiği kimselerdir ve onlar, temiz akıl sahipleridir.”²⁹

²⁹ Zumer:17-18

LAİK SİSTEM MÜSLÜMANLAR İÇİN GÜVENCE DEĞİLDİR BİLAKİS TAĞUTTUR

LAİKLERİN ANLATIMI İLE LAİKLİK İLKESİ

Laik T.C.Devletinin Cumhurbaşkanı açıklamasında şöyle demiştir:

"5 Şubat 1937 tarihinde Anayasaya giren ve 74 yıldır Anayasalarımızda yer alan **laiklik ilkesinin**, Cumhuriyetimizin diğer nitelikleri ile birlikte **çağdaş demokrasiler arasındaki yerimizi belirleyen önemli ölçütlerden biri olmuştur**" ... "Bu düşüncelerle, laiklik ilkesinin Anayasal bir ilke olarak kabul edilmesinin 74.yıl dönümünde, **Cumhuriyetimizin nitelikleri ile milletimizin değerlerinin tartışılmayacak şekilde örtüştüğünü ve büyük milletimizin bu nitelikler üzerinde anlayış birliği içinde bulunduğunu** memnuniyetle müşahade ettiğimi ifade etmek isterim."

Laik T.C.Devletinin Başbakanı ise şunları kaydetmiştir:

"Cumhuriyetimizin kuruluşundan 14 yıl sonra, 1937 yılında anayasamızda yerini alan **laiklik ilkesi, tıpkı demokrasi ve sosyal hukuk devleti ilkeleri gibi milletimiz tarafından sıkı sıkıya benimsenmiş ve zaman içinde ne kadar elzem olduğu daha iyi anlaşmıştır. Laiklik, farklı inanç ve yaşam biçimleri için bir güvence olarak algılanmalı**, herkesin yaşam tarzına saygı çerçevesinde, özgürlükçü bir yaklaşımla yorumlanmalı; ayrıştırıcı değil, birleştirici olmalıdır. Cumhuriyetimizin bütün ortak paydaları gibi, laiklik ilkesinin de her türlü gündelik siyasi tartışmanın üzerinde tutulması sosyal refahımız ve huzurumuz açısından çok önemlidir."

Laik T.C.Devletinin kurucusu ve şu anda sözde ana muhalefet partisi olan CHP Genel Başkanı da şu açıklamayı yapmıştır:

*“Değerli Vatandaşlarım, bildiğiniz gibi, Anayasamızın 2.maddesi aynen şöyledir: “Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir”. Bu maddenin laiklik açısından anlamı açıktır: **Türkiye laiktir, laik kalacaktır!** Çünkü Anayasamızın sıralanan özellikleri içindeki **laiklik** de demokrasinin olmazsa olmaz koşulu, **Türkiye Cumhuriyeti'nin de güvencesidir**. 2.maddenin Anayasamızın değiştirilemez, değiştirilmesi teklif bile edilemez maddeleri içinde yer alması bu nedendir. Devletin yapısını belirleyen özelliklerden olan **laiklik, akılcıdır ve dini siyasetin dışında tutan bir ilkedir**. Aynı maddede demokratik, sosyal ve bir hukuk devleti olma zorunluluğu da yer alır. **Laiklik, yalnızca devlet işleriyle din işlerinin birbirinden ayrılması demek değildir**. Aynı zamanda eğitim, sağlık, kültür ve yasama alanlarının da dinden bağımsız olması demektir. **Laiklik, düşünce özgürlüğü ve kuruluşların dini düşünce ve dini kuruluşların etkisinden bağımsız olmaları demektir.**” “Ortaçağ karanlığı laiklikle yıkılmıştır. **İnsanın özgürleşmesi laiklikle elde edilmiştir**. İnançlara saygı laiklikle başlamıştır. **İnsana verilen değer laiklikle kazanılmıştır**. **İnsanın insana duyduğu saygı laiklikle sağlanmıştır.**” “Öte yandan aynı dine inandığımız halde bizi Arap ve Ortadoğu ülkelerinden ileri, uygar, çağdaş ülke yapan **laikliğe halkımızın gönülden bağlı olduğunu da biliyorum.**”*

Laik T.C.Devletinın Başbakanı 02-02-2008 tarihinde İstanbul'da bir toplantıdaki konuşmasında şöyle demişti:

*“Vatandaşlarıma sesleniyorum; **yaşam biçiminizi** tehdit altında, kendinizi sosyal baskı altında hissederseniz, biliniz ki **güvenceniz Laiklidir, Laik sistemdir**. Biliniz ki **güvenceniz laik sistemin savunucuları olarak bizleriz.**” “Başörtülü yada dindar insanlar da herkes kadar laiklikten yanadır. Cumhuriyet değerlerine bağlıdır.”*

TEORİK VE PRATİK ANLAMDA LAİKLİK

Teorik anlamda **Laiklik**: Din ve devletin birbirinden ayrılması ve birbirine karışmamasıdır.

Pratik anlamda **Laiklik**: Dinin devlet alanına asla yanaştırılmaması; fakat devletin dini özellikle İslam'ı potansiyel tehlike olarak gördüğü için, kontrolde tutmak adına din mühendisliğine soyunmasıdır.

Laikliğe göre; sınırları henüz netleşmemiş olsa da “**kamu alanı**” denilen alanda Allah'ın sözü geçmez, Allah'ın emirlerinin nehiyelerinin bir değeri yoktur, hatta yasaklanır, Allah'ın emir ve nehiyelerine riayet etmek isteyenler suç işlemiş sayılır ve cezalandırılırlar.

LAİK SİSTEM TEVHİD İNANCINA AYKIRIDIR

Laik sistem; devletin icraatlarında herhangi bir dini referans ve esas almamasıdır, referans ve esas alınmasının şiddetle yasaklandığı sistemdir.

Yani Allah'ın emirlerinin suç sayıldığı bir sistemdir. Buna göre **Laik sistem**, Müslümanın yaşam biçimini/ tarzını tamamen ortadan kaldırıyor **Allah'ın uluhiyetinin** hakimiyetinin/ egemenliğinin, “**kamu alanı**” denilen alanda inkâr edildiği sistem, Müslümanın **Tevhid inancı** ve değerleri ile nasıl bağdaşır?!. Zira Müslüman; Allah'ın mülkünde, hayatın her alanında sadece Allah'ın uluhiyetine, yani egemenliğine, şeriatına iman edendir, onun dışındaki egemenlik iddiasında bulunanları yani “**tağutları**” inkâr etmekle yükümlü olmalıdır. Tağutların da egemenliğini kabul etmek imanı nefyeder, ortadan kaldırır. İşte bunu Allahu Teala gayet açık bir şekilde şöyle ortaya koymaktadır:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا نُزِّلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ
أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ
ضَلَالًا بَعِيدًا
وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ
صُدُودًا

“Sana indirilene senden önce indirilenlere inandıklarını ileri sürenleri görmedin mi? Tağut ile yönetilmek istiyorlar Halbuki tağutu inkar etmek ile/ reddetmekle emrolunmuşlardır. Şeytan ise onları büsbütün saptırmak istiyor.

Onlara Allah’ın indirdiğine ve Resulüne (Kitap veSünnete) gelin denildiği zaman münafıkların senden iyice uzaklaştıklarını görürsün.”³⁰

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي
أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

“Hayır / Dikkat edin! Rabbine and olsun ki; aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni (Resulü ve getirdiği Şeriatı) hakem kılıp sonra da verdiğin hüküme içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın tam manası ile teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar.”³¹

Allahu Teala, bu ayeti kerimeleri ile **imanın** ne olduğunu ve nasıl olduğunu ve neyi gerekli kıldığını net bir şekilde ortaya koymaktadır. Buna ters düşen bütün sözler, görüşler ve tavırlar merduttur, duvara çarpılır. Bu ayetlerin ortaya koyduğu iman hakikatlerini şöyle sıralayabiliriz:

-Ayetlerin siyaki ve sibakından da anlaşılacağı gibi; Allah’ın indirmedığı ile yönetim tağuttur.

³⁰ Nisa: 60-61

³¹ Nisa: 65

-Allah'ın indirdiğine iman iddiası, tağut ile yönetilmeyi istemek ve benimsemekle asla bağdaşmaz.

-Tağutu inkar etmek/red etmek Allah'ın emridir/ iman gereğidir.

-Allah'ın indirdiğine (İslam'a) iman ettiğini iddia edip de bilerek tağutla yönetilmek isteyen kimse şeytanın güdüm alanına girmiş ve yoldan sapmış demektir.

-Allah'ın indirdiği ile yani Kitap ve Sünneti referans olarak Allah'ın dini ile yönetilmeye çağrıldığı zaman, o davete yüz çevirmek nifak/ küfür alametidir. O kimseler Allah'a ve Resulüne iman ettiklerini söylediler de aslında münafıklardır.

-Yönetimde Resul Sallallahu Aleyhi Vesellem'in hükmünü yani onun getirdiği Dini/ Şeriatı esas almayı red eden, Şeriatın hükmüne içinde bir sıkıntı olmaksızın teslim olmayan kimseler kesinlikle iman etmiş olmazlar.

Bu iman hakikatleri karşısında net bir şekilde görülür ki; **"laiklik" tağutluktur** ve **"laik sistem" ise "tağuttur"**. Allah'ın mülkünde; *"burası kamu alanıdır, burada Allah'ın sözü geçmez"* diyen ukalalığın, azgınlığın, sapkınlığın adıdır laiklik. Buna **"tağut"** denilmez de ne denir!.

Müslüman olduğunu söyleyen bir kişinin tağut karşısındaki tavrı tektir. O da, tağutu yani laikliği inkar etmesidir/ red etmesidir Laikliğe inanmak/ güvenmek, bağlı kalmak, benimsemek değil!..

Hiçbir Müslüman bilerek laiklikten yana olamaz! Saptırıcı liderler ve sözde alimler Laikliğin tağutluğunu, küfrünü örtük olarak onu şirin gösterme gayretleri olmasa, hiçbir Müslüman laik sistemden yana olamaz, laikliği benimseyemez.

Zaman zaman tartışılan “başörtüsü” meselesi, Müslümanların asıl meselesi değildir... **Müslümanların asıl meselesi laik sistemdir.** Başörtüsüne karşı gelenler ve yasaklayanlar; onun Allah’ın emri/ **dinin gereği olduğu için** karşı geliyorlar ve diyorlar ki: “**kamu alanında” dinin ve Allah’ın sözü gereği hareket etmek laikliğe aykırıdır**”. Doğrudur.. Laikliğe aykırıdır. Onun için **Müslümanların meselesi** başörtüsü değil **laiklik**dir, **laik sistemin** hegemonyasıdır. Allah’ın emri sadece başörtüsü de değildir. Başörtüsüne izin verilse dahi, Allah’ın diğer emirlerine ne olacak!... Allah’ın diğer emirlerinin geçersiz olduğu bir ortamda Müslüman- lar rahat mı olacaklar?!..

Başörtüsüne karşı gelenler laikliğe/ tağuta iman etmelerinin gereğini yapıyorlar ve bunu da açıkça söylüyorlar.

Onun için Müslümanlar imanlarının gereği sadece Allah’ın emirlerine bağlanmak ve Allah’ın dinini hayata hakim kılmak için **imani tavır ve duruş** sergilemek zorundadırlar. Başka seçenekleri olamaz!..

Başörtüsünü yada başka bir meşru hakkı çağdaş putlardan şefaath dileyerek savunmak, imanî ve İslamî tavır/ duruş değildir... Çünkü Allah’ın emri, putlardan şefaath dileyerek yerine getirilmiş olmaz. Bu tavır, amele zulüm/ şirk bulaştırmak olur. Başörtüsünü “*demokrasinin cumhuriyetin lütfu*” yada “*özgürlüğün gereği*” diye savunmak Allah’ın emrini savunmak olmaz, Allah’a iman ile de çelişir. Çünkü Müslümanlar, **laiklik, demokrasi, özgürlükler** ismindeki **çağdaş putları** red/inkar etmekle emrolundular, onlardan şefaath dilemekle değil!...

Müslümanların tağut karşısında tavırlarının ne ve nasıl olacağını Allahu Teala açıkca şöyle ortaya koymaktadır:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ
اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ
الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا
خَالِدُونَ

“Dinde zorlama yoktur. Artık doğruluk ile sapkınlık açığa çıkmıştır. O halde kim **tağutu inkar edip/** red edip **Allah’a iman ederse,** kopmayan sapa sağlam kulpa yapışmıştır. Allah işitir ve bilir.

Allah, iman edenlerin velisidir/ dost ve yardımcısıdır, onları **zulümattan/** zulüm ve karanlıklardan **nura/** aydınlığa **çıkartır** **Kafirlerle gelince onların velisi/** dost ve yardımcısı **tağuttur,** **onları aydınlıktan alıp zulümata/** zulüm ve karanlıklara/**kirililiklere götürür.** İşte bunlar cehennemliklerdir. Onlar orada devamlı kalırlar.”³²

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ
مَّنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ
كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ

“And olsun ki biz; **‘Allah’a kulluk edin ve tağuttan sakının’** diye (emr etmeleri için) her ümmete bir resul gönderdik. Allah onlardan bir kısmını doğru yola iletti, onlardan bir kısmı da sapıklığı hak ettiler. Yeryüzünde gezin de görün, yalancılardan sonu nasıl olmuştur!”³³

Bu ayeti kerimelerden açıkça görülmektedir ki müminin tağutlar karşısındaki tavrı ancak şöyle olabilir:

-Tağutu inkar etmek/red etmek, benimsememek

³² Bakara: 256-257

³³ Nahl: 36

-Tağutu veli/ dost ve yardımcı edinmemek, tağutun taraftarı olmamak!

-Tağuttan sakınmak, uzak durmak. Onunla içli dışlı olmamak, ona güvenmemek!...

Buna göre; **mü'minler laik sistemi inkâr etmek/red etmek zorundadırlar**. Mü'min Laik sistemin taraftarı olamaz. Ondan yardım beklemez, yani onun velayetini kabullenemez!... Laik sisteme güvenemez, ondan asla hayır bekleyemez. Ona entegre ve asimile olamaz. Onunla içli-dışlı olamaz. Bilakis ondan sakınmak, uzak durmak zorundadır... Onun işletmeciliğine talip olamaz! Onun işletmecilerinden yani sözde yöneticilerinden hayır bekleyemez. Laik sisteme ve işletmecilerine güvenemez!... Bu ayeti kerimeler varken onlara iman eden mü'min başka türlü düşünemez ve davranamaz.

Müslümanlar; akıllarını başlarına almalıdırlar, Müslümanca davranmalıdırlar, kişiliklerini kimliklerini kaybetmemelidirler, İns ve cin şeytanlarının tuzaklarına düşmemelidirler, Saptırıcı alimlere ve liderlere uymamaladırlar. Bilmelidirler ki sözde o alimler ve liderler Müslümanları dinlerinde fitneye düşürmek istiyorlar!. Küfrün bir yüzünü gösterip öteki yüzüne yönelmelerini ve öteki yüzünden razı olmalarını istiyorlar!.. Bu tuzaktan sakınmalıdırlar ve Allah'a sığınmalıdırlar. Müslümanlar sadece Allah'ın kendileri için seçip razı olduğu dini **İslam**'dan razı olmalıdırlar. Ona sarılmalıdırlar. Ona bağlanmalıdırlar. Ona tabi olmalıdırlar. **İslamı hayata hakim kılmak için çalışmalıdırlar**. Onun tek şer'i yolu olan **Râşidi Hilafet Devletini** kurmak için **sadece Allah'a inanıp güvenerek**

ihlas ve ihsan ile çalışmalıdırlar. Zira İslami kimlik ve yaşam biçimlerinin tek güvencesi vardır. O da Allah'ın dini İslam'ın tekrar hayata ve arza hakim olmasıdır. Çünkü Allahu Teala bunu mü'minlere bildirmişti ve şöyle vaad etmiştir. Sadece bu vaade güvenmelidirler, o saptırıcı liderlere değil!...

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا
اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّن بَعْدِ
خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْفَاسِقُونَ

“Allah sizlerden iman edip salih amel işleyenlere kendilerinden öncekileri halifeler (iktidar sahibi) kıldığı gibi onları da halifeler kılacağını, onlar için razı olduğu dini (İslam'ı) hakim kılıp koruyacağını ve (geçirdikleri) korku döneminden sonra bunun yerine onlara güven sağlayacağını vaad etti. Onlar Bana kulluk ederler, Bana hiçbir şeyi ortak koşmazlar. Artık bundan sonra kim inkar ederse işte onlar asıl fasıklardır.”³⁴

Laiklik kavramı ve ilkesi Avrupa topluluklarının din anlayışı ve kültürünün ürünü bir kavramdır ve ilkedir. Zira Laiklik “din” kavramı ile birlikte anlam kazanmaktadır. Avrupa'daki din ise, uyduruk bir dindir. Gerçek din değildir. Allah katında gerçek din ancak İslam'dır. Bütün nebiler bu dine davet etmişlerdir. Bütün nebilerin davet ettiği, Tevhid akidesidir. **La ilahe ilaallah/ Allah'tan başka ilah yoktur. Yani “Allah'tan başka kulluk yapılacak yoktur. Egemenlik sadece Allah'a aittir”** demektir.

³⁴ Nur: 55

Avrupa'daki yaygın olan Hıristiyanlık ise, İsa Aleyhisselam'ın getirip tebliğ ettiği İslam değildir. İsa Aleyhisselam'dan sonra Tevhid akidesinden sapıp İsa Aleyhisselam'ın getirdiği dinin bazı malumatlarının paganizm ile mezcedilerek uydurulmuş bir hurafe yığıdır Hıristiyanlık. Yani gerçek din değildir.

Dalalet ehli olan Avrupa toplumlarının laikliği benimsemeleri ve savunmaları anlaşılabilir. Fakat laikliği İslam'a ve Müslümanlara uygulamaya kalkmanın anlaşılır bir yönü asla yoktur. Çünkü İslam tek hak dindir. Onda laikliği gerektirecek hiç bir durum söz konusu değildir.

Bu hakikatler karşısında açıkça ortaya çıkmaktadır ki "**kamu alanı**" adı altında belirli alanlarda Allah'ın sözüne, emirlerine yasaklar, ambargolar koymaya kalkışmak; mülkünde Allahu Teala'ya kafa tutmak, ilahlık taslamaktır, tağutluktur, ortak olmaya kalkışmaktır yani şirk koşmaktır. Mülkünde hakimiyet sadece Malikulmülk'e yani o mülkün sahibine aittir. O da o mülkün yaratıcısı olan Alemlerin Rabbi Allahu Teala'dır. Dünyayı, insanı, insan hayatını yaratan da Allahu Teala olduğuna göre, dünyada insan hayatı üzerinde Allahu Teala'nın emri, hükmü, sözü üzerine bir söz, emir, hüküm, kanun, hakimiyet/ egemenlik asla kabullenilmez, redd- olunur. "**KelimetulUlya**"/ "**en yüce söz**" Allah'ın sözüdür. Allah'ın sözünün, emrinin, hükmünün olduğu bir yerde ya da hususta başka sözler ve hükümler duvara çarpılır, reddolunur. Aksi tavır Allah'a karşı saygısızlık, küstahlık ve ukalalıktan başka bir şey değildir. İşte **laikliğe** dayalı olarak yapılan "**kamu alanı**" tartışmalarının gerçeği budur.

Mü'minler, laik sistemi inkâr etmek/ red etmek zorundadırlar. Mü'min Laik sistemin taraftarı olamaz. Ondan yardım beklemez, yani onun velayetini kabullenemez! Laik sisteme güvenemez, ondan asla hayır bekleyemez. Ona entegre ve asimile olamaz. Onunla içli-dışlı olamaz. Bilakis ondan sakınmak, uzak durmak zorundadır... Onun işletmeciliğine talip olamaz! Onun işletmecilerinden yani sözde yöneticilerinden hayır bekleyemez. Laik sisteme ve işletmecilerine güvenemez!.. Bu ayeti kerimeler varken onlara iman eden mü'min başka türlü düşünemez ve davranamaz.

Müslümanların tağut karşısında tavırlarının ne ve nasıl olacağını Allahu Teala açıkça şöyle ortaya koymaktadır:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ
بِاللَّهِ فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ
اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
أُولَئِكَ هُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ
فِيهَا خَالِدُونَ

“Dinde zorlama yoktur. Artık doğruluk ile sapkınlık açığa çıkmıştır. O halde kim tağutu inkar edip/ red edip Allah’a iman ederse, kopmayan sapa sağlam kulpa yapışmıştır. Allah işitir ve bilir.

Allah, iman edenlerin velisidir/ dost ve yardımcısıdır, onları zulümattan/ zulüm ve karanlıklardan nura/ aydınlığa çıkarır Kafirlerle gelince onların velisi/ dost ve yardımcısı tağuttur, onları aydınlıktan alıp zulümata/ zulüm ve karanlıklara/ kirliliklere götürür. İşte bunlar cehennemliklerdir. Onlar orada devamlı kalırlar.”³⁵

³⁵ Bakara: 256-257

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ
مَنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَن حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ
كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكذِبِينَ

**“And olsun ki biz; ‘Allah’a kulluk edin ve tağuttan sakının’
diye (emr etmeleri için) her ümmete bir resul gönderdik.
Allah onlardan bir kısmını doğru yola ilettiler, onlardan bir
kısmı da sapıklığı hak ettiler. Yeryüzünde gezin de görün,
yalancılardan sonu nasıl olmuştur!”³⁶**

³⁶ Nahl: 36

İKİNCİ BÖLÜM

ANAYASA MESELESİNE İSLAMİ ÇÖZÜM

ANAYASANIN MİSYONU

Bilindiği gibi anayasa günümüzde toplumsal ve siyasal organizasyonun bir nevi zorunlu kılavuzu olarak algılanmaktadır. Zira anayasa; bir toplumdaki siyasi baskın örgüt olan devletin, toplumu yönetirken kullandığı rejimi, sistemi, ideolojiyi belirler. Bunu yaparken de;

- egemenliğin,
- sulta / otorite sahibinin,
- yönetim şeklinin ve sisteminin ne olduğunu,
- yöneticilerin ve yönetilenlerin temel hak, yetki ve sorumluluklarının ne olduğunu,
- yöneticilerin yönetime gelme ve yönetimden ayrılma şartlarının ve yönteminin ne olduğunu belirler.

Bununla güdülen gaye; toplumda yönetici ile yönetilenler arasında ihtilafların çıktığında anayasa kendisine başvurulmuş nihai merci olsun ki bir siyasi istikrar ve barış ortamı sağlansın. Yani toplumsal barış, huzur, istikrar, adalet ve güvenlik temin edilsin.

Ancak bir anayasanın bu iyi niyetli gayeyi gerçekleştirebilmesi için o toplumun **ana unsuru** olan topluluklarının içinde derinliğine **köklerinin** olması gerekir.. O “anayasanın ruhu” diye bilinen temel düşüncesinin, felsefesinin, referansının, kaynağının, temel ölçülerinin, **hakimiyet/** egemenlik anlayışının o toplumun ana unsurları tarafından içtenlikle benimsenmesi gerekir. Yani o topluma yabancı olmaması gerekir. Bu şu demek değildir:

“Bir şekilde bir anayasa belirlenir ve o toplumun onayına sunulur, yapılan referandumla o anayasa toplumun çoğunluğu tarafından “kabul” yada “evet” oyu alırsa, o anayasa o toplum tarafından benimsenmiş ve o topluma mal olmuş sayılır.”

Bu anlayış doğru değildir. Yüzeysel ve kandırmaca bir anlayıştır. Toplum ve siyaset gerçekliği ile bağdaşmaz. Zira öylesi bir anayasa şimdiki anayasalar gibi toplumdaki güvensizliğin adaletsizliğin, istikrarsızlığın huzursuzluğun, sorunların ana kaynağı olduğu gibi zaman ve fırsatların da heder olmasına sebep olur..

ANAYASANIN KÖKLERİ

Bir anayasanın bir toplumda derinliğine köklerinin olabilmesi, o toplumun ana unsurları tarafından içtenlikle kabul görmesi ve benimsenebilmesi için; anayasaların üzerine kuruldukları şu temel kavramlara ve ilkelere bakmamız gerekir:

- Hakimiyet / egemenlik,
- Sulta / otorite,
- İdeoloji yada rejim,

İşte bu kavramlar bir anayasanın kökleridir. Bunları şu şekilde izah etmek mümkündür:

HAKİMİYET / EGEMENLİK

Hakim olma halidir. Bir ülke ve toplum üzerinde “hakim iradeye” “hakimiyet” denir. Yani bütün iradelerden/ arzu ve isteklerden üstün iradeye, bütün irade sahiplerinin karşısında boyun büktüğü iradeye “hakimiyet” ya da “egemenlik” denir.

Hakimiyet sahibi; o ülke, devlet ve toplumda **merci** konumundadır. Yani kendisine müracaat edilen, dönülen, başvurulana en üstün makam sahibidir.

Hakimiyet sahibi; o ülke, devlet ve toplumda kendisine kayıtsız şartsız/koşulsuz boyun büküldüğü, itiraz edilmediği makam sahibidir.

Hakimiyet sahibi; o ülke, devlet ve toplumda bütün kanunların, hükümlerin, ölçülerin kendisine dayandığı, kendisinden alındığı, kendisini delil/ referans edindiği **meşruiyet kaynağıdır**.

Görüldüğü gibi “**hakimiyet**” her anayasanın **temel kavramıdır**. Hem anayasanın kendisinin hem de onun çerçevesinde oluşacak rejim, kanun ve hükümlerin **meşruiyet kaynağıdır**. Bir toplumdun ana unsurlarında “**hakimiyet**” konusunda bir mutabakat oluşmamış ise, o anayasanın o toplumda kökü yok demektir. O toplum tarafından içtenlikle benimsenmez!. O toplumda adalet ve istikrar sağlanamaz. Zira her siyasi, hukuki ve toplumsal kararda meşruiyet sorunu yaşanır..

“**Hakimiyet**” konusu en önemli konudur, **temel sorundur**. Hiçbir yasaklama, sınırlama ve devlet gücü kullanılarak saptırma yapmaksızın, baskı, tehdit, şiddet kullanmaksızın bu sorunun üzerinde doğruyu, hakikati bulmak maksadı ile şeffaf bir şekilde tartışılmalıdır. Bu mesele, toplumun ana unsurları tarafından anlaşıl- madan ve üzerinde bir mutabakat sağlanmadan yapılacak bütün işler, çalışmalar “dostlar alışverişte görsün” kabilinden bir saptırma, yanıltma yada abes ile iştilgal olacaktır.. “*Yeni anayasa*” söylemi ile yola çıkanların bu gerçeği göz ardı

etmeleri, saptırmaları samimiyet, dürüstlük ve şeffaflık ile bağdaşmaz.

SULTA / OTORİTE

Yani yönetme yetkisi kime ait olacak ve yöneticiler nasıl belirlenecek meselesi. Sulta'nın/ otoritenin yani yönetme yetkisinin kime ait olduğunu da "hakimiyet sahibi" belirler. Yada "hakimiyet" anlayışı doğrultusunda belirlenir Dolayısı ile "hakimiyet" meselesi halledilmeden, netliğe kavuşmadan "sulta" meselesi sağlıklı bir şekilde halledilemez ve daima meşruiyet sorunu yaşanır.

REJİM VE İDEOLOJİ

Anayasa, kendisine dayandığı "hakimiyet" anlayışına göre bir rejim ve ideoloji belirler. Rejimi ve ideolojisi olmayan bir anayasa ruhsuz bir anayasadır. Dolayısı ile işlevsiz yazılı metinler olarak kalmaya mahkum olur. Zira;

Rejim; yönetim ve idarede tutulan yol, takip edilen usuldür. Yani devletin yönetim şekli ve tarzıdır.

İdeoloji ise; kendi içinde fikir/ temel düşünce, çözümler ve usül/ yöntem bütünlüğü olan siyasi, iktisadi ve toplumsal sistemdir.

Benimsediği rejim ve ideoloji ile anayasa; devletin o toplumda uygulayacağı;

- yönetim şeklini ve sistemini,
- eğitim siyaseti ve sistemini,
- iktisadi/ ekonomik siyasetin ilke ve sistemini,
- kadın erkek ilişkilerinin tanzimini,
- yargı sisteminin usul ve çerçevesini,
- dış siyaset ilkelerini ve çerçevesini,

-toplumdaki çeşitli inanç gruplarının temel hak ve hukukunu, belirler.

Mademki “anayasanın” vakıası/ realitesi budur. O halde şimdi ana unsurları Müslüman olan bir toplumda kökleri olan ve hüsnü kabul bulan bir anayasanın nasıl olması gerektiğini köklerine bakarak Türkiye’deki toplum örneğinde inceleyelim:

İSLAMİ BİR ANAYASANIN KÖKLERİ

İslam’da asıl olan; ne yasadır ne de anayasadır. **Asıl olan;** mü’minlerin hayatlarının tüm alanlarında **şeri hükümlere göre yaşamalarıdır.** Bu husus; yasa yada anayasa olmaksızın gerçekleşiyor ise maksat hasıl olmuştur. Ancak;

- Şeri hadlerin uygulanması,
- Şeriat’ın egemenliğinin korunması ve aleme yayılması,
- ümmetin vahdetinin gerçekleşmesi ve korunması,
- fitne ve fesadın önlenmesi,
- herkesin kamu mülkiyetinden adil bir şekilde yararlanabilmesi

gibi nedenlerden dolayı **şeri hükümlerden oluşması şartı** ile yasalar ve anayasa benimsen- mesi de zorunlu olabilir. Günümüzde ise; çağdaş cahiliyye tortularından tamamen arınmış tam bir İslami Toplum inşa olasıya kadar İslam’ın iktidar imkanı bulduğu toplumda **İslami bir Anayasanın** olması kaçınılmazdır. İslami bir anayasanın kökleri ise şöyledir:

HAKİMİYET / EGEMENLİK KONUSU

Türkiye coğrafyasında yaşayan toplumun ana unsurları Türkler, Kürtler, Lazlar, Çerkezler, Boşnaklar, Arnavutlar, Araplardan oluşmaktadır. Bunların kahir ekseriyeti ise Müslümanlardır. Onun için bir anayasanın bu toplumdaki köklerinin bu Müslüman unsurlarda aranması gerekir. Müslümanların temel düşüncelerini, değerlerini, hassasiyetlerini, genel kabullerini ve reddlerini **İslam Dini** belirler. İslamsız Müslümanlık olmadığına göre, **İslam**'ın akidesi ve Şeriatını, “**zaruriyeti diniye**” olarak bilinen **olmazsa olmazlarını**, değerlerini, ölçülerini yani farzvacib, mendub, mübah, mekruh ve haram olarak bilinen şeri hükümlerini dikkate almaksızın yapılan bir anayasa o toplumda köksüz kalacaktır ve hüsnü kabul görmeyecektir.

Bu toplumun ana unsurları olan Müslümanlara göre; **egemenlik Şeriata aittir**. Nitekim bu hakikat onların dillerine dahi şöyle yerleşmiştir:

- “Şeriatın kestiği parmak acımaz”,
- “Şeriatın hükmü karşısında boynum kıldan incedir”,
- “Baş başa, baş da Şeriata bağlıdır”.

Şeriat ise şu anlamlara gelmektedir;

- Allah'ın kulları için gönderdiği din,
- İlahi kanun, dinin ameli/ uygulama ile ilgili hükümlerin bütünü,
- Dinin dünya ile ilgili hükümlerinin tamamı,
- İslamiyet'in kitap halindeki kanunu, Kur'an-ı Kerim,
- Ayet ve hadislere dayanan İslam kanunu, İslam hukuku,³⁷

³⁷ -Büyük Türkçe Sözlük, İz Yayıncılık, İstanbul, 1996
-Türk Dil Kurumu (TDK), Sözlük

Şeriatın bu anlama geldiğini bilen hiç bir Müslüman, “ben Müslümanım amma Şeriatı kabul etmem” diyemez. Böylesi bir söz ancak cehalet ürünüdür. Zira İslamsız Müslümanlık olamayacağı gibi, Şeriatı İslam da olamaz..

Yukarıda zikredilen -“Şeriatın kestiği parmak acımaz” - “Şeriatın hükmü karşısında boynum kıldan incedir” gibi sözler şu ayeti kerimelerin manasını veciz bir şekilde ortaya koymaktadır:

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ
حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

“Dikkat edin! Rabbine andolsun ki onlar, aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni (getirdiğin Şeriatı) hakem yapıp, sonra da verdiği hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe iman etmiş olmazlar.”³⁸

إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَنْ يَقُولُوا سَمِعْنَا
وَأَطَعْنَا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

“Aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve Resûlüne davet edildiklerinde, müminlerin sözü ancak ‘İştittik ve itaat ettik’ demeleridir. İşte asıl bunlar kurtuluşa erenlerdir.”³⁹

إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
يَعْلَمُونَ

“Hüküm/ hakimiyet, yalnızca Allah'ındır. O, Kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din işte budur, ancak insanların çoğu bilmezler.”⁴⁰

Daha başka bir çok ayet ve hadisle birlikte özellikle bu ayeti kerimeler;

³⁸ Nisa:65

³⁹ Nur:51

⁴⁰ Yusuf:40

--“**hakimiyetin sadece Allah’a ait olduğunu**”, bunun da ancak Allahu Teala’nın kulları için gönderdiği **Şeriat**ta temsil edildiğini,

--**Hakimiyetin Allah’ın Şeriatına ait olduğunu** benimsemenin Allah’a iman etmiş olmanın olmazsa olmazı olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Onun için “**hakimiyet**” meselesi, *Usuluddin*- dendir, yani dinin esaslarındandır, **İman meselesidir**. Öyle sanıldığı gibi teknik yada tali/ detay/ ayrıntı bir mesele değildir. Aynı zamanda *Usululfık’h*’ın yani fık’h usulünün de esasıdır. “**Hakim**” yani hüküm/ **hakimiyet sahibinin** Allahu Teala olduğu gerçeği fık’h usulünün de esasıdır. Dolayısı ile bütün hükümler ona dayan- mak zorundadır.. Onun için ona dayanan hüküm- lerde ve kanunlarda meşruiyet sorunu olmaz. Ona dayanmayan hükümler, ma’siyettir yani Allah’a isyandır **Ma’siyette ise kula itaat yoktur**.

Nitekim bu hakikat da “*Baş başa bağlıdır, baş da Şeriatı bağlıdır*” sözü ile veciz şekilde ifade edilmiştir. Yani bütün iradeler üstünde hakim/egemen irade **Şeriat**tır. Bu da şu ayeti kerime ve hadisi şerifin manasını ortaya koymaktadır:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِن تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا

“Ey iman edenler, Allah'a itaat edin; Resule itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine/ yöneticilere de. Eğer bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz, artık onu Allah'a ve Resulüne döndürün. Şayet Allah'a ve ahiret gününe iman

ediyorsanız, bu, hayırlı ve sonuç bakımından daha güzeldir.”⁴¹

Resulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem şöyle buyurmuştur:

لَا طَاعَةَ فِي مَعْصِيَةِ اللَّهِ، إِنَّمَا الطَّاعَةُ فِي الْمَعْرُوفِ

“Allah’a isyanda itaat yoktur. Sadece ma’rufda itaat vardır.”⁴²

Bütün bunlar gösteriyor ki; bu toplumun ana unsurlarına baskı, tehdit, şiddet, yasak, saptırmalar olmaksızın açık, seçik, anlaşılır bir şekilde sorulduğunda **Şeriatın hakimiyetinde/** egemenliğinde nasıl mutabık kaldıkları görülür. Yani hiç bir Müslüman toplumda **Şeriatın egemenliği** sorun olmaz, içtenlikle benimsenir, hüsnu kabul görür. Bu hususta herkes müsterih olsun.!

SULTA / OTORİTE KONUSU

İslam’a göre, **sulta/** otorite yani yönetme yetkisi ümmete aittir. Ümmet bu yetkisini biat ahkâmı çerçevesinde naspedeceği Allah’ın indirdikleri ile yönetecek bir halifeye devreder. Bu hakikat da Allahu Teala’nın hükümlerinin uygulanması ile ilgili hitaplarının ... يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا “**Ey İman edenler!...**” şeklinde ümmete hitaben gelmiş olmasından ve Resulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem’in **hilafet** ve **biat** ile ilgili hadisi şeriflerinden alınmıştır. Burada ayrıntılara inmeye gerek yok. Bu konuda hadis ve fıkıh kitaplarında yeterince ayrıntı bilgi mevcuttur.

⁴¹ Nisa:59

⁴² Buhari, Müslim

Dolayısı ile sulta/ otoritenin yani yönetme yetkisinin ümmete ait olduğunu **hakimiyet sahibi** belirlemiştir. Bunun hayata uygulanış keyfiyetini de yine hakimiyet sahibi belirlemiştir. O keyfiyet ise, **Raşidi Hilafet** sistemidir.

Bu konuda da ana unsurları Müslümanlar olan bir toplumda sorun olmaz..

REJİM VE İDEOLOJİ KONUSU

Ana unsurları Müslümanlar olan bir toplumda ancak İslam'ın şu sistemleri uygulandığında toplumda barış, adalet, istikrar, huzur ve sağlıklı kalkınma sağlanabilir:

A-İslam'ın yönetim şekli ve sistemi olan Hilafet

B-İslam'ın eğitim sistemi ve siyaseti

C-İslam'ın yargı sisteminin usul ve çerçevesi ki bu adaleti yargıda en iyi şekilde dağıtacak tek sistemdir

D-İslam'ın iktisadi siyaseti ve sistemi

İslam'ın iktisadi sistemi kendisine özgün bir sistemdir. Mülkün/ yeryüzü servetinin insanlar arasında adil bir şekilde dağılımını sağlayacak ve fakirlik sorununu çözebilecek tek doğru sistemdir.

İslam'ın iktisad sisteminde günümüzde bütün insanlığın başına bela olarak musallat olmuş sömürü ve zulüm sistemi olan Kapitalizmin şu temel kurumları ve kuramlarına yer yoktur:

- Faiz sistemi,
- Borsa sistemi,
- Vergi ve sigorta sistemi,
- Nisbi / göreceli para sistemi,
- Mülkiyet özgürlüğü anlayışı,

İslam'a göre **Malikül Mülk/** mülkün gerçek sahibi Alemlerin yaratıcısı **Allahu Teala**'dır. İnsanlar mülkte ancak Allahu Teala'nın izin verdiği yollarla mülk edinebilirler ve Allahu Teala'nın izin verdiği şekilde mülkte tasarrufta bulunabilirler. Dolayısı ile **mülkiyette esas olan "özgürlük"** değil **Allah'ın iznidir** yani **şeri hükümdür**. İslam'a göre mülkiyet tasnifi de kendisine özgündür, şöyle ki;

---**Kamu mülkiyeti**; yeraltı ve yerüstü madenleri, yeraltı ve yerüstü akarsuları, göller ve denizler, petrol ve gaz gibi enerji kaynakları, bunları işleten işletmeler, bütün türleri ile yollar, ormanlar ve meralar gibi tabiatı gereği İslam toplumundan herkesin yararlanma hakkının olduğu mülklendir, statüsü değiştirilemez. İslam Devleti bu mülkten elde edilen gelire; tebaadan her ferdin sağlık, eğitim, güvenlik ve bütün belediye hizmetlerini bedava karşılar ayrıca nafakalarını temin edemeyenlerin zorunlu ihtiyaçlarını da karşılar.

---**Devlet mülkiyeti**; bazı vergiler, haraç, cizye gibi tasarrufu Halifenin görüş ve içtihadına terk edilmiş mülktür. Buradan elde edilen gelirler ile de devletin personel, bina, araç-gereç gibi masrafları karşılanır.

---**Özel mülkiyet**; zikredilen iki mülkiyet türünün dışında meşru yollarla elde edilen mülk,⁴³

E-İçtimai nizam/ Kadın-erkek ilişkilerinin tanzimi

Bu tanzim, insani değerleri muhafaza ederek adil bir şekilde yapılmasının beşerin fevkinde bir iş olduğunu

⁴³ Ayrıntı bilgi "İslami Anayasa Tasarısının Gerekçesi" adlı kitapta, ayrıca "İslam'da İktisad Nizamı" adlı kitapta mevcuttur. Bakınız.:
<http://www.http://islamdevleti.info/kitap>

günümüzdeki manzara ortaya koymak- tadır. Bunu da en doğru ve adil şekilde tanzim eden ancak İslam Nizamıdır.

F-Toplumda mevcut çeşitli inanç gruplarının hak ve hukuku

Bu hukuku da “zimmet ahkamı” ile ancak İslam garanti altına almıştır ve bunu gerçekleş- tirmiştir.

Bunun göstergesi tarihi hakikatlerdir. Orta Avrupa, Balkanlar, Anadolu, Ortadoğu, Kuzey ve Orta Afrika, Kafkaslar, Orta Asya bölgelerinde gayri müslim unsurlar hayatlarında ancak İslam’ın hakim olduğu dönemlerde can, mal ve ırz güvenliği içinde kalabilmişlerdir.

İslam’ın hakimiyetinin son bulması ile çağdaş tağuti zulüm ve zulümat kara kâbus gibi hem Müslümanların başına hem de o gayri Müslimlerin başına çökmüştür. O bölgelerin hiç bir yerinde huzur, asayiş, güvenlik hiç kimse için kalmamıştır..

G-Dış siyaset ilkeleri ve çerçevesi

Bu da İslam ahkâmına göre belirlenir. Bu dış siyaset ümmeti tekrar; **“şahid ümmet” “diğer insanlar için çıkartılmış hayırlı ümmet”, “marufu emreden, münkerden nehyeden, hayra/ hidayete davet eden vasat/ en seçkin lider ümmet”** kılar..

Bu liderlik; sömürü ve despotluk liderliği değildir. Bu liderlik adalet, rahmet ve hidayet liderliğidir.

Adalet, rahmet ve hidayet liderliği öyle sadece laf ile slogan ile temenni ile olmaz. Ancak ve ancak **İslam’ın kamilen hakim olması ile** olur. Zira Allahu Teala izzetin, üstünlüğün, liderliğin ancak Allah’ın dinine titizlikle bağlılık ve dinini hakim kılmak ile olacağını bildirmiştir:

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ
يَرْفَعُهُ وَالَّذِينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَكْرُ أُولَئِكَ هُوَ يُبْورُ

“Kim izzeti istiyorsa, artık bütün izzet Allah'ındır. Güzel söz O'na yükselir, salih amel de onu yükseltir. Kötülükleri tasarlayıp düzenleyenler ise; onlar için şiddetli biz azab vardır. Onların tasarladıkları boşa çıkıp bozulur.” ⁴⁴

Tanzimat ile başlayan “muasırlaşma”, “batılılaşma” sloganı altında İslam'dan uzaklaşma faaliyetleri ile özellikle Cumhuriyet döneminde yapılan anayasaların hiç birisinin kökleri bu toplumda yoktur. Onun için o anayasalar bu toplumda hep bütün zulümlerin ve sorunların kaynağı olmuştur, Müslümanların başağrısı ve başbelası olmuştur. Bütün zulümlerin, siyasi ve toplumsal istikrarsızlığın, bölücülüğün, kirliliğin, ekonomik, askeri, teknolojik geri kalmışlığın ana nedeni olmuşlardır.

Dürüstçe, cesurca, samimi olarak şeffaf bir şekilde bunlar konuşulup tartışılabilirdi. Aksi halde bu milletlerin başına her zaman “yeni anayasa” adı altında mutasyona uğramış virüsler musallat olacaktır, başından belalar eksik olmayacaktır..

⁴⁴ Fatır:10

İSLAMİ BAKIŞ AÇISINI YOK SAYMAK MÜSLÜMANLARI YOK SAYMAKTIR

“*Yeni bir anayasa*”dan bahsediliyorsa; bu Müslüman toplum tarafından benimsenecek egemenlik, sulta, rejim ve ideoloji kökleri ile tamamen yeni ve İslami bir anayasadan bahset- memiz gerekir. Gayrısı fasa fisodur, dalalettir, cehalettir, cahiliyyedir. Zira bu toplum için yapılacak bir anayasanın, onun ana unsurlarını yani Müslümanları sanki yok sayarak yapılması ancak bu topluma yapılan bir hakaret ve ihanet olur.. Müslümanları diğer fert ve toplumlardan ayırt eden husus onların inanç ve dinleri olan **İslam**’dır.

Anayasa konusunda; özgürlükler, demokrasi, cumhuriyet, liberalizm, laiklik, sekülerizm, sosyalizm, ulusalcılık, globalizm/ küreselcilik, hatta komünizim vb. her açıdan görüş talep ediliyor, beyan ediliyor fakat sanki kendisi yokmuş yada bu konuda hiçbir çözümü yokmuş gibi **İslami bakış açısına** hiç başvurulma- maktadır!.. İslam’ın görmezlikten gelinmesi yada sanki yok sayılması, mensuplarının da yok sayılması demektir.. Cumhuriyet “*halka rağmen halk için*” felsefesi ile kurulduğu ve günümüze kadar işletildiği gibi “*yeni anayasa*” söylemiyle yapılan faaliyetlerin de aynı minvalde seyret- mekte olduğu izlenimi vermektedir..

İslam; hayatın tamamını kapsayan bir **hayat nizamı**dır. Mademki hayatta; toplum, devlet, siyaset, ekonomi, yargı vardır, öyle ise İslam’ın bu konuda hükümleri, çözümleri, nizamları elbette ki mevcuttur. İslam; fert ve toplumların yollarını aydınlatan,

sorunlarına şifa/ çözüm olan, fert ve toplumları sağlıklı bir şekilde kalkındıran tek dindir/ tek hayat nizamıdır.

Böylesi bir din Batılıların dünyasında olmayabilir. Onun için onların dini bireyin vicdanına hapsetmeleri ve sadece bir vicdan meselesi olarak görmeleri normal karşılanabilir. Fakat Müslümanların evlatları olan kimi sözde aydın, okur-yazar, akademisyen, lider ya da yönetici kişiler; Batılıların o **“Dâllîn”**/dalalet ehli olmanın şaşkınlığı içinde bocalayan, tutarsız, derme-çatma, saçma-sapan sözlerini, görüşlerini yani felsefelerini anlamak için gösterdikleri çabaları kendi dinleri olan İslam’ı anlamak için harcamış olsalar, **“Es-sırat al-mustakiim”**i/ **“dosdoğru yolu”** bulmuş olacaklardır, hem kendilerine hem de bağrından geldikleri milletlerine, ümmetlerine ve hatta tüm insanlığa hayırları dokunacaktır. Onun için onlar, zihinsel eksen ve kıble kaymasından yada sapmasından kurtulup kendilerine gelmelidirler.!

Bütün dünyayı bir ahtapotun kolları gibi kuşatmış olan şeytanın dalalet yolları terk edilmelidir. “Modernizm”, “modernite” yada son zamanlarda “postmodernizm” tabelaları altında sunulan; sekülerizm, laiklik, demokrasi, cumhuriyet, nasyonalizm/ ulusalçılık yada ulus devlet anlayışı, özgürlükler, liberalizm, kapitalizm, sosyalizm, globalizm/ küreselcilik gibi kavram, ilke, ideoloji ve nizamları çağdaş şeytani dalalet yollarıdır. Bu yolların ehilleri yada yolcuları olan Batılıların mütefekkirleri, bu yolların çıkmaz sokaklar olduklarını, yanlış, batıl, başarısız, olduklarını itiraf etmeye başlamışlardır. Zira “modernizmin” iflas ettiğini “postmodernizm” kavramı ve

söylemi altında yazdıkları makaleler, kitaplar ile ortaya koymaktadırlar.

Ancak postmodernizm onlara hidayet sunamamaktadır. Onun için “*Üçüncü Yol Arayışları*” adı altında makaleler, kitaplar yazılmakta, paneller yapılmaktadır.. Bütün bu paneller, makaleler ve kitaplar Batı insanının nasıl fikren iflas ettiğini, tükendiğini, çaresizlik içinde nasıl çıkış yolu arayışı içine girdiğini yani hidayeti aradığını ortaya koymaktadır Ayrıca fiili durum da; ekonomik, siyasi, toplumsal her alanda Avrupa ve Amerika ile ifade edilen Batının kriz nöbetleri ile nasıl çökmekte, çaresizlik içinde bocalamakta olduğunu ortaya koymaktadır..

Onların bu fikri tükenmişliklerinin bir göstergesi de bilhassa 2000’li yıllarda seslendirdikleri *Gloabal Great Reset/“Büyük Sıfırlama”* kavramıdır. Bunu seslendirenler ise; mevcut zulmün ve kirliliğin failleri “küresel kapitalist şirketler”in çevreleridir. Bunun neden gerektiğini ise şu şekilde ifade etmektedirler:

*“Dünyada uygulanmakta olan ekonomik, siyasi ve sosyal bütün sistemler küresel çapta adaletsizliğe, zulme ve kirliliğe yol açmıştır. Bu durum sürdürülebilir değildir. İşte bu nedenle ekonomik, siyasi ve sosyal sistemlerin yeni temeller üzerinde sıfırdan inşa edilmesi gereklidir.”*⁴⁵

Bunun nasıl gerçekleşeceği hususunda henüz bir netlik ortaya koymamakla birlikte bazı imalarda bulunmaktadır. Yani o sıfırdan yeni yapılanmayı;

⁴⁵ Bakınız: <https://www.aa.com.tr/tr/analiz/kuresel-ekonomide-buyuk-sifirlama-mumkun-mu/2153975>

“Digital Dönüşüm”/ “Nesnelerin interneti/ Nesnelere arası iletişim”, “Yapay zeka”, “Neuralink”, “Gen terapisi”, “Transhümanizm/ İnsanın dönüştürülmesi”, “Posthuman/ Post insan veya insan ötesi”, “Blockchain/ blok zinciri”, “Post Truth/ Gerçeklik Ötesi yani sanallığın nesnel gerçekliğin yerini alması”, “Metaverse/ Sanal evren/ İnsanların hiçbir fiziksel çaba harcamaksızın artırılmış sanal gerçeklik cihazları sayesinde tamamen zihinsel olarak kendilerini hissettikleri algısal evren” vb.

kavramlar üzerinden inşa edecekleri imasında bulunmaktadırlar. Bu söylemler tamamen şeytani bir art niyeti ortaya koymaktadır. Şeytanın niyetini Allahu Teala şu şekilde haber vermektedir ve insanları şeytana tabi olmaktan sakındırmaktadır:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا

إِنْ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا إِنَانَا وَإِنْ يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَرِيدًا
لَعَنَهُ اللَّهُ وَقَالَ لَا تَخْدَنْ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَفْرُوضًا
وَلَا ضَلَّوْنَهُمْ وَلَا مَنِيتَهُمْ وَلَا مَرْنَهُمْ فَلْيَبْتَئِكُنَّ آذَانَ الْأَنْعَامِ وَلَا مَرْنَهُمْ فَلْيَغْيِرَنَّ خَلْقَ اللَّهِ
وَمَنْ يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُبِينًا
يَعْدُهُمْ وَيُمْنِيهِمْ وَمَا يَعْدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا عُرُورًا
أُولَئِكَ مَاؤُهُمْ جَهَنَّمَ وَلَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا

“Allah, kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz. Bunun altında olanı, şirkten uzak kalmayı tercih eden kişi için bağışlar. Kim Allah'a ortak koşarsa derin bir sapıklığa düşmüş olur.

Onların Allah'tan önce yardıma çağırdukları sadece dişilerdir. Aslında yardıma çağırdukları sadece hayırsız şeytandır.

Allah, şeytanı dışlamıştır (lanetlemiştir). O demişti ki "Ne olursa olsun, senin kullarından belli bir takımını ele geçireceğim.

Onları yoldan çıkaracağım. Onları beklentiler içine sokacağım. Onlara emredeceğim, en'âm'ın (En'am; koyun, keçi, sığır ve devedir) kulaklarını yaracaklar. Onlara emredeceğim, Allah'ın yarattığını kesinlikle değiştirecekler.” Bakın! Sizden kim o şeytanı, Allah'tan başka veli (güvenilir dost ve yardımcı) edinirse apaçık bir hüsrana uğramış olur.

O (şeytan), onlara söz verir, onları beklenti içine sokar. Şeytan, sadece aldatmak için söz verir.

Onların varacağı yer cehennemdir. Oradan kaçacakları bir yer de bulamayacaklardır.”⁴⁶

İşte günümüzde Modernizmi/ Batı tipi Çağdaş cahiliyye yaşam tarzını benimseyenler Şeytanı her haliyle veli edinenlerdir. Şeytanın emirlerine ve telkinlerine, “evrensel ilkeler”, “bilimsel veriler” diyerek güvenmekte ve harfiyen yerine getirmeye çalışmaktadırlar. Ancak dünya ve Ahirette hüsrana uğrayacaklarını Aallahu Teala haber vermektedir.

İnsanlığı günümüzdeki cehennemi çukurun kenarına getiren; Modernist, seküler, laik düşünce sistemidir. O halde bu gaflet ve dalalette ısrar niye?!. Ehlinin başarısızlığını her hali ile ilan etmekte olduğu bu kokuşmuş köhne çağdaş cahiliyye kavram, söylem, ideoloji, rejim ve sistemlere kurtarıcı simidi gibi sarılmak, çağırarak akıl işi midir?!.. Kör taklid diye işte buna denir!..

İslam Aleminde ve özellikle Türkiye’de Batı hayranlığı illetine müptela olup da Müslümanlara kanaat önderliği yapma iddiasında ve konumunda olanların gözlerini Batı aşkı kör etmiştir, akıllarını da dondurmuştur. Temenni ve

⁴⁶ Nisâ 116-121

tavsiye ederiz ki; öncelikle onlar bir an evvel bu akıl tutulması krizinden, kör taklitçilikten kurtulsunlar, Akıllarını başlarına alsınlar.. Allah'a, Resulüne, Kitabına kulak versinler!. Tüm Müslümanlara ve hatta hidayet arayan tüm insanlığa “**hayırlı ümmet**”, “**şahid ümmet**”, “**en seçkin ümmet**” olmanın gereği hidayet liderleri olsunlar, Şeytanın dalalet tabileri, rehberleri ve taşeronları değil!.

LAİK ANAYASALARA KARŞI İSLAMİ TAVIR

LAİK ANAYASALARDA HAKİMİYET MİLLETİNDİR

Yukarıdaki izahta da görüldüğü gibi Anayasa yönetiminde **hakimiyetin** kime ait olduğunu belirler.

“**Hakimiyet**”; kendi üstünde bir başka güç ve irade kabul etmeyen, tüm hakkın, hukukun ve yetkinin meşruiyet/ yasallık kaynağı olan, kendi- sine kayıtsız şartsız boyun bükülen en yüksek irade demektir.

İşte böylesi bir iradeye “**ilah**” denir. O **ilah** ise ancak alemlerin Yaratıcısı ve Rabbı olan **Allahu Teala**’dır. Allah’ın dışında “**hakimiyet sahibi**” olduğu iddia edilenler sahte rablerdir, ilahlardır, putlardır. Sahte ilahlık taslayanlara da “**tağut**” denir.

Onun için “**hakimiyet**” bazılarının söylediği gibi teknik, basit tali/ayrıntı bir mesele değildir. Bilakis “**asıl**” meseledir. İman-küfür-din meselesidir. Yeryüzünde mülkte gerçek **hakimiyet sahibi** kim dir?.. Bu soru hem **Usuluddin**’in/ Dinin esaslarını açıklayan ilimin hem de **Usulufıkıh**’ın/ Fıkıh’ın esaslarını açıklayan ilmin en öncelikli temel sorusudur. Cevabı da ihtilafsız tektir O da; **hüküm/ hakimiyet sadece Allah’a aittir** gerçeğidir:

يَا صَاحِبِي السِّجْنِ أَرَبَابٌ مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمْ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ
مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمِيئُوهَا أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ
سُلْطَانٍ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنْ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
يَعْلَمُونَ

“Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı ayrı rabler mi daha iyidir, yoksa kahhar/ mutlak hâkimiyet sahibi olan tek Allah mı? Allah’ı bırakıp da taptıklarınız, sizin ve atalarınızın taktığı birtakım isimlerden başka bir şey değildir. Allah onlar

hakkında herhangi bir delil indirmemiştir. Hüküm sadece Allah'a aittir. O size kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.”⁴⁷

“Hükümün/ hakimiyetin Allah’a ait olması” bazılarının sandıkları gibi “hakimiyetin ümmete yada millete ait olması” demek değildir. Zira Allahu Teala **mülkte** ortak kabul etmediği gibi **hükümde** de ortak kabul etmiyor. Kendisi dışındaki bütün “hakimiyet” iddialarının red edilmesini Kendisine imanın gereği kılıyor. Allah’a iman etmek de O’na kulluk etmek de sadece O’nun hakimiyetine teslim olmakla mümkün olmaktadır. O’nun hakimiyetine peygamber dahil bütün kullar boyun bükmeyle emrolunmuşlardır. Onun için Allahu Teala’nın resulleri ve nebileri kendilerini “Müslümanların ilki” olarak vasıflandırmışlardır

قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ
وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ أَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ

“De ki: "Ben, dini yalnızca O'na halis kılarak Allah'a ibadet etmekle emrolundum.

Ve ben, Müslümanların ilki olmakla da emrolundum.”⁴⁸

قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ

“De ki: “Şüphesiz benim namazım da, diğer ibadetlerim de, yaşamam da, ölümüm de âlemlerin Rabbi Allah içindir O’nun hiçbir ortağı yoktur. İşte ben bununla emrolundum Ben Müslümanların ilkiyim.”⁴⁹

⁴⁷ Yusuf:39- 40

⁴⁸ Zumer: 11-12

⁴⁹ En’am: 162-163

İSLAM'A GÖRE HAKİMİYET ALLAH'IN ŞERİATININDIR

“Hüküm/ hakimiyet Allah'ındır” sözü hiçbir şekilde “Allah kulları arasında *inip* de onları yönetecek” şeklinde anlaşılmamıştır.

Allah'ın kullarının yaşam tarzlarını belirlemedeki “**hakimiyetini**”; Resulüne vahiy yoluyla **indirmiş olduğu** risaleti ve **Şeriatı** temsil etmektedir. Onun için tüm insanlardan Allah'ın Resulüne indirdiğine tabi olmaları istenmiştir.

كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

“İnsanlar tek bir ümmetti. Allah müjdeleyici ve korkutucu nebiler gönderdi ve onlarla beraber insanların ihtilafa düştükleri şeylerde, aralarında hüküm vermeleri için hak kitap indirdi. Halbuki kendilerine apaçık deliller geldikten sonra aralarındaki ihtirastan dolayı ihtilafa düşenler de, o kendilerine kitap verilenlerden başkası değildir. İşte Allah, kendi iradesiyle iman edenleri, üzerinde ihtilafa düştükleri hakka ulaştırdı. Allah dileyeni dosdoğru yola ulaştırır.”⁵⁰

اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ

“Rabbinizden size indirilene tabi olun/ uyun, O'ndan başka velilere uymayın. Ne az öğüt alıyorsunuz!.”⁵¹

⁵⁰ Bakara: 213

⁵¹ A'raf: 3

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَأَمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

“De ki: “Ey insanlar! Şüphesiz ben, yer ve göklerin mülkü/ hükümranlığı kendisine ait olan Allah’ın hepinize gönderdiği elçiyim. O’ndan başka hiçbir ilâh yoktur. O, diriltir ve öldürür. O hâlde, Allah’a ve O’nun sözlerine inanan Resûlüne, o ümmî Nebiye iman edin ve ona tabi olun/ uyun ki doğru yolu bulasınız.”⁵²

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أُولَئِكَ كَانُوا فِي سَبِيلِ الشَّيْطَانِ يَدْعُوهُمْ إِلَى عَذَابِ السَّعِيرِ

“Onlara: Allah'ın indirdiklerine tabi olun/ uyun, denilince: Hayır, biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz yola uyarız, derler. Ya şeytan, onları alevli azaba çağırıyor idiye?!.”⁵³

وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِ ذَلِكُمْ وَصَّاكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مَبَّارِكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

“Bu benim dosdoğru olan yolumdur. Şu halde ona uyun. Sizi O’nun yolundan ayıracak (başka) yollara uymayın. Bununla size tavsiye etti, umulur ki korkup sakınırsınız. Bu (Kur’an) da bizim indirdiğimiz bereket kaynağı bir kitaptır. Artık ona uyun ve Allah’a karşı gelmekten sakının ki size merhamet edilsin.”⁵⁴

Ayrıca Allahu Teala, “Allah’ın indirdikleri ile hükmetmeyi/ yönetmeyi” imanın gereği olduğunu da açıkça şöyle ortaya koymuştur:

وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ

⁵² A’raf: 158

⁵³ Lokman: 21

⁵⁴ En’am: 153,155

وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ
وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الفَاسِقُونَ

“Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir.”

“Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyenler, zalimlerin ta kendileridir.”

“Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyenler, fasıkların ta kendileridir.”⁵⁵

وَأَنزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيِّمًا عَلَيْهِ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ
وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ
مَا أَنزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ
كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ

“Kendinden önceki kitapları doğrulayan, onların yerine geçen bu kitabı, gerçekleri kapsayıcı olarak sana indirdik. Allah’ın sana indirdiğiyle aralarında hükmet. Sana gelen gerçekleri bırakıp onların hevesine uyma...

Aralarında, Allah’ın indirdiği ile hükmet Onların arzularına uyma ve Allah’ın sana indirdiğinin bir kısmından/ bazı hükümlerinden seni şaptırmalarından sakın. Eğer yüz çevirirlerse, bil ki şüphesiz Allah, bazı günahları sebebiyle onları bir musibete çarptırmak istiyor. İnsanlardan birçoğu muhakkak ki yoldan çıkmışlardır.”⁵⁶

إِنَّا أَنزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِنِينَ
حَصِيمًا

“Şüphesiz, Allah’ın sana gösterdiği gibi insanlar arasında hükmetmen için biz sana Kitabı hak olarak indirdik. (Sakın) Hainlerin savunucusu olma.”⁵⁷

⁵⁵ Maide: 44,45,47

⁵⁶ Maide: 48-49

⁵⁷ Nisa: 105

Kur'an'ı Kerimde geçen Resulullah'a "Allah'tan indirilen", "Resulullah'a gelen", "Resulullah'ın getirdiği", "Resulullah'ın hükmü" gibi tabirlerle kastedilene Kitap ve Sünnette toplanan ve onlardan çıkartılan hükümlerin toplamını ifade eden kelime "Şeriattır".

شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ
وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا
تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ

"Dini elbirlik ikame edin/ hakim kılıp tatbik edin ve bu hususta ayrılığa düşmeyin." diye Allah, dinden Nûh'a tavsiye ettiğini ve sana vahy eylediğimizi; bir de İbrâhîm'e, Mûsa'ya, İsâ'ya tavsiye ettiğimizi, sizin için şeriat yaptı. Müşriklere, kendilerini davet ettiğin (bu tevhid dini) ağır geldi. Allah ona (bu hak dine) dilediklerini seçecek ve ona dönüp itaat edenleri hidayete erdirecektir."⁵⁸

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْتِنِ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِّي
بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

"Yoksa Allah'ın izin vermediği bir şeyi, dinde onlara şeriat kılacak ortakları mı var? Şayet kesin söz bulunmayacak olsaydı; aralarında derhal hüküm verilirdi. Doğrusu zalimlere elim bir azab vardır."⁵⁹

لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا

"...Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol-yöntem kıldık..."⁶⁰

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الدِّينِ لَا يَعْلَمُونَ

⁵⁸ Şûra: 13

⁵⁹ Şûra: 21

⁶⁰ Maide: 48

“Sonra da (din ve dünya) içinde seni ayrı bir şeriat üzere görevlendirdik. Artık sen ona uy, bilmeyenlerin heveslerine uyma !.”⁶¹

İşte Resulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem Efendimize Allahu Teala'nın indirmiş olduğu bu **İslam Şeriatına** tabi olmayı hem sözde hem de özde benimsemeyenlerin, onun hakimiyetine içlerinde hiç bir sıkıntı duymadan boyun eğmeyen-lerin iman etmiş olamayacaklarını kesin bir şekilde Allahu Teala belirtmektedir. Şöyle buyurmaktadır:

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ
حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

“Hayır, hayır! Rabbine andolsun ki, onlar aralarında çıkan anlaşmazlıklarda senin hakemliğine başvurmadıkça sonra da vereceğin hükme, gönüllerinde hiçbir burukluk duymaksızın, kesin bir teslimiyetle uymadıkça iman etmiş olamazlar.”⁶²

Şeriatın hakimiyetini özünde benimseyenler “Şeriatın kestiği parmak acımaz”, “Şeriatın hükmü karşısında boynum kıldan incedir” demişlerdir. Çünkü **“hakimiyet Şeriatındır”**. Bu hakikata iman etmeyen kesinlikle Allah’a iman etmiş olmuyor, bunu da yukarıdaki ayeti kerimede yine bizzat Allahu Teala bildirmektedir

Şeriatın hakimiyetinden başka hakimiyeti yani tağutların hakimiyetini kabul edenlerin aynı zamanda Allah'ın Resulüne indirilenlere yani Kitaba, Sünnete önceki kitaplara iman ettiklerini söylemelerinin;

-boş ve geçersiz bir iman iddiası olduğunu,

⁶¹ Casiye: 18

⁶² Nisa: 65

-onların aslında şeytanın güdüm alanına girmiş sapık kimseler olduğunu,

-aralarında Allah'ın Resulüne indirdiğine göre hüküm verilmesine/ yönetime davet ettiklerinde bu davete yüz çevirenlerin nifak yani küfür sahibi olduklarını Allahu Teala gayet açık bir şekilde bildirmiştir:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا أَنْزَلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ
أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ
ضَلَالًا بَعِيدًا

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ
صُدُودًا

“Sana indirilene ve senden önce indirilene inandıklarını öne sürenleri görmedin mi? Bunlar, tağutun hükmüne/ hakimiyetine başvurmak istemektedirler; oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardır. Şeytan da onları uzak bir sapıklıkla sapıtmak ister.

Onlara: Allah'ın indirdiğine ve Resûl'e gelin (onlara başvuralım), denildiği zaman, münafıkların senden iyice uzaklaştıklarını görürsün.”⁶³

Bu hakikatlere rağmen; Laik demokratik anayasa referandumuna katılmanın hatta “kabul” ya da “evet” oyu vermenin caiz olduğu nasıl iddia edilir!..

İslâmi açıdan bunun anlamı **şirk**'tir. Başka bir ifade ile bu; **“Hüküm ancak Allah'a aittir”** hakikatine terstir. İnsanların yaşantısına hüküm koymakta, ya Allah'ı hiçe saymak ya da O'na ortak koşmak demektir İşte Allah'ın hükümranlığını hiç kabul etmeyip **“milletin egemenliğini”** esas kabul eden laik demokratik

⁶³ Nisa: 60-61

anayasa referandumuna katılmak şirk işlemine, cürmüne isteyerek ya da istemeyerek ortak olmaktır. Kişi isteyerek ve benimseyerek katılınca şüphesiz **müşrik** olur.

Laik demokratik anayasalarda; “*Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir*” ilkesi ile; “**hüküm/ egemenlik ancak Allah’a aittir**” hakikati inkar edilerek “millet” “ilah” yerine konulmaktadır. Böylelikle bu; ya Allah inkar ediliyor ya da O’na küstahça şirk koşuluyor demektir. Bu küfür ve şirk elbette ki Allah katında en büyük cürümdür, zulümdür, tagutluktur, sapıklıktır, cahiliyyedir. İşte bununla ilgili bazı ayeti kerimeler:

إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

“Hüküm ancak Allah’ındır. O da, kendisinden başkasına kulluk yapmamanızı emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.”⁶⁴

وَأَنَّ أَحْسَنَ مَا بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ

أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ

“Aralarında Allah’ın indirdiği ile hükmet/ yönet ve onların arzularına uyma. Allah’ın sana indirdiği hükümlerin bir kısmından seni saptırmalarına dikkat et. Eğer (Allah’ın hükümlerinden) yüz çevirir- lerse bil ki (bununla) Allah ancak günahlarının bir kısmını onların başına bela etmek ister. İnsanların birçoğu da zaten fasıktırlar (yoldan çıkmışlardır).

⁶⁴ Yusuf: 40

Yoksa onlar cahiliyye (İslâm dışı) yönetim mi istiyorlar? İyi anlayan bir topluma göre hükmü bakımından Allah'tan daha iyi kim vardır?"⁶⁵

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ
أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ
ضَلَالًا بَعِيدًا

“Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandıklarını ileri sürenleri görmedin mi? zira onlar tağutla (Allah'ın indirmedığı sistemlerle) yönetilmek istiyorlar. Halbuki onu (tağutu) inkar etmekle emrolunmuşlardı. Şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor.”⁶⁶

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ
حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيَسْأَلُوا تَسْلِيمًا

“Hayır, Rabbine and olsun ki, aralarında çıkan antlaşmazlık hususunda seni (Şeriatı) hakem kılıp sonra da verdiği hükme (Şeriatın hükmüne) içlerinde hiç bir sıkıntı duymaksızın tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar.”⁶⁷

وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ

“Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse/ yönetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir.”⁶⁸

وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

“Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse/ yönetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir.”⁶⁹

وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

⁶⁵ Maide: 49-50

⁶⁶ Nisa: 60

⁶⁷ Nisa: 65

⁶⁸ Maide: 44

⁶⁹ Maide: 45

“Kim Allah’ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse/ yönetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir.” ⁷⁰

إِنَّ الشِّرْكَ نَظْمٌ عَظِيمٌ

“Muhakkak ki şirk en büyük zulümdür.”⁷¹

Bu ayet-i kerimelerin ışığında görüldüğü gibi Laik demokratik anayasa ile yönetim yani Allah’ın indirmediği ile yönetim, Allah’ın indirdikleri hükümlere rağmen hükümler, yasalar ortaya koyarak insanları yönetmeye kalkmak gerçekten en büyük isyandır, tağutluktur, zulümdür/şirkidir.

ŞER’İ HÜKÜM VE TAVRIMIZ

Şu halde biz Müslümanların Laik demokratik anayasalar için yapılan referandum karşısındaki tavrımız; -Ona katılmak değildir. Onu insanların tercihine sunmak; “Allah’tan başka ilah seçin” demektir. Bu işten Allah’a sığınmalıyız. Bu iş tağutluğun ta kendisidir. Hiçbir kimsenin bu küstahlığı yapmak yetkisi yoktur. Dolayısıyla böylesi bir referanduma ya da seçime bir Müslümanın katılması asla caiz olmaz. Zira bu, içtihad meselesi değil, iman meselesidir..

-Tavrımız; hayatımızı kokuşturan, haramlar ve münkerlerle, zulüm ve zulümat ile, cehaletle dolduran çağdaş cahiliyye ve tağuti sistemi ve anayasasını tüm kurumları ile red edip hayatımızdan söküp atmak ve Allah’ın dinini hakim kılmak için Allah’a tevekkül edip, Allah’ın hükümlerine sımsıkı sarılarak ihlasla, sabır ve sebatla çalışmak olmalıdır.

⁷⁰ Maide: 47

⁷¹ Lokman: 13

-Küfür ve ehline taviz vermemeli, hakkı izhar edip batılın tepesine balyoz gibi indirmeliyiz.

-Hakkı anlatıp batılı inkar ederken insanların zulmünden, zemminden/kınamasından ve şerrinden korkmamalıyız

-Tavrımız; Laikliğin, demokrasinin, cumhuriyetin, milliyetçiliğin, pragmatik/menfaatçi düşüncenin, kapitalizmin, sosyalizmin ve bunlara ait anayasaların küfür olduğunu, batıl olduğunu; **hakkın** ancak Allah'ın dini **İslâm** olduğunu, İslâm'ın tek doğru ve bütün dinlerin, ideolojilerin, fikirlerin, nizamların üstünde olduğunu, insanların yaşantı- sına ancak onun hakim olması gerektiğini onun dışındaki bütün din ve nizamların red olunması gerektiğini söylemek ve bunun tahakkuku için çalışmak olmalıdır.

İşte Laik demokratik anayasa için yapılan referandumların ya da seçimlerin anlamı, şer'î hükmü ve bunun karşısında Müslümanın takınması gerektiği tavrı budur..

Böylesi seçimlerde tavrımız ne olmalıdır diyen kimse eğer samimi ise, bu şer'î hükmü ve tavrı alır ve gereğince amel eder. Yani "işittik, itaat ettik" der. "*İşittik, isyan ettik*" diyenlerden olmaz. Allah'ın hükmü karşısında akıl, mantık yürütmeye kalkmaz. Bilakis Nisa 65'de belirtildiği gibi, şer'î hükmü içinde bir sıkıntı duymaksızın alıp tam teslimiyetle uygulayarak hakkıyla iman edenlerden olur. Aksi haldeki bir tavrı; şirke düşüp imanı kaybetmektir. Bundan Allahu Teala'ya sığınırız..

Bu açıklamalarla Laik demokratik anayasa için yapılan seçimlerde Müslümanın tavrı ne olmalı sorusuna cevap vermeye çalıştık.

Bazı kimseler bu izahatları da, nasihatleri de işittiği halde şöyle bir itirazla yine de o yanlış, batıl tutumlarında ısrar etmektedirler:

“Efendim, bu kadar alimlerimiz var, onlar bunu bilmiyorlar mı? O kadar alim bizim bu Laik demokratik anayasa için yapılan referandumlara ya da seçimlere katılmamıza bir şey demiyor, hatta davet ediyorlar. Onun için biz de onlara tabi oluyoruz” diyorlar.

Bu yaklaşımda onlara samimi kardeşlik duyguları içinde sesleniyorum:

Kardeşlerim.! Aklınızı başınıza alınız!. Biz Müslümanlar alimlerimizi sever, sayarız, fakat rabler ittihaz etmeyiz. O halde alimleri rabler ittihaz eden Yahudi ve Hıristiyanlar gibi olmayınız!.. Yukarıdaki ayetler ve hadisler ışığında bu meseleyle ilgili Allah’ın hükmü gayet açıkken hiç bir alimin ters bir fetva verme yetkisi yoktur. Fetva vermeye kalkarlarsa, o ancak heva ve hevesinden bir fetva olur ki bu red olunur.. Ona rağmen *“biz o alimlerimize tabi oluruz”* diyenler ve onlara tabi olanlar, Ahirette Allah’ın huzurunda hüsrana uğrayacaklarını Allahu Teâla ayet-i kerimesi ile şimdiden şöyle bildirmektedir:

يَوْمَ نُقَلِّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَا لَيْتَنَا أَطَعْنَا اللَّهَ وَأَطَعْنَا الرَّسُولَ
وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا فَأَضَلُّونَا السَّبِيلَ
رَبَّنَا آتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ وَالْعَنَاهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا

“Yüzleri ateşte evrilip çevrildiği gün, ‘eyvah bize! Keşke Allah’a itaat etseydik, Resule itaat etseydik!’ derler ‘Ey Rabbimiz! Biz efendilerimize ve büyüklerimize (liderlerimize) uyduk da onlar bizi yoldan saptırdılar.

Rabbimiz! Onlara iki kat azap ver, onları büyük bir lanetle rahmetinden kov derler’.”⁷²

Evet Şer’î hüküm ortada iken biz büyüklerimizin/hocalarımızın, üstatlarımızın, efendilerimizin yolunda gideceğiz diyenler bu ayetlerle muhatap olurlar.

Sözün özü, biz Müslümanlara düşen; çağdaş şirk, tağuti, cahiliyye sistemi ve çok tanrılı dinin kitabı olan Laik demokratik anayasaların münadiliğini, tellallığını yapmak, sunacağı bazı dünyevi maslahatlarına kanıp seçim arenalarında ömür tüketmek değil de, o pis sistemin anayasal ilkelerinden, fikirlerinden kuramlarından arınıp şer’î hükümlere bağlanarak ve Allah’a dayanarak o şirk sistemini söküp atmak için çalışmak, onun yerine dünya ve ahirette aziz ve de mesut kılacak olan, İslâmî hayatı tekrar hakim kılıp İslâm’ı aleme nur ve hidayet olarak tatbik ve cihad ile taşıyacak olan **Raşidî Hilâfet Devleti’**ni kurmak için ihlasla çalışmaktır. O zaman Allah yar ve yardımcımızdır..

Tüm mü’minleri bu çalışmaya ve çağdaş hannasların vesveseleri karşısında alemlerin ve insanların rabbi, ilahı, sahibi Allahu Tealaya sığınmaya, sadece O’na yönelip güvenmeye, sadece O’na kulluk yapmaya, sadece O’ndan nusret/ yardım istemeye ve O’nun vaad ettiği nusrete müstehak olmaya ve Onun azabından sakınmaya davet ediyorum. İnsanlar ve cinlerden şeytanlar, Laik anayasanın bazı maddelerinde Müslümanlar için bazı maslahatların olacağını söyleyerek referanduma katılıp “evet” oyu kullanmayı telkin edince, şu Ayeti Kerimenin gereği ile amel etmeyi tavsiye ediyorum:

⁷² Ahzab: 66-68

وَأَمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ
إِنَّ الدِّينَ اتَّقُوا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِّنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ

“Ne zaman şeytandan bir fitleme (bir kötü düşünce) seni dürtüklerse, Allah'a sığın; çünkü O, işitendir, bilendir.

Allah'a karşı takvalı olanlar, kendilerine şeytandan bir vesvese geldiği zaman, tezekkür ederler/ durup düşünerek Hak ve hakikatleri hatırlarlar da derhal gerçeği görmeye başlarlar.”⁷³

⁷³ A'raf: 200-201

BAZI İDDİA VE VEHİMLERE CEVAPLAR

“Yeni anyasa meselesi” tartışılırken zaman zaman seslendirilen bazı vehimlere de değinmek gerekmektedir:

1.”Anayasanın ya da devletin Dine dayandırılması toplumda ayrışmaya, kamplaşmaya ve toplumsal çatışmaya neden olur” iddiası yada vehmi

Bu, ilmi hakikate dayalı bir söz değildir. Batılı bazı filozofların içinde buldukları dalalet ortamında söyledikleri ve belki kendi vakıalarına mutabık düşen bir sözdür. Zira onların dünyasında gerçek bir din yoktur. Tahrif edilmiş, içinden ruhu boşaltılmış, sadra şifa, derde derman, yollarına nur/aydınlık olmayan, adaleti gerçekleştiremeyen bir “sözde din” için geçerli olabilir.

Yukarıdaki söz; dâllîn/dalalet ehli olan Batı toplumlarındaki o din aleyhtarlığı sözlerini ve fikirlerini mutlak hakikatlermiş gibi ezberleyip Müslüman toplumlara da uygulamaya çalışan zavallı kör taklitçi ezbercilerin sözüdür..

İslam herhangi bir din değildir, Allah katında **gerçek tek dindir**. İslam’ın cahili olanların İslam hakkındaki o seviyesiz söz ve söylemlerinin hiçbir saygınlığı yoktur. Zira Allah’a, dinine ve o dinin samimi mensuplarına saygı göstermeyenler saygıyı hak etmezler..

İslam’ın dışında hiç bir sistem ve ideoloji, Müslümanlar arasında birliği sağlayamaz. Zira **İslam**, mensuplarının kalpleri arasındaki **ülfet köprüsü** olan “**Allah’ın nimeti**”dir Nitekim bunu Allahu Teala aşağıda zikredilen (Alimran:103)’de bize bildirmiş ve emretmiştir.

Allahu Teala'nın bu emri hayata geçmiştir. Müslümanların kahir ekseriyeti ayrı ırk, kavim, dil ve mekanlara rağmen **“İslam kimliğinde”** yani **“Müslümanlık kimliğinde”** لا اله إلا الله محمد رسول الله - **“Kelime-i Tevhid”** bayrağı ve sancağı altında **“bir tek halife”**nin İslam ile yönetiminde **tek bir ümmet** olarak birleşmişlerdir. Bu birlik asırlardır devam etmiştir. Bu birlik şemsiyesinin altında başka inanç grupları da huzur içinde yaşamışlardır. Ne zaman ki Müslümanlar fert, toplum ve devlet olarak Allahu Teala'nın bu yüce nimetinin kadri kıymetini bilmediler, yani İslam'ı hayatlarından uzaklaştırılmasına tepkisiz kaldılar. İşte o zaman birlikleri de, ülkeleri de param parça olmuştur.

Ulaşım ve iletişim imkanlarının çok zor, sınırlı olduğu o günlerde milyonlarca km²'lik bir coğrafyada, onlarca farklı dil, kavim, coğrafi farklılıklara rağmen insanları asırlarca bir arada tutabilen İslam mı toplumu ayırıştırarak?!.

Var olan birliği parçaladığı gibi her parçanın daha da küçük parçalara ayrılmasına sebep olan; fitne, fesad, bölücülük virüsü ve odağı konumunda olan laiklik, demokrasi, cumhuriyet ve ulus devlet anlayışları mı birlik sağlayacak?!. Hiç akletmiyorlar mı?!..

İşte o laiklik, demokrasi, cumhuriyet, ulusalcılık virüsleri yüzünden düne nispeten ufak bir coğrafyada az bir toplulukta dahi birlik sağlanamamaktadır, hatta toplumsal iç çatışma denilen cehennemi çukurun tam kenarına gelinmiştir. Bu cehennemi çukura yani toplumsal iç çatışmaya düşmekten kim ne ile kurtarabilir?! Ne mal mülk, ne zenginlik, ne de vatandaşlık kimliği... Sadece ve

sadece onların ortak paydası olan **İslam kimliği ve sistemi**, onları tekrar dost ve kardeş yapabilir.! Nitekim Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

وَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا أَلَّفْتَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلَّفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

“Ve onların kalplerini uzlaştırdı. Sen, yeryüzündekilerin tümünü harcasaydım bile, onların kalplerini uzlaştıramazdım. Ama Allah, aralarını bulup onları uzlaştırdı. Çünkü O, üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir.” ⁷⁴

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ
وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً
فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَى شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ
مِنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

“Ey iman edenler; Allah'a karşı gerçekten muttaki olun (Allah'ın dinine bağlanmakta gerçekten samimi ve titiz olun) ve siz, ancak Müslüman olmaktan başka (inanç, kimlik ve tutum üzerinde) ölmeyin.

Allah'ın ipine hepiniz sımsıkı sarılın. Dağılıp ayrılmayın. Ve Allah'ın sizin üzerinizdeki nimetini hatırlayın. Hani siz düşmanlar idiniz. O, kalplerinizin arasını uzlaştırıp ısındırdı ve siz O'nun nimetiyle kardeşler oldunuz. Yine siz, tam ateş çukurunun kıyısındayken, oradan sizi kurtardı. Umulur ki hidayete erersiniz diye, Allah, size ayetlerini böyle açıklar.”⁷⁵

Ana unsurları Müslüman olan bir toplumda birlik beraberlik, kardeşlik tesis etmeyi istemekte samimi olanlar, her şeyin en iyisini bilen her şeyin yaratıcısı

⁷⁴ Enfal: 63

⁷⁵ Ali İmran:102-103

Allahu Teala'nın şifa dolu hitaplarına kulak verirler ve onun gereğini yaparlar. Kısaca **İslam**, Müslümanları **ayrıştırmaz**, bilakis **birleştiren** yegane **sistemdir**..

2. "İslam'ı, anayasanın yada devletin esası yapmak o toplumdaki gayri Müslim unsurların itirazına ve haklarının zayi olmasına sebep olur" iddiası ya da vehmi..

Bir toplumda herkesi, bütün unsurları bir konuda ikna etmek ya da tatmin etmek mümkün değildir. Toplumdaki ana unsurlar Müslümanlar ise elbette ki o toplumda İslam hakim olacaktır. İslam'ın bu hakimiyetinden gayri Müslim unsurların rahatsızlıkları onların güvenlikleri açısından ise, haklıdır. Onlara zimmet ahkamı çerçevesinde can, mal, ırz ve dinleri hususunda baskı görmeyeceklerine dair güvence verilir. Zimmet ahkama aykırı bir şekilde bu güvenceyi bozarak onlara saldıran kim olursa olsun şiddetli bir şekilde cezalandırılır. İslam'ın bu güvencesi sözde yada yazılı metinlerde kalmamıştır. Hayata geçmiştir ve asırlardır uygulanmıştır. İşte buna da tarihi hakikatler şahittir.

İslam'ın asırlardır hakim olduğu bölgelerde Orta Avrupa, Balkanlar, Anadolu, Ortadoğu, Kuzey ve Orta Afrika, Kafkaslar, Orta Asya bölgelerinde gayri Müslim unsurlar varlıklarını günümüze kadar sürdürmüşlerdir. Aksi durum olsaydı yani Endülüs'te Müslümanlara yapılan soykırım onlara uygulansaydı, bu bölgelerde hiçbir Hristiyan, Süryani, Ermeni, Yahudi vb kalmaması gerekirdi Öyle olmadığı günümüzde açıkça görülmektedir. Zira gayri Müslim unsurlar oralarda varlıklarını halen sürdürmektedirler. Bu da İslam'ın ve İslam Devletinin gayri Müslimlere soykırımı yada dinlerinden zorla

döndürme faaliyetlerinin olmadığı en somut delildir. Öyle ise bu gün İslam'ın hakim olması durumunda bu kaygıya hiç gerek yoktur...

Gayri Müslim unsurlar, bunun dışında heva heveslerince yaşam anlayışlarına İslam'ın izin vermemesine itiraz ediyorlar ise, bu itirazlarında haksızdırlar. Onlara gönüllerince yaşayacakları başka yerlere gitmelerine izin verilir. Toplumun bir azınlığın heva hevesine mahkum olmasına izin verilmez!. Toplumda çoğunluğun heva hevesine de mahkum olunmaz!. Zira heva hevesin hakim olduğu yerde fitne, fesad ve kirlilik hakim olur, huzur ve asayiş değil!.

Nitekim Allahu Teala azınlığın da çoğunluğun da heva hevesine tabi olmayı kesinlikle şöyle yasaklamıştır:

يَا دَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ

“Ey Davud, gerçek şu ki, Biz seni yeryüzünde bir halife kıldık. Öyleyse insanlar arasında hak ile hükmet, hevaya/ istek ve tutkulara uyma, sonra seni Allah'ın yolundan saptırır. Şüphesiz Allah'ın yolundan sapanlara hesap gününü unutmalarından dolayı şiddetli bir azab vardır.”⁷⁶

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

“Daha sonra seni, iş ve yönetimde bir şeriat/ bir yol, yöntem üzerine koyduk. Artık ona uy! Bilmeyenlerin hevası / keyifleri ardınca gitme!”⁷⁷

وَلَا تَطَّعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَن ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا

⁷⁶ Sâd: 26

⁷⁷ Casiye: 18

“..Kalbini zikrimizden/ Kur’an ve Sünnetten **gaflete düşürdüğümüz, kendi 'istek ve hevasına/ tutkularına uyan ve işinde aşırılığa gidene itaat etme.**” 78

وَأَنْ أَحْكَمَ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمْ أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ

“Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet/ yönet ve **onların hevalarına uyma.** Allah'ın sana indirdiklerinin bir kısmından seni şaşkırtmasınlar diye onlardan sakın. Şayet yüz çevirirlerse, bil ki, Allah bir kısım günahları nedeniyle onlara bir musibeti tattırmak istemektedir. Şüphesiz, insanların çoğu fasıklardır.” 79

وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَلَئِنَّ آتِبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ

“Sen onların dinlerine uymadıkça, yahudi ve hristiyanlar senden kesinlikle hoşnut olacak değildirler. De ki: “Şüphesiz doğru yol, Allah'ın (gösterdiği) yoludur.” Eğer sana gelen bunca ilimden sonra **onların heva (arzu ve tutku)larına uyacak olursan, senin için Allah'tan ne bir veli/ dost vardır ne de bir Nusret eden/ yardımcı.**”80

وَلَوْ اتَّبَعَ الْحَقُّ أَهْوَاءَهُمْ لَفَسَدَتِ السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ بَلْ أَتَيْنَاهُمْ بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَنْ ذِكْرِهِمْ مُعْرِضُونَ

“**Eğer hak onların hevalarına/ keyiflerine uysaydı, gökler de yer de bunların içindekiler de kesinlikle fesada uğradı.** Hayır, biz onlara zikirlerini/ Kur'anlarını getirdik ama onlar zikirlerinden/ yüz çeviriyorlar.” 81

78 Kehf: 28

79 Maide: 49

80 Bakara: 120

81 Mu'minûn: 71

İşte günümüzde bütün yeryüzü, gökyüzü o **heva-heveslere tabi olmanın** sıkıntısını çekiyor. Zira **toprak, su, hava, gıda** hep ifsad oldu, **bozuldu, kirlendi**. Toplumlar da kirlendi ve kokuştı. İşte bu fitne, fesad ve kirlilikten ve kokuşmuşluktan arınmanın tek yolu tekrar Hak'tan gelen hakka yani İslam'a tabi olmaktır, heva-heveslere değil!..

3. “Bir İslamî anayasaya ya da İslam'ın devletinin olmasına küresel süper güçler ve devletler izin vermezler. Bizi dünya sisteminin dışına iterler. Onlara ters düşmemek ve onların düşmanlığına maruz kalmamak için ‘İslami devlet’, ‘İslami anayasa’ ve ‘İslami kimlik’ sevdasından vazgeçmeliyiz ya da seslendirmeliyiz. Akıllı davranmalı ve reel politiği göz ardı etmemeliyiz. Aksi halde dünyadaki egemen küresel güçler, süper devletler bize düşman olurlar ve bizi yok ederler” vehmi ve iddiası!..

Bu, zihinsel köleliğin tezahürü zavallı bir ruh halidir. Dünyadaki “küresel güç”, “süper güç” olarak vâsıf edilen o sömürgeci, despot, tağuti ve şeytani baskın güçlere teslimiyetin bir başka ifade ile kulluğun, köleliğin, kimliksizliğin, kişiliksizliğin, acziyetin mağlubiyetin ve zilletin tezahürüdür.! Bu zihniyetin hiçbir saygınlığı yoktur.

O “küresel süper güçler ya da devletler” günümüzün “yedi düvelidir.” Bu zihniyete göre; dün o zamanın süper gücü sayılan azgın, sömürgeci kafir “yedi düvele” karşı Allah için, İslami kimlik için, Allah'ın dininin hakimiyeti için, namus için İslam topraklarının korunması için bütün imkansızlıklara rağmen cihad eden, kahramanca mücadele eden Müslüman ecdadımızın yaptığı akılsızlık mıdır?!.. Hayır, hayır! Akılsızlık o değildir!..

Asıl akılsızlık; o “yedi düvelin” istekleri doğrultusunda “inkılaplar” yada “devrimler” adına Allah’ın Şeriatına savaş açmak, İslam kimliğine, İslam’ın bütün değerlerine savaş açmaktır... Bugün de o “küresel güçlere”, “süper devletlere” yaranmak için İslam’ın hakim olmasını engellemek uğruna “laiklik ve demokrasi” adına şövalyelik yapmaktır. Onlara yaranmak için toplumu tamamen Batılı kriterler doğrultusunda dönüştürme projelerini uygulamaktır, asıl akılsızlık!..

Asıl akılsızlık; Hizbuşşeytan olan, insanlık ve Müslümanlık düşmanı, yeryüzünü ifsad eden, sömürü için savaşlar çıkartan, milyonlarca insanı katleden, gıdayı, suyu, toprağı, havayı kirleten azgın, arsız, açgözlü, gözü dönmüş o “çağdaş ileri demokrasinin beşiğı” ve “süper güçler” olarak isimlendirilen tağutların, zalimlerin, mücrimlerin yanında izzet, kuvvet aramaktır.. Onları “veli” edinmektir. Kurtlar sofrasında yer edinmeye çalışmaktır!.. Allah’ın güç ve vaadine değil de onlara güvenmektir!.. Allah’ın şu ikazlarına kulak vermemektir:

الَّذِينَ يَتَّخِذُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَبِيتُّعُونَ عِنْدَهُمُ الْعِزَّةَ فَإِنَّ
الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا

“Onlar, mü'minleri bırakıp kafirleri veliler/ dost ve yardımcıları edinirler. İzzeti/ kuvvet ve onuru onların yanında mı arıyorlar?! Şüphesiz, bütün izzet Allah'ındır”⁸²

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ
كَفَرُوا بِمَا جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَنْ تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ

“Ey iman edenler, Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları veliler/ dost ve yardımcıları edinmeyin Siz

⁸² Nisa: 139

onlara karşı sevgi yöneltiyorsunuz; oysa onlar haktan size geleni inkâr etmişler, Rabbiniz olan Allah'a inandığınız için Resulü de, sizi de (yurtlarınızdan) sürüp çıkarmışlardır.”⁸³

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بَطَانَةَ مِّن دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَدُوا مَا عَنْتُمْ قَدْ
بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ إِن كُنْتُمْ

تَعْقِلُونَ

هَاءَ أَنْتُمْ أَوْلَاءُ تُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ بِالْكِتَابِ كُلِّهِ وَإِذَا لَفُوقُمْ قَالُوا آمَنَّا
وَإِذَا خُلُوعًا عَضُوا عَلَيْكُمُ الْإِنَامِلَ مِنَ الْعِظِ قُلْ مَوْتُوا بِغَيْظِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ

الصُّدُورِ

إِن تَمَسَسْتُمْ حَسَنَةً تَسُؤْهُمْ وَإِن تُصِيبْكُمْ سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا بِهَا وَإِن تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا لَا
يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ

“Ey iman edenler! Sizden olmayanlardan (kafirlerden) hiçbir sırdaş edinmeyin. Onlar size fenalık etmekten asla geri kalmazlar. Hep sıkıntıya düşmenizi isterler. Onların kinleri konuşmalarından apaçık ortaya çıkmıştır. Kalplerinde gizledikleri ise daha büyüktür. Eğer düşünürseniz size âyetleri açıkladık.

Sizler, işte böylesiniz; onları seversiniz, oysa onlar sizi sevmezler. Siz Kitabın tümüne inanırsınız, onlar sizinle karşılaştıklarında "inandık" derler, kendi başlarına kaldıklarında ise, size olan kin ve öfkelerinden dolayı parmak uçlarını ısırırlar. De ki: ‘Kin ve öfkenizle geberin.!’ Şüphesiz Allah, sinelerin özünde saklı duranı bilendir.

Size bir iyilik dokunursa, bu onları üzer. Başınıza bir kötülük gelse, ona sevinirler. Eğer siz sabırlı olur, Allah’a karşı muttaki olursanız, onların hileleri size hiçbir zarar vermez. Çünkü Allah onların işlediklerini kuşatmıştır.”⁸⁴

⁸³ Mümtehine: 1

⁸⁴ Ali İmran: 118-120

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَىٰ أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ
فَتَرَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يُسَارِعُونَ فِيهِمْ يَقُولُونَ نَخْشَىٰ أَنْ تُصِيبَنَا دَائِرَةٌ
فَعَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَ بِالْفَتْحِ أَوْ أَمْرٍ مِّنْ عِنْدِهِ فَيُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا أَسْرَوْا فِي أَنفُسِهِمْ
نَادِمِينَ
وَيَقُولُ الَّذِينَ آمَنُوا أَهَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ إِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ حَبِطَتْ
أَعْمَالُهُمْ فَأَصْبَحُوا خَاسِرِينَ

“Ey iman edenler, Yahudi ve Hristiyanları veliler/ dostlar, yardımcılar ve yöneticiler edinmeyin, onlar birbirlerinin velisidirler. Sizden onları kim veli ederseniz, kuşkusuz onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet vermez.

Kalblerinde hastalık olanların; bize bir felaket gelmesinden korkuyoruz, diyerek onlara koştuklarını görürsün. Olur ki, Allah, fetih verir veya katından bir emir getirir de onlar, içlerinde gizlediklerinden dolayı pişman olurlar. İman edenler: ‘Sizinle beraber olduklarına dair, Allah'a bütün güçleriyle yemin edenler bunlar mı?’ derler. Onların bütün amelleri boşa gitmiştir ve kaybedenlerden olmuşlardır.”⁸⁵

Bu ayeti kerimelerde Allahu Teala açıkca şu hususlara dikkat çekerek ikazda bulunmaktadır:

- İzzetin kafirler yanında olmadığını,
- Kafirlere güvenilemeyeceğini,
- Allah'ın gönderdiği İslam'ı inkar edenlerin gerçekte Allah'a ve mü'minlere karşı kin dolu düşmanlar oldukları,
- Kafirlerin hiçbir zaman mü'minlerin iyiliğini istemedikleri, kötü hallerinden de sevinç duydukları,
- Kafirlere sevgi beslemenin Allaha ve Kitabına iman etmek iddiası ile bağdaşmadığı,

⁸⁵ Maide: 51-53

--Onların hile ve tuzaklarının zarar vermesinden korunmanın yolunun; onların arasına koşmak değil de muttaki olmak yani Allah'a tam gúvenerek dinine tam teslim olmakta ısrarlı ve sabırlı olmak olduğu,

--Yahudi ve Hristiyanların mü'minlere kesinlikle velayetlerinin olamayacağı, onları veli edinmenin hidayetden uzaklaşmak olduğu,

--Onların şerrinden korunmak için onların arasına koşmanın nifak alameti olduğu,

şu halde "küresel güçler, süper devletler müsaade etmezler ve bizi yok ederler" gerekçesi ile anayasaları İslam esasına dayandırmaktan kaçınmak; bir aşağılık kompleksidir, iman etmekle de akletmekle de bağdaşmaz... Zira akletmek de iman etmek de Allahu Teala'nın şu hitaplarına kulak verip gereğini yapmaktır:

الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا
حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ
فَاتَّقِلُوا بِنِعْمَةِ اللَّهِ وَفَضْلِ لَمْ يَمَسَّسَهُمْ سُوءٌ وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو
فَضْلٍ عَظِيمٍ
إِنَّمَا ذَلِكَ الشَّيْطَانُ يَخَوْفُ أَوْلِيَاءَهُ فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُونَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

"Onlar ki: Bir takım kimseler kendilerine; 'insanlar sizin için kuvvetlerini topladılar onlardan korkun' dedikleri zaman, bu haber onların imanını artırır da, 'Allah bize kafidir, O ne güzel vekildir', derler.

Böylece kendilerine hiçbir kötülük dokunmadan, Allah'tan bir nimet ve lütufla geri döndüler. Allah'ın rızasını gözetmişlerdi. Büyük lütfun sahibi Allah'tır.

O şeytân sizi kendi dostlarından korkutuyor, eğer mü'min iseniz, onlardan korkmayın, benden korkun!"⁸⁶

⁸⁶ Ali İmran: 173-175

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ
وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعَسَا لَهُمْ وَأَصْلَ أَعْمَالِهِمْ
ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ
يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ دَمَرَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ
وَاللَّكَافِرِينَ أَهْمَالَهَا
ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لَا مَوْلَى لَهُمْ

“Ey iman edenler! Eğer siz Allah’a yardım ederseniz (emrini tutar, dinini uygularsanız), O da size yardım eder ve ayaklarınızı sabit kılıp kaydırmaz.

O inkârcılara gelince, onların hakkı yıkımdır. Allah onların yaptıklarını boşa çıkarır.

Bunun sebebi, Allah’ın indirdiğini beğenmemeleridir. Allah ta onların amellerini boşa çıkarmıştır.

Onlar yeryüzünde dolaşıp, kendilerinden öncekilerin sonlarının nasıl olduğuna bakmadılar mı? Allah, onları yerle bir etmiştir. İnkâr edenlere de bu akıbetin benzerleri vardır.

Bu, Allah’ın inananların yardımcısı olması, inkâr edenlerin ise, hiçbir yardımcısı bulunmamasından dolayıdır”⁸⁷

إِن يَنصُرْكُمْ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِن يَخْذَلْكُمْ فَمَن ذَا الَّذِي يَنصُرْكُمْ مِّن بَعْدِهِ وَعَلَى
اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

“Allah size yardım ederse, sizi yenecek yoktur. Eğer sizi yardımsız bırakırsa, ondan sonra size kim yardım edebilir? Mü’minler, ancak Allah’a tevekkül etsinler.”⁸⁸

⁸⁷ Muhammed: 7-11

⁸⁸ Ali İmran: 160

SONUÇ

Bütün dünyada ekonomik, siyasi, sosyal krizlerin yoğunlaştığı, genel olarak İslam aleminde ve özelde Türkiye’de “değişim”, “Büyük sıfırlama”, “Sıfırdan yeniden yapılanma” söylemlerinin ve rüzgarlarının estiği şu günlerde özellikle bütün halkı Müslüman ülkeler bir dönüm noktasındadırlar

Zira madem ki bir değişimin gereğini fark etmişler o halde “yeni anayasa” belirleme meselesinde akıllarını başlarına alıp Allah’a ve Resulüne kulak vermeliler, Avrupa – Amerika ya da “ulusalci” ve “küreselci” şeytanlarına değil!.. Allahu Teala’nın hitabına kulak vermeyenler akletmiş olamazlar!.. Nitekim Allahu Teala aklederek gerçeği görenlere şöyle buyurmuştur:

أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ

“Onlar hâlâ cahiliye hükmünü mü arıyorlar? Kesin bilgiyle inanan/ gerçeği görebilen bir topluluk için hükmü Allah’tan daha güzel olan kimdir?..”⁸⁹

⁸⁹ Maide: 50

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İSLAMİ BİR ANAYASA TASARISI ÖRNEĞİ

Kitabın bu kısmında; İslami bakış açısı ile, İslam'ın usul ve yöntemine dayanarak da görüş ve önerilerde bulunulabileceğini göstermek adına, örnek olsun ve tartışılsın diye hazırlanmış bir “**İslami Anayasa Tasarısını**” okuyucuların dikkatlerine sunuyorum.

Bu anayasa tasarısının “*Esbabı Mucibesini/ Gerekçesini*” Köklü Değişim Yayıncılığın yayınladığı kitaptan incelemek mümkündür.⁹⁰

İslam coğrafyasında, İran, Pakistan, Yemen, Sudan gibi devletler kendilerinin “*İslami Anayasa*” uyguladıkları iddiasında bulunmaktadır. Ayrıca Mısır'da Ezher Üniversitesinin ve Türkiye'li Müslümanlardan bir grubun oluşturduğu Avrupa İslam Merkezinin 1983 yılında hazırlamış olduğu “İslam Anayasası” taslakları insanlar arasında dolaşmaktadır. Biz bu anayasa taslaklarını inceledik. Fakat onların bazı İslami söylem ve motifleri kullanmaktan başka bir İslami dayanaklarının olmadığını gördük.

İslami usul ile Kur'an ve Sünnetten çıkartılmış tek anayasa tasarısının bu bölümümün sonunda sunduğumuz anayasa tasarısı olduğuna şahid olduk. Onun için bu anayasa tasarısına burada dikkat çekmek istedik. Bu, **İslam coğrafyasında Allahu Tealanın takdir ettiği bir yerde ve zamanda kurulacak olan Raşidi Hilafet Devleti** için tasarlanmış bir anayasa tasarısıdır.

⁹⁰ Hilafet Devleti Anayasa Tasarısı ve Esbabı Mucibesi, Köklü Değişim Yayıncılık, 2014- Ankara

Tasarıdaki bazı maddelere (...) işareti ile çıkartmalar ve (*italik*) yazı ile ilaveler yaptık.

Bundan maksat; her halükarda bu anayasa tasarısını savunmak değil, fakat özellikle Müslüman kamuoyunun **İslami usul çerçevesinde** tartışması ve daha akıcı, sade işlevsel ve isabetli İslami anayasa tasarılarının ortaya konulmasını temenni etmektir.

Tevfik Allah'tandır.

RAŞİDÎ HİLÂFET DEVLETİ İÇİN BİR ANAYASA TASARISI

GENEL HÜKÜMLER

Madde-1: İslâmî Akîde, Devlet'in esâsıdır. Öyle ki Devlet'in yapısında, cihazında veya muhasebesinde yahut Devlet ile ilgili herhangi bir şeyde, İslâmî Akîde'yi esas kılmaktan başka bir şey var olamaz. İslâmî Akîde aynı zamanda anayasa ve şer'î kânunların da esâsıdır. Öyle ki bunlardan herhangi biriyle ilgili herhangi bir şeyin İslâmî Akîde'den fişkırması hâricinde var olmasına izin verilmez.

Madde-2: Dâr-ul İslam, üzerinde İslâmî hükümler tatbik edilen ve güvenliği İslâmî emân altında olan beldelerdir. Dâr-ul Küfür ise üzerinde küfür nizâmları tatbik edilen veya güvenliği İslâmî emân altında olmayan beldelerdir.

Madde-3: Halîfe, belirli şer'î hükümleri benimseyip anayasa ve kanunlar haline getirir. O, herhangi bir şer'î hükmü benimsediğinde, bu hüküm gereğince amel edilmesi vâcip olan yegâne bağlayıcı şer'î hüküm olur. Bu takdirde o şer'î hüküm, yürürlüğe giren bir kânun haline gelir ki bu kânuna açıktan ve gizliden itaat etmek, Devlet'in yönetimi altındaki her bireye vâcip olur.

Madde-4: Halîfe, Zekât ile Cihâd dışındaki ibâdetlerde belirli herhangi bir şer'î hükmü benimseyemez. Yine İslâmî Akîde ile ilgili fikirlerden herhangi bir fikri de benimseyemez.

Madde-5: *Hilafet Devleti tebası olan* herkes, şer'î haklar ve vebibelerden yararlanır.

Madde-6:Devletin, yönetimde, yargıda, işlerin yürütülmesinde ya da benzeri konularda tebâları arasında ayırım yapması câiz değildir. Irk, din, renk ve benzeri özelliklere bakmadan herkese tek bir bakışla bakmalıdır.

Madde-7: Devlet, *tebası olan* Müslüman ve Gayri-Müslim herkese, İslâmî Şeriatî aşağıdaki şekilde uygular:

a- İslâmî hükümlerin tamamı, Müslümanlar üzerine hiçbir istisnâ olmaksızın uygulanır.

b- Gayri-Müslimler inançlarında ve ibâdetlerinde, genel nizâmlar çerçevesinde serbesttirler.

c- İslam'dan kendileri irtidâd edenlere mürtet hükmü infâz edilir. Fakat Mürtetlerin, Gayri-Müslim olarak doğan çocuklarına, Müşrik yada Ehli Kitap olmalarına binâen, buldukları hâl üzere Gayri-Müslim gibi muâmele edilir.

d- Gayri-Müslimler, yiyecekleri ve giyecekleri hususunda şer'î hükümlerin izin verdiği ölçüde kendi dinlerine göre muâmele görürler.

e- Evlenme ve boşanma işleri; Gayri-Müslimler arasında kendi dinlerine göre, Müslümanlar ile Gayri- Müslimler arasında ise İslâmî hükümlere göre yapılır.

f- Devlet diğer şer'î hükümleri ve muâmelât, ukûbât, beyyinât, yönetim nizâmı, iktisâd nizâmı ve benzeri bütün İslâmî Şeriat unsurlarını herkese uygular. Bunlar, hem Müslümanlara hem de Gayri-Müslimlere aynı şekilde uygulanır. Yine bunlar, ahd (anlaşmalılar) ve eman (güvence) verilenler ile birlikte İslâmî Sulta altındaki herkese de uygulanır. Bunlar tebânın istisnasız tüm fertlerine uygulanır, ancak seffrler, konsoloslar, elçiler ve bunlar gibi olanlar müstesnâdır. Zîra bu tür kimselerin diplomatik dokunulmazlıkları vardır.

Madde-8: Arapça, İslam'ın tek dilidir ve Devlet'in kullanacağı tek dildir.

Madde-9: İctihâd, farz-ı kifâyedir. İctihâd şartlarına sahip olan her Müslümanın ictihâd yapma hakkı vardır.

Madde-10: İslam'ın mes'uliyetini tüm Müslümanlar taşır. Dolayısıyla İslam'da "*din adamları sınıfı*" yoktur. Devlet, Müslümanların böyle bir hissiyâta kapılmasına yönelten her şeyi yasaklamalıdır.

Madde-11: İslâmî Devlet'in aslî işi; İslâmî Dâveti taşımaktır.

Madde-12: Şer'î hükümler için yegâne müteber delil kaynakları; Kitâb [Kur'ânı Kerîm], Sünnet [Hadîsi Şerîf], Sahâbelerin İcması ve Şeri Kiyâs'tır.

Madde-13: Asıl olan, berâet-i zimmettir / suçsuzluktur. Bir kimse ancak mahkeme kararıyla cezalandırılır. Kim olursa olsun, herhangi bir kimseye işkence yapmak kesinlikle câiz değildir. Her kim bunu yaparsa cezâlandırılır.

Madde-14: Fiillerde asıl olan, şer'î hükme bağlanmaktır. Dolayısıyla şer'î hükmü bilinmedikçe hiçbir fiil yapılmaz. Eşyâda (nesnelerde) asıl olan ise, -haramlığına dâir delil bulunmadıkça- mübahlıktır.

Madde-15: Harama götüreceği zannı galip olursa, harama götüren vesile haramdır. Harama götürmesinden korkuluyorsa haram olmaz.

YÖNETİM NİZAMI

Madde-16: Yönetim nizâmı, vahdet nizâmıdır, federal nizâm değildir.

Madde-17: Yönetim merkezîdir. İdâre ise merkezî değildir.

Madde-18: Yöneticiler dörttür: Halîfe, Tefvîz Muâvini, Vâlî ve Âmil. Bunların dışındakiler yönetici değildirler, memurlardır.

Madde-19: Erkek, hür, âkil, bâliğ, âdil, kâdir ve kifâyet ehli olanlar dışındaki kimselerin yönetimi veya yönetimden sayılan herhangi bir işi üstlenmesi câiz olmadığı gibi, Müslümandan başkasının üstlenmesi de câiz değildir.

Madde-20: Yöneticileri muhâsebe etmek, Müslümanların haklarından ve üzerlerine farz-ı kifâyedir. Tebânın Gayri-Müslim fertlerinin de yöneticilerin kendilerine yaptığı zulümleri veya İslâmî hükümlerin üzerlerine tatbik edilmesindeki kusurları göstermek üzere şikâyette bulunma hakları vardır.

Madde-21: Esâsının İslâmî Akîde olması ve benimseydiği hükümlerin şer'î hükümler olması şartıyla, yöneticileri muhasebe etmek veya Ümmet yoluyla yönetime ulaşmak üzere siyâsi parti kurmak Müslümanların hakkıdır. Parti kurulması için hiçbir izne ihtiyaç yoktur. İslam esâsı dışındaki her türlü kitleleşme ise yasaklanır.

Madde-22: Yönetim nizâmı dört kaide üzerine kuruludur:

1. Hâkimiyet şeriatındır, halkın değildir.
2. Otorite Ümmetindir.
3. Tek bir Halîfe nasbetmek, Müslümanlara farzdır.
4. Şer'î hükümleri benimsemeye yalnızca Halîfe'nin hakkı vardır. Dolayısıyla anayasayı ve bütün kanunları belirleyen odur.

Madde-23: Devlet şu on üç cihaz üzerine kuruludur:

1. Halîfe
2. Muâvinler [Tefvîz Vezîrleri]

3. Tenfiz Vezîrleri
4. Vâlîler
5. Cihâd Emîri
6. İç Güvenlik
7. Hâriciye [Dışışleri]
8. Sanâyi
9. Kadâ/Yargı
10. İnsanların Maslahatları
11. Beyt-ul Mâl [Hazîne]
12. Medya
13. Ümmet Meclisi [Şûrâ ve Muhâsebe]

HALÎFE

Madde-24: Halîfe, otoritede ve Şeriatı uygulamada Ümmetin vekîlidir.

Madde-25: Hilâfet, rızâ ve seçime dayalı bir akittir / sözleşmedir. Hiç kimse bunu kabule zorlanamaz. Hiç kimse, Hilâfet görevini üstlenecek kişiyi seçmeye de zorlanamaz.

Madde-26: Âkil ve bâliğ olan erkek veya kadın her Müslümanın Halîfe'yi seçme ve ona bey'at verme hakkı vardır. Gayri-Müslimlerin ise buna hakkı yoktur.

Madde-27: Hilâfet akdi bir kimseye, bey'atın kendileriyle in'ikad olduğu kişiler tarafından bir bey'at ile yapılırsa geri kalanların bey'atı, İtaat Bey'atı olur, in'ikad bey'atı olmaz. Bünyesinde isyân etme ve Müslümanların birliğini parçalama kudreti görülen kimseler, İtaat Bey'atı vermeye zorlanırlar.

Madde-28: Müslümanlar tarafından nasbedilmedikçe hiç kimse Halife olamaz. İslâmî akidlerden herhangi bir akid gibi şer'î yönden kendisine in'ikad olmadıkça hiç kimse Hilâfet salâhiyetlerine de sahip olamaz.

Madde-29: Halife'ye İn'ikâd Bey'atı ile bey'at veren ülkelerin veya beldelerin, Kâfir bir devlete değil, bilakis yalnızca Müslümanlara dayalı, kendilerine ait otoritele- rinin bulunması şarttır. Yine o ülkedeki Müslümanların iç ve dış güvenliklerinin, Küfür Emânı değil,

bilakis yalnızca İslâmî Eman altında bulunması şarttır. Fakat aynı şartlar, sadece İtaat Bey'atı veren ülkelerde aranmaz.

Madde-30: Hilâfet için bey'at verilecek kişide, in'ikâd şartlarından fazlasının tamamlanması şart değildir. Dolayısıyla efdâliyet şartlarının mutlaka tamamlanması gerekmez. Çünkü asıl olan in'ikâd şartlarıdır.

Madde-31: Hilâfet'in kendisine in'ikad olması için Halife'de yedi şart bulunmalıdır. Bunlar: Erkek, Müslüman, hür ve bâliğ olması; âkil, adil ve kifayet ehlinden kadir biri olmasıdır.

Madde-32: Hilâfet mansıbı (makâmı); Halife'nin ölmesi, istifâ etmesi veya azledilmesi sebepleri ile boşalır, Hilâfet makamının boşalma tarihinden itibaren geceleri ile birlikte üç gün içerisinde yerine bir Halife naspetmek farzdır.

Madde-33: Hilâfet makamının boşalmasının ardından Müslümanların işlerini yürütmek ve yeni Halife'nin nasbedilmesi icraatlarını yerine getirmek üzere aşağıdakiler uyarınca bir Geçici Emîr tâyin edilir:

a- Önceki Halife ecelinin yakın olduğunu hissettiğinde veya salâhiyetlerini bırakma niyetinde olduğunda bir Geçici Emîr tâyin edebilir.

b- Halife, bir Geçici Emîr tâyin edilmeden önce ölürse veya istifa ederse veya Hilâfet makamı ölüm veya istifa haricinde bir sebeple boşalır, Muâvinlerden [Tefvîz Muâvinlerinden] en yaşlı olanı Geçici Emîr olur. Eğer o Hilâfet için aday olmak istiyorsa, ondan sonraki en yaşlı Muâvin, Geçici Emîr olur ve hakezâ.

c- Bütün Muâvinlerin aday olmak istemesi halinde, Tenfiz vezîrlerinden en yaşlı olanı Geçici Emîr olur. Eğer o Hilâfet için aday olmak istiyorsa, ondan sonraki en yaşlı Tenfiz Vezîri, Geçici Emîr olur ve hakezâ.

d- Bütün Tenfiz Vezîrlerinin Hilâfet için aday olmak istemesi halinde, Tenfiz Vezîrlerinden en genç olanı Geçici Emîr olur.

e- Geçici Emîr'in şer'î hükümler benimseme salâhiyeti yoktur.

f- Geçici Emîr, üç gün içinde yeni bir Halife nasbedilmesi icraatlarını tamamlamak üzere tüm gücünü kullanır. Mezâlim Mahkemesi'nin kabul ettiği kâhîr bir sebep olmadıkça bu sürenin uzatılması câiz değildir.

Madde-34: Halife nasbetme metodu bey'attır. Halife'ye bey'at verilip Halife'nin nasbedilmesinin fiilî icraatları ise şunlardır:

a- Mezâlim Mahkemesi Hilâfet makamının boşaldığını îlan eder.

b-Geçici Emîr, görevlerine başlar ve hemen adaylık kapısının açıldığını îlan eder.

c-Mezâlim Mahkemesi'nin kararıyla, in'ikad şartlarını tamamlayan adayların başvuruları kabul edilir ve diğer adayların başvuruları değerlendirmeye alınmaz.

d- Ümmet Meclisi'nin Müslüman üyeleri, Mezâlim Mahkemesi'nin başvurularını kabul ettiği adaylar arasında iki seçim yapar. İlk seçimde oy çoğunluğu ile adaylardan altısını seçerler. İkinci seçimde oy çoğunluğu ile altı adaydan ikisini seçerler.

e- İki adayın ismi îlan edilir ve Müslümanların, bu adaylardan birini seçmesi istenir.

f- Seçim sonucu îlan edilir ve seçmen oylarının çoğunluğunu alan, Müslümanlar tarafından öğrenilir.

g- Müslümanlar, Allah'ın Kitâbı ile Rasulullah (sav)'in Sünneti'ni infâz etmesi için oyların çoğunluğunu alan kimseye Müslümanların Halifesi olarak bey'at vermeye başlarlar.

h- Bey'atın tamamlanmasının ardından Müslümanların Halifesi olan kimse, nasbedildiği haberi tüm Ümmete ulaşınca dek, ismi ve Hilâfet'in kendisine in'ikad olması için gerekli yeterliliği sağlayan sıfatlara sahip olduğu da belirtilerek herkese îlan edilir.

i- Yeni Halife'nin nasbedilme icraatlarının bitmesiyle birlikte Geçici Emîr'in velâyeti (görevi) sona erer.

Madde-35: Halife'yi nasbeden Ümmet'tir. Fakat Ümmet, bey'atı şer'î yöne in'ikad olduğu sürece Halife'yi azledemez.

Madde-36: Halife aşağıdaki salâhiyetlere sahiptir:

a- Ümmeti gözetmek için Allah'ın Kitâbı'ndan ve Rasulü'nün Sünneti'nden sahih içtihad ile istinbât edilmiş gerekli şer'î hükümleri benimser. Böylece bunlar, itaat edilmesi farz olan ve muhâlefet edilmesi câiz olmayan kânunlar haline gelir.

b- Devletin iç ve dış siyâsetinden sorumludur. Orduya komuta eder. Savaş îlanı, sulh, ateşkes ve bütün diğer anlaşmaları yapma hakkına sahiptir.

c- Yabancı büyükelçileri kabul etmek ve reddetmek ona aittir. Müslüman büyükelçileri tâyin eder ve azleder.

d- Muâvinleri ve Vâîleri tâyin eder ve azleder. Bunların tamamı Halîfe'ye karşı sorumlu oldukları gibi Ümmet Meclisi'ne karşı da sorumludurlar.

e- Kâdî'l Kudâ'yı [Baş Kâdî'yi] ve kâdîleri (yargıçları) tâyin eder ve azleder. Eğer Mezâlim Kâdîsi; Halîfe veya Muâvinleri veya Kâdî'l Kudâ aleyhinde bir dâvâya bakmakta ise Halîfe onu azledemez. Dâire müdürlerini, ordu komutanlarını, livâlarının emîrlerini (sancaklarının komutanlarını) tâyin eder ve azleder. Bunların tamamı Halîfe'ye karşı sorumludurlar, ama Ümmet Meclisi'ne karşı sorumlu değildirler.

f- Devlet bütçesinin konulmasına kaynak olacak şer'î hükümleri benimser. İster gelirler isterse giderler ile alakalı olsun, her hususta gerekli meblağı ve bütçe kısımlarını tespit eder.

Madde-37: Halîfe, benimsemede şer'î hükümler ile mukayyedir. Şer'î delillerden sahih istinbât edilmeyen bir hükmü benimsemesi haramdır. Yine benimsediği hükümler ve hüküm istinbât metodu ile de mukayyedir. Dolayısıyla benimsediği istinbât metoduna aykırı istinbât edilmiş bir hükmü benimsemesi ve benimsediği hükümlere aykırı bir emir vermesi de câiz değildir.

Madde-38: Halîfe, tebânın işlerini kendi görüşü ve ictihâdına göre yürütmeye mutlak salâhiyet sahibidir. Devlet işlerinin seyrinde ve tebânın işlerini yürütmeye ihtiyaç duyduğu tüm mübahları benimseyebilir. Herhangi bir şer'î hükme maslahat bahanesiyle muhâlefet etmesi câiz değildir. Meselâ, gıda maddelerinin azlığı bahanesiyle bir ailenin birden fazla çocuk edinmesine mânî olamaz. Meselâ, istismârî önleme bahanesiyle insanları fiyat tahdîdine tâbi tutamaz. Meselâ, maslahat yada işlerin gözetimi bahanesiyle bir Kâfiri yada kadını Vâîlî tâyin edemez. Bunlardan başka şer'î hükümlere aykırı hiçbir şeyi yapamaz. Bir helali haram kılması ve bir haramı helal kılması câiz değildir.

Madde-39: Halîfe için sınırlı bir müddet yoktur. Halîfe, Şeriatı koruyup hükümlerini uyguladığı, devlet işlerini yürütmeye güç yetirebildiği müddetçe, halinde kendisini Halîfe olma konumundan çıkaracak bir değişiklik olmadıkça Halîfe olarak kalır. Halinde böyle bir değişiklik meydana gelirse derhal azledilmelidir.

Madde-40: Halife'nin halini değiştirip Hilâfet'ten çıkmasına sebep olan hususlar üç tanedir:

a- Halife'nin mürted olması, açık bir fıskla fâsık olması, delirmesi ve benzeri gibi Hilâfet'in in'ikad şartlarından birinin bozulmasıdır. Çünkü bu şartlar, in'ikad ve devamlılık şartlarıdır.

b- Hangi sebepten olursa olsun, Hilâfet görevlerini yürütmekten aciz olmasıdır.

c- Kendi görüşüyle, Şeriat'e göre Müslümanların işlerini yürütmekten aciz kılan bir tasallut altında kalmasıdır. Yalnızca kendi görüşüyle, ser'î hükümlere göre tebânın işlerini yürütmekten aciz kılacak derecede bir tesire maruz kalırsa, devlet işlerini yürütmekten hükmen aciz sayılır. Bu nedenle Halife olmaktan çıkar. Bu da şu iki halde düşünülür: Birinci Hal: Yakın çevresinden bir veya birkaç kişinin, kendisine musallat olarak işlerin yürütülmesine hükmeder hale gelmeleridir. Eğer bunların tasallutundan kurtulma ümidi varsa belirli bir süre uyarılır. Buna rağmen tasallutları kaldırılmamışsa görevden çıkarılır. Şayet kurtuluşu ümit edilmiyorsa derhal görevden çıkarılır. İkinci Hal: Ya bilfiil esir olmak ya da tasallutu altına girmek suretiyle gâlip bir düşman eline esir düşmektir. Bu halde bakılır: Eğer kurtulması ümit ediliyorsa, kurtuluşundan ümit kesilinceye kadar mühlet verilir ve ümit kesildikten sonra görevden çıkarılır. Eğer kurtulmasına ilişkin hiçbir ümit yoksa derhal görevden çıkarılır.

Madde-41: Halife'nin halindeki değişikliğin, Halife'yi Hilâfet'ten çıkarıp çıkarmadığına karar veren yalnızca Mezâlim Mahkemesi'dir. Yine, Halife'yi azletme veya ihtâr etme salâhiyetine sahip olan da yalnızca Mezâlim Mahkemesi'dir.

TEFVÎZ MUÂVİNİ

Madde-42: Halife kendisine, yönetim sorumluluğunu taşıyacak bir veya birden fazla Tefvîz Muâvini tâyin eder. İşleri kendi görüşüne göre yürütmesi ve kendi içtihadına göre yaptırması için bu Muâvin'e tefvîz eder. Halife vefât ettiğinde Tefvîz Muâvinleri'nin görevleri sona erer. Yalnızca Geçici Emîrlik süresince görevlerine devam ederler.

Madde-43: Halife olma şartları Tefvîz Muâvini için de şarttır. Yani erkek, hür, Müslüman, bâliğ, âkil, âdil ve mesul olduğu işlerde kifayet ehlinden kadir biri olmalıdır.

Madde-44: Tefvîz Muâvini'nin tâynini şu iki hususu kapsamalıdır: Birincisi, Umumî Gözetim ve ikincisi de Niyâbet'tir. Bunun için Halîfe'nin ona "Seni kendi yerime vekîl tâyin ettim." demesi gerekir. Ya da Niyâbet ve Umumî Gözetim'i içeren mânâda bir söz söylemesi lâzımdır. Şayet söz konusu tâyin bu şekilde olmazsa muâvin sayılmaz. Bu tür bir tâyin Halîfe'nin, muâvinleri Halîfe muâvinliğinin ihtiyaçlarına göre gerekli gördüğü şekilde belli yerlere yollamasına veya bu belli yerlerden başka yerlere ve başka işlere nakletmesine izin verir. Yeni bir tâyine gerek olmaz zira asli tâyinleri tüm bunları içermektedir.

Madde-45: Tefvîz Muâvini, yaptırdığı tüm icraatları ve infâz ettiği tâyin ve velayeti Halîfe'ye arz etmelidir ki böylece salâhiyetlerinde Halîfe gibi olmasın. Tefvîz Muâvini mütâlaasını Halîfe'ye sunmalı ve Halîfe'nin infâz etmesini emrettiklerini infâz etmelidir.

Madde-46: Halîfe, Tefvîz Muâvini'nin işlerini ve icraatlarını gözden geçirmelidir ki bunlardan doğru ve uygun olanı kabul etsin, hatalı olanı da düzeltsin. Zîra Ümmet'in işlerini yürütme, vekâleten Halîfe'ye verilir ve Halîfe'nin içtihadına bırakılır.

Madde-47: Tefvîz Muâvini bir işi icrâ eder ve Halîfe de bu işi tasdik ederse Halîfe'nin tasdik ettiği şekilde, eksiksiz ve fazlasız infâz etmelidir. Halîfe, Muâvin'e yaptırdığı işte karşı gelirse bakılır: eğer îtiraz, Muâvin'in usulü vechiyle yerine getirdiği bir hükümlerle veya yerine koyduğu bir malla ilgili ise Muâvin'in icrâsı infâz edilir. Zîra aslında bu icrâ, Halîfe'nin bir görüşüdür. Nitekim Halîfe, infâz edilen hükümlerden ve infâk edilen mallardan geri dönemez. Eğer Muâvin'in yaptığı iş, bunlar dışında olup bir Vâlî tâyin etmek veya bir Ordu techiz etmek gibi bir iş olursa, Halîfe Muâvin'e itiraz edebilir. Bu durumda Halîfe'nin görüşü infâz edilir ve Muâvin'in icra ettiği iş ilğâ edilir. Çünkü Halîfe kendi yaptığı bir fiilden dönme hakkına sahip olduğu gibi, Muâvini'nin yaptığı bir fiilden de dönebilir.

Madde-48: Tefvîz Muâvini, idârî cihaz dâirelerinden herhangi birine tahsis edilmez, bilakis onun denetimi, işrâfi geneldir. Zîra idârî işleri yapanlar, yöneticiler değil ücretlilerdir. Tefvîz Muâvini ise yöneticidir. Velâyeti genel olduğundan hiçbir işte ona özel görev verilmez.

TENFİZ MUÂVİNİ

Madde-49: Halife tenfiz için bir muâvin tâyin eder. Tenfiz Muâvini'nin işi; yönetimden değil idârî işlerdendir. Dâiresi de dâhilî ve hâricî cihetler için Halife'den sadrolan hususları infâz eden ve bu cihetlerden gelenleri Halife'ye ulaştıran bir cihazdır. Aşağıdaki işlerde Halife'den aldığını diğerlerine, diğerlerinden aldığını da Halife'ye ulaştıran, Halife ile diğerleri arasında bir vasıtaadır.

a- Tebâ ile ilişkiler

b- Devletlerarası ilişkiler

c- Ordu veya Askeriye

d- Ordudan başka diğer devlet cihazları

Madde-50: Tenfiz Muâvini, Müslüman ve Erkek olmalıdır. Çünkü o, Halife'nin yakın çevresindedir.

Madde-51: Tenfiz Muâvini'nin, Tefvîz Muâvini gibi Halife ile doğrudan bağlantısı olmalıdır. Tenfiz Muâvini, muâvin sayılır fakat onun muâvinliği yönetimde değil tenfizdedir.

VÂLÎLER

Madde-52: Devletin yönettiği beldeler, birimlere ayrılır. Her bir birim "Vilâyet" olarak adlandırılır. Her vilâyet de birimlere ayrılır, her bir birim "Âmillik" olarak adlandırılır. Vilâyete bakan kişi, "Vâlî" veya "Emîr" olarak adlandırılır. Amillîğe bakan kişi ise "Âmil" veya "Hâkim" olarak adlandırılır.

Madde-53: Vâlîler Halife tarafından, Âmiller ise Halife tarafından ve kendilerine salâhiyet verildiği takdirde Vâlîler tarafından tâyin edilirler. Muâvinlerdeki şartların Vâlî ve Âmiller'de de bulunması şarttır. Erkek, hür, Müslüman, bâliğ, âkil, âdil ve tâyin edildikleri idârede kifâyet ehlinde olmalı, takva ehli ve kuvvetli kimselerden seçilmelidirler.

Madde-54: Vâlî, Halife'nin naibi olarak, yönetim salâhiyetlerine ve vilâyetindeki dâirelerin idârî işlerini denetim salâhiyetlerine sahiptir. Böylece vilâyeti içerisinde ordu, kadâ (yargı) ve mâliye dışındaki bütün yetkilere sahiptir. O, vilâyet ahâlisi üzerine emirlik yapar ve vilâyetiyle ilgili bütün konulara bakar. Ancak polis, idâre bakımından değil, infâz bakımından onun emirliği altındadır.

Madde-55: Vâlî'nin, emirliğı gereğince îfâ ettiği işlerini Halîfe'ye bildirmesi lâzım değildir. Bu, tercihinin bırakılmıştır. Yeni ve olağan olmayan bir mesele çıkarsa, bu meseleyi Halîfe'nin değerlendirmesine bırakır. Ardından Halîfe'nin emrettiğine göre davranır. Beklemenin meselenin bozulmasına neden olmasından çekinirse, infâzı yerine getirir. Bu takdirde meseleyi ve infâz etmesinden evvel Halîfe'nin değerlendirmesini almama sebebini Halîfe'ye bildirmelidir.

Madde-56: Her vilâyette vilâyet halkından seçilmiş bir meclis bulunur. Bu meclisin başkanı Vâlî'dir. Bu meclisin, yönetim işlerinde değil de idârî işlerde görüş belirtme yetkisi vardır. Meclis şu iki işi yapar: Birincisi; Vilâyetin durumu ve ihtiyaçları hakkında Vâlî'ye gerekli bilgileri sunmak ve bu hususta görüş belirtmek. İkincisi; Vâlî'nin üzerlerindeki yönetimi hakkındaki rızâlarını veya şikâyetlerini dile getirmek. Meclis'in birinci noktadaki görüşü icbârî değildir. İkinci noktadaki görüşü ise icbârîdir. Dolayısıyla Meclis Vâlî'yi şikâyet ederse Vâlî azledilir.

Madde-57: Vilâyetteki Vâlî'nin vilâyette bulunma müddetinin uzun olmaması lâzımdır. Bu itibarla bir Vâlî'nin kendi vilâyetinde yoğunlaştığı veya insanların kendisine meftun olduğu görüldüğünde görevden alınır.

Madde-58: Vâlî, bir vilâyetten diğer bir vilâyete nakledilemez. Zira onun görevlendirilmesi, genel bir bakıştır ve belirli bir yer ile sınırlıdır. Bilakis görevden alınır ve yeniden tâyin edilir.

Madde-59: Vâlî; ya Halîfe'nin gördüğü lüzum üzerine ya Ümmet Meclisi Vâlî'den râzı olmadıklarını gösterince ya da kendi Vilâyet Meclisi, Vâlî'den hoşnutsuzluk gösterince azledilir. Onun azli ancak Halîfe tarafından yapılır.

Madde-60: Halîfe, Vâlîlerin işlerini takip etmelidir. Onları sıkıca murâkabe etmelidir. Hallerini keşfetmek, onları teftîş etmek ve hepsini veya bir kısmını zaman zaman toplayıp tebânın şikâyetlerini kendilerinden dinlemek için kendisine bir Nâib tâyin etmelidir.

CİHÂD EMİRİ:

Harbiye Dâiresi – Ordu

Madde-61: Harbiye Dâiresi; ordu, polis, donatım, mühimmât, techîzât ve benzeri hususlar gibi silahlı kuvvetler ile ilgili bütün işler, askerî

kolejler, askerî heyetler, ordunun İslâmî Kültür ve genel kültüre ilişkin tüm ihtiyaçları, savaş ve savaş hazırlıkları ile ilgili bütün işlerle ilgilenir. Bu dâirenin başkanına Cihâd Emîri denilir.

Madde-62: Cihâd Müslümanlara farzdır. Askerî eğitim de mecburidir. Bu nedenle on beş yaşına basan her Müslüman erkeğin, Cihâda hazırlanmak için askerî eğitim görmesi farzdır. Fakat asker olmak farz-ı kifâyedir.

Madde-63: Ordu iki kısımdır: Birinci kısım, ihtiyâtî askerlerdir ki bunlar Müslümanlardan silah taşıyabilecek olanlardır. İkinci kısım ise daimi askerlerdir ki bunlara memurlar gibi Devlet Bütçesi'nden maaş tahsis edilir.

Madde-64: Ordu için livâlar (sancaklar) ve râyeler (bayraklar) yapılır. Halife, ordu komutanlığına tâyin ettiği kişiye livâyı teslim eder. Fakat rayeleri, livâların başkanları teslim ederler.

Madde-65: Halîfe; ordunun başkomutanıdır. Ordunun Kurmay Başkanı'nı tâyin eden odur. Her bir orduya Emîr ve her bir kolorduya Komutan tâyin eden odur. Diğer ordu rütbelerini ise Ordu Komutanları ve Livâ Emîrleri tâyin ederler. Kurmaylığa tâyin ise harp bilgi derecesine göredir ve tâyin eden, Kurmay Başkanı'dır.

Madde-66: Bütün ordu, özel ordugâhlara yerleştirilmiş tek bir ordu haline getirilir. Ancak bu ordugâhlardan bazıları, muhtelif vilâyetlere ve bazıları da stratejik mevkîlere konuşlandırılmalıdır. Bazıları ise devamlı taşınabilir ve hareket edebilir (mobilize) ordugahlar haline getirilir ki bunlar vurucu kuvvetlerdir. Askerî ordugahlar birçok gruplar halinde düzenlenir. Bu grupların her birine Ordu ismi verilir ve her birine ayrı ayrı numaralar verilir. Birinci ordu, üçüncü ordu gibi... Ya da âmilliklerden veya vilâyetlerden birinin adıyla adlandırılır.

Madde-67: Orduda en yüksek seviyede askerî ta'lîm yapılmalıdır. Askerin fikrî seviyesi mümkün olduğunca yükseltilmeli, ordudaki her fert, icmâlî de olsa İslam hakkında uyanıklık kazanmasını sağlayan İslâmî Kültürü ile kültürlendirilmelidir.

Madde-68: Her bir askerî ordugâhta; yüksek askerî mâlumâta sahip, plân çizme ve savaş tevcihinde tecrübe sahibi yeterli miktarda

kurmay bulundurulmalı, ordudaki kurmayların sayısı mümkün olduğunca çoğaltılmalıdır.

Madde-69: Orduda, İslam Ordusu vasfıyla görevini yapmasına imkan veren silah, cephâne, techîzât, levâzım ve mühimmât bulundurulmalıdır.

İç Güvenlik

Madde-70: İç Güvenlik Dâiresi, güvenlik ile ilgili her şeyin idâresi ve iç güvenliği tehdit eden her şeyin engellenmesi ile ilgilidir. Beldelerdeki güvenliği polis vasıtasıyla muhâfaza eder. Halîfe'den bir emir olmaksızın ordudan da destek istemez. Bu dâirenin başkanı "İç Güvenlik Müdürü" olarak adlandırılır. Bu dâirenin vilâyetlerde "İç Güvenlik İdâreleri" isimli şubeleri vardır. Vilâyetteki idarenin başkanına ise "Polis Sahibi" (Polis Âmiri) denir.

Madde-71: Polis iki kısımdır: Askerî Polis, Cihâd Emîri'ne yani Harbiye Dâiresi'ne bağlıdır. Polis ise, güvenliğin muhafazası için mahkemelerin elindedir ve İç Güvenlik Dâiresi'ne bağlıdır. Her iki kısma da görevlerini iyi yapmalarını sağlayacak özel bir kültürle birlikte özel bir eğitim verilir.

Madde-72: İç Güvenlik Dâiresi'nin çözmeye uğraştığı en önemli iç güvenlik tehditleri: Riddet (mürted olmak), bağı (Devlete isyan), hırsabat (eşkıyalar), insanların mallarına saldırılar, insanların canlarına ve ırzlarına saldırılar, harbi kafirler için tecessüs yapan riybet (şüpheli) ehliyle ilişki kurulması.

Hâriciye (Dışişleri)

Madde-73: Hâriciye Dâiresi; ister siyâsî yön ile ilgili olsun, ister iktisâd, sanâyi, ziraat, ticâret yönleri ile ilgili olsun, isterse posta, kablolu ve kablosuz iletişim ve benzerleri ile ilgili olsun, Hilâfet Devleti ile yabancı devletler arası alâkalar hakkındaki bütün dış işler ile ilgilidir.

Sanâyi Dâiresi

Madde-74: Sanâyi Dâiresi; ister motor ve makine sanâyileri, araç gövdeleri sanâyi, madde sanâyi ve elektronik sanâyi gibi ağır sanâyi ile ilgili olsun, ister hafif sanâyi ile ilgili olsun, isterse gerek kamu mülkiyeti gerek ferdi mülkiyet kapsamına girip harp sanâyisi ile

alakalı fabrikalar olsun sanâyi hakkındaki bütün işleri yürüten dâiredir. Tüm fabrika çeşitleri, Harp Siyâseti esâsı üzerine kurulmalıdır.

KADÂ (YARGI)

Madde-75: Kadâ, bağlayıcı olacak şekilde hükümbildirmektir ki o, insanlar arasındaki husumetleri ayırır veya cemaat hakkına zarar veren unsurları yasaklar veya insanlarla yönetim cihazından yönetici yada memur, Halîfe yada emrindekilerden herhangi biri arasında çıkan anlaşmazlıkları ortadan kaldırır.

Madde-76: Halîfe; erkek, bâliğ, hür, Müslüman, âkil, âdil ve fıkıh ehlinden bir Kâdî'l Kudâ (Baş Kâdî) tâyin eder. Halîfe, ona Mezâlîm Kâdîsi'ni tâyin ve azletme salâhiyetini verirse, kendisinin müctehid olması gereklidir. Diğer Kâdîleri ise idârî nizâmlara göre tâyin etme, cezalandırma ve azletme salâhiyetine sahiptir. Diğer mahkeme memurları, mahkeme idâre işlerinden mes'ul Dâire Müdürü'ne bağlıdırlar.

Madde-77: Kâdîler üç kısımdır:

1. Kâdî: Ceza ve muâmelat bakımından, insanlar arasındaki husumetleri ayırır.
2. Muhtesib: Cemaat hakkına zarar veren aykırı hareketlere bakar.
3. Mezâlîm Kâdîsi: Devlet ile insanlar arasında vâkî olan anlaşmazlıklara bakar.

Madde-78: Kâdîlik görevini üstlenen kimsede Müslüman, hür, âkil, bâliğ, âdil, fâkih ve şer'î hükümleri olaylara tatbikatta anlayışlı olma şartları aranır. Mezâlîm Kâdîliği görevini üstlenenlerde ise bu şartlara ilâve olarak, erkek ve müctehid olma şartları da aranır.

Madde-79: Kâdî, Muhtesib ve Mezâlîm Kâdîsi'nin, tüm beldelerdeki bütün dâvâlara bakmak üzere Kadâ'da genel bir göreve tâyin edilmeleri câizdir. Belirli bir yere, çeşitli dâvâlar için özel görev ile tâyin edilmeleri de câizdir.

Madde-80: Bir mahkemenin yargılama salâhiyetine sahip birden çok Kâdî bulundurması câiz değildir. Onunla beraber bir veya daha fazla Kâdî bulunması câizdir, fakat hüküm salâhiyetine sahip değildir.

Onlar ancak istişâre etme ve görüş belirtme salâhiyetine sahiptirler. Görüşleri ise asıl Kâdî'yi bağlamaz.

Madde-81: Kâdî, yalnızca Kadâ Meclisi'nde hüküm verebilir. Delil ve yemin de ancak Kadâ Meclisi'nde geçerli olur.

Madde-82: Dâvâların çeşitlerine göre mahkemelerin dereceleri değişebilir. Belirli bir sınıra kadar, bazı Kâdîlerin belirli dâvâlara tahsis edilmeleri mümkündür ve bunlardan ayrı olan dâvâlar diğer mahkemelere verilir.

Madde-83: İstinaf mahkemeleri yoktur ve temyiz mahkemeleri de yoktur. Dolayısıyla kesinlik bakımından Kadâ, dâvâda tek derecedir. Böylece Kâdî bir hüküm verdiğinde o hükmü uygulanır ve bağlayıcı olur. Verdiği hükmün, İslam dışı olması veya Kitâb'da, Sünnet'te yada Sahâbe'nin İcmaı'ndaki kat'i bir nass'a aykırı hüküm olması veya vakıanın hakikatine ters hüküm verdiğinin açığa çıkması hâricinde, hüküm başka bir Kâdî'nin hükmü ile kesinlikle bozulmaz.

Madde-84: Muhtesib, hadler ve cinayetler dâhil olmamak şartıyla, haklarında dâvâcı bulunmayan kamu hukukuna ait bütün dâvâlara bakan Kâdî'dir.

Madde-85: Muhtesib, herhangi bir yerde öğrendiği suç hakkında, Kadâ Meclisi gerekmezsizin derhal hüküm verme salâhiyetine sahiptir. Emirlerini infâz etmek üzere emrine belirli bir miktar polis verilir ve hükmü hemen yerine getirilir.

Madde-86: Muhtesib'in kendine, Muhtesiblik şartları taşıyan Nâibler seçme ve onları muhtelif yerlere gönderme hakkı vardır. Bu Nâibler, tâyin edildikleri mahallerde ve bölgelerde kendilerine bırakılan dâvâlarda Hisbe görevini yapma salâhiyetine sahiptirler.

Madde-87: Mezâlîm Kâdîsi; Devlet tebâsından olsun yada olmasın, Devlet otoritesi altında yaşayan herhangi bir kimseye karşı devletten kaynaklanan her tür zulmü –ki bu zulüm ister bizzat Halîfe tarafından isterse Halîfe'nin altındaki yöneticiler ve memurlar tarafından yapılsınkaldırmak için nasbedilen Kâdî'dir.

Madde-88: Mezâlîm Kâdîsi, Halîfe veya Kâdî'l Kudâ tarafından tâyin edilir. Fakat onun muhâsebesi, tedip edilmesi ve azledilmesi Halîfe yada Halîfe kendisine salâhiyet vermişse Kâdî'l Kudâ tarafından olur. Ancak Halîfe veya Tefvîz Muâvini veya Kâdî'l Kudâ aleyhine bir

Mezâlim dâvâsına bakarken azledilmesi sahih değildir. Böyle durumlarda onu azletme salâhiyeti Mezâlim Mahkemesi'nindir.

Madde-89: Mezâlim Kâdîsi, bir veya daha fazla kişi ile sınırlandırılmaz. Devlet başkanı, zulümleri ortadan kaldırmak için ihtiyacına göre sayıları ne kadar olursa olsun, Mezâlim Kâdîsi tâyin eder. Ancak bir dâvâyâ bakılırken hüküm verme salâhiyeti yalnızca bir Kâdî'ye aittir, daha fazlasına değil. Duruşma esnasında, hükme yetkili Kâdî'nin yanında başka Mezâlim Kâdîleri'nin bulunması câizdir. Fakat istişareden başka salâhiyetleri yoktur ve hüküm veren Kâdî'nin onların görüşleri ile hareket etmesi mecburî değildir.

Madde-90: Mezâlim Mahkemesi, Halîfe'yi azletme hakkına sahip olduğu gibi, devletteki herhangi bir yöneticiyi veya memuru azletme hakkına da sahiptir. Bu ise zulmün ortadan kaldırılması için bu azlin gerekli olması durumundadır.

Madde-91: Mezâlim Mahkemesi, ister devlet teşkilâtındaki şahıslarla ilgili olsun, ister Halîfe'nin şer'î hükümlere muhâlefeti ile ilgili olsun, ister devlet başkanının benimsediği anayasa, kanun ve sair şer'î hükümlerin nasslarının anlaşılması ile ilgili olsun, ister herhangi bir vergi istemi ile ilgili olsun isterse bunlardan başka bir şey olsun her çeşit zulüm dâvâsına bakar.

Madde-92: Mezâlim yargılamasında, Kadâ Meclisi şart olmadığı gibi, dâvâlımın çağırılması ve bir dâvâcının olması da şart değildir. Hiç kimse dâvâcı olmasa bile Mezâlim Mahkemesi zulüm dâvâlarına bakma hakkına sahiptir.

Madde-93: Her insanın, ister Müslüman ister Gayri- Müslim olsun, ister erkek ister kadın olsun, dilediği kimseyi dâvâlarına ve müdâfaalarına vekîl kılma hakkı vardır. Bu hususta vekîl ile müvekkîl arasında bir fark yoktur. Vekîlin ücret alması câizdir ve aralarındaki anlaşmaya göre vekîl müvekkilden ücret alma hakkına sahiptir.

Madde-94: Vâsî ve Velî gibi özel işlerden herhangi bir işte salâhiyet sahibi bir şahsın veya Halîfe, yönetici, memur, Mezâlim Kâdîsi ve Muhtesib gibi genel işlerde salâhiyet sahibi bir şahsın; Vâsî, Velî, Halîfe, yönetici, memur, Mezâlim Kâdîsi veya Muhtesib olması itibariyle, yerine yalnızca dâvâ ve müdâfaa salâhiyetlerine sahip

olacak bir vekîl koyması câizdir. Bu bakımdan, dâvâcı olması veya dâvâlı olması arasında fark yoktur.

Madde-95: Hilâfet'in kurulmasından önce yapılan ve infâz edilen akitleri, muâmelatları ve dâvâları, dâvânın şu iki halde olması dışında Hilâfet yargısı bozamaz ve yeniden değerlendirmez:

a- İslam'a aykırı devamlı bir tesirinin olması halinde yeniden değerlendirmelidir.

b- Dâvânın, İslam'a ve Müslümanlara yapılan ve önceki yöneticiler ile zümrelerinin sebep olduğu bir eziyet ile ilgili olması halinde, Halîfe'nin bu dâvâları yeniden değerlendirmesi câizdir.

İDÂRÎ TEŞKİLÂT

Madde-96: Devlet işlerinin ve insanların işlerinin [maslahatlarının] idâresinden; Maslahatlar Bölümü, Dâireler Bölümü ve İdâreler Bölümü mes'uldür. Bu üç bölüm, devlet işlerini kalkındırmak ve insanların maslahatlarını gerçekleştirmek için çalışırlar.

Madde-97: Maslahatlar, Dâireler ve İdâreler bölümlerinin idâre etme siyâseti; nizâmda basitlik, işlerin infâzında çabukluk ve idarecilerde kifâyet bulunması üzerine kuruludur.

Madde-98: ... *İslam Devleti* tâbiyeti taşıyıp kifâyeti ve liyakatı olan herkesin; bir Maslahat'a veya bir Dâire'ye veya bir İdâre'ye Müdür olarak tâyin edilme hakkı bulunduğu gibi, buralarda memur olma hakkı da vardır.

Madde-99: Her Maslahat için bir Genel Müdür, her Dâire ve her İdâre için de, işlerini yürütecek birer Müdür tâyin edilir. Bu Müdürler işlerden doğrudan sorumludurlar. Bu Müdürler; işleri yönünden, Maslahatların veya Dâirelerin veya İdârelerin yüksek idâre mes'ulleri karşısında sorumludurlar. Hükümlerle ve genel nizâmlarla mukayyed olma yönünden ise Vâlî ve Âmil karşısında sorumludurlar.

Madde-100: Tüm Maslahatlar, Dâireler ve İdâreler bünyesindeki Müdürler, ancak idârî nizâmların gerektirdiği sebeplerden dolayı azledilirler. İşlerinden başka bir işe nakledilebilirler veya işten el çektirilebilirler. Bunların tâyini, nakli, el çektirilmesi, cezalandırılması ve azli; Maslahatlarının, Dâirelerinin veya İdârelerinin yüksek idâre mes'ulleri tarafından yapılır.

Madde-101: Müdür olmayan memurların tâyini, nakli, el çektirilmesi, cezalandırılması ve azli; Maslahatlarının, Dâirelerinin veya İdârelerinin yüksek idâre mes'ulleri tarafından yapılır.

BEYT-UL MÂL (HAZÎNE)

Madde-102: Beyt-ul Mâl, gelirler ve giderler ile, ilgili şer'î hükümlere göre biriktirme, koruma ve infak etme (harcama) yönlerinden ilgilenen dâiredir. Beyt-ul Mâl Dâiresi'nin Başkanı'na "Beyt-ul Mâl Hâzini" denir. Vilâyetlerde bu dâireye tâbi idâreler vardır. Her idârenin başkanına ise "Beyt-ul Mâl Sahibi" (Beyt-ul Mâl Amiri) denir.

MEDYA

Madde-103: Medya Organı; dâhilde, kötülüğü uzaklaştıran ve güzelliği bârizleştiren kaynaşmış ve güçlü bir İslâmî Toplum inşa etmek için, hâriçte ise İslam'ın azametini ve adlını, Ordusunun kuvvetini, beşerî nizâmın fesâdını, zulmünü ve ordularının vehnini gösterir bir şekilde İslam'ı barışta ve savaşta öne çıkarmak ve İslam'ın ve Müslümanların maslahatına hizmet etmek üzere, Devlet'in medya siyâsetini belirleyip infâz etmekten mes'ul olan bir dâiredir.

Madde-104: Sahipleri devlet tâbiyeti taşıyan medya araçlarının ruhsata ihtiyacı yoktur. Yalnızca kurulan medya aracını, Medya Dâiresi'ne bildiren bir "bilgilendirme ve haberdâr etme" iletisi yollamaları gereklidir. Medya aracının sahibi ve yönetmeni, yayınladıkları her medya yayınından mes'ul olurlar ve tebâ fertlerinden herhangi biri gibi şer'î bir muhalefetten muhâsebe edilirler.

ÜMMET MECLİSİ

Madde-105: Müslümanları görüş bakımından temsil eden ve Halife'nin kendilerine danıştığı şahıslar, Ümmet Meclisi'dir. Vilâyetlerin ahâlisini temsil eden şahıslar ise Vilâyet Meclisleri'dir. Yöneticilerin zulmünü veya İslâmî hükümlerin kötü tatbik edilmesini şikâyet amacıyla Gayri-Müslimler'in de Ümmet Meclisi'nde bulunmaları câizdir.

Madde-106: Vilâyet Meclisi üyeleri, ilgili vilâyetin ahâlisinden doğrudan seçim yoluyla seçilirler. Vilâyet Meclisleri'nin üye sayısı

Devlet'in her vilâyetindeki nüfus yüzdesine göre sınırlandırılır. Ümmet Meclisi üyeleri ise, Vilâyet Meclisleri'nden doğrudan seçim yoluyla seçilirler. Ümmet Meclisi'nin başlangıç ve bitiş müddeti, Vilâyet Meclisleri'nin başlangıç ve bitiş müddeti ile aynı olur.

Madde-107: Hilâfet Devleti'nin tâbiyetini taşıyan herkes, ister erkek ister kadın olsun, ister Müslüman ister Gayri- Müslim olsun, âkil ve bâliğ ise Ümmet Meclisi'ne ve Vilâyet Meclisi'ne üye olma hakkına sahiptir. Fakat Gayri-Müslimler'in üyeliği, yöneticilerin zulmünü veya İslam'ın kötü tatbik edilmesini şikâyet ile sınırlıdır.

Madde-108: Şûrâ ve Meşveret, mutlak şekilde görüş almaktır. Teşrîde, ta'rifte, gerçekleri ortaya çıkartma gibi fikrî hususlarda, fennî ve ilmi hususlarda bağlayıcı değildir. Halîfe, amelî konulardan birinde ve araştırma yahut ileri görüş gerektirmeyen amellerde istişâre ettiğinde bağlayıcıdır.

Madde-109: Şûrâ, sadece Müslümanların hakkıdır. Gayri-Müslimler'in Şûrâ'da hakkı yoktur. Fakat görüş belirtmek, Müslüman veya Gayri-Müslim, tebâ fertlerinin hepsine câizdir.

Madde-110: Şûrâ'nın bağlayıcı olduğu meselelerde Halîfe istişâre ettiğinde, doğruluğuna veya yanlışlığına bakılmaksızın çoğunluğun görüşü alınır. Fakat bunlar dışında kalıp istişârenin bağlayıcı olmadığı konularda çoğunluğa veya azınlığa bakılmaksızın doğruluk aranır.

Madde-111: Ümmet Meclisi şu beş salâhiyete sahiptir:

1- a- Yönetim, öğretim, sağlık, iktisâd, ticâret, sanâyi, ziraat ve benzeri işler gibi derin fikrî araştırma ve ileri görüşlülük gerektirmeyen iç siyâset işlerinin yürütülmesi ile ilgili amellerde ve amelî konularda Halîfe'nin Ümmet Meclisi ile istişâresinde Ümmet Meclisi'nin Halîfe'ye verdiği görüş bağlayıcıdır.

b- Halîfe, derin araştırma ve ileri görüşlülük gerektiren fikri konularda, tecrübe ve dirâyet gerektiren konularda, fennî ve ilmî konularda, ayrıca Mâliye, Ordu ve Dış Siyâset'te Ümmet Meclisi ile istişâre edip görüşüne bakabilir. Ümmet Meclisi'nin bu hususlardaki görüşü ise bağlayıcı değildir.

2- Halîfe'nin, benimsemek istediği hükümleri ve kânunları Ümmet Meclisi'ne havâle etme hakkı vardır. Ümmet Meclisi'nin Müslüman üyelerinin, bunları tartışıp doğru ve yanlış yönlerini açıklama hakları

da vardır. Devlet'in benimsediği şer'î usullerden benimseme metodunda Halife ile ihtilâfa düşerlerse, aralarının ayrılması Mezâlîm Mahkemesi'ne aittir. Mahkeme'nin bu husustaki görüşü bağlayıcıdır.

3- Dâhilî, Hâricî, Mâlî, Askerî veya benzeri konularda, bilfiil devlette gerçekleşen tüm işlerde Ümmet Meclisi'nin Halife'yi muhâsebe etme hakkı vardır. Çoğunluğun görüşünün geçerli olduğu hususlarda, Meclis'in görüşü Halife'yi bağlayıcıdır. Çoğunluğun görüşünün geçerli olmadığı hususlarda ise Meclis'in görüşü Halife'yi bağlayıcı değildir. Şer'î açıdan tamamlanmış olan bir iş hususunda Ümmet Meclisi ile Halife ihtilâf edecek olursa, Şeriat'e uygunluğu bakımından kesin kararı vermesi için Mezâlîm Mahkemesi'ne mürâcaat edilir ve Mahkeme'nin kararı bağlayıcı olur.

4- Ümmet Meclisi'nin Muâvinler, Vâlîler ve Amiller aleyhine memnuniyetsizliğini bildirme hakkı vardır ve bu konudaki görüşü Halife'yi bağlayıcıdır. Halife'nin de onları derhal azletmesi gerekir.

5- Ümmet Meclisi'nin Müslüman üyeleri; Mezâlîm Mahkemesi'nin, in'ikad şartlarına sahip olduklarına karar verdiği Hilâfet adaylarını seçme hakkına sahiptir ve çoğunluğunun bundaki görüşü bağlayıcıdır. Bundan ötürü Meclis tarafından seçilenlerin hâricidekilerden seçim yapılması doğru değildir.

İÇTİMÂÎ NİZÂM /

Kadın Erkek İlişkilerinin Tanzimi

Madde-112: Kadında asıl olan anne ve ev hanımı olmasıdır ve o, korunması gereken bir nâmustur.

Madde-113: Asıl olan; erkeklerin kadınlardan ayrılmasıdır. Hacc ve alışveriş gibi Şeriat'in müsaade ettiği bir ihtiyaç ve kendisi için toplantı yapılmasına müsaade ettiği ihtiyaç haricinde bir arada bulunmamalarıdır.

Madde-114: Erkeklerle verilen haklar kadınlara da verilir. Erkeklerle yüklenen yükümlülük kadınlara da yüklenir. Ancak İslam'ın kadın ve erkeklerle şer'î deliller ile tahsis ettiği haklar müstesnâdır. ...

Madde-115: (Evindeki asli sorumluluklarını aksatmadığı durumlarda;) kadının devlet görevlerine tâyin edilmesi, Ümmet

Meclisi üyelerini seçmesi, Ümmet Meclisi'ne üye olması, Halîfe'nin seçilmesine ve Halîfe'ye bey'at verilmesine iştirâk etmesi câizdir.

Madde-116: Kadının yönetim görevini üstlenmesi câiz değildir. Dolayısıyla Halife, Muâvin, Vâlf ve Âmil olamaz. Yönetimden sayılan herhangi bir işi üstlenemez. Aynı şekilde Kâdî'l Kudâ (Baş Hakim), Mezâlim Mahkemesi'nde Kâdî ve Cihâd Emîri de olamaz.

Madde-117: Kadın, hem genel hayatta hem de özel hayatta yaşar. Genel hayatta, iki elinden ve yüzünden başka yerinin görünmemesi, teberrüc olmaması ve açık saçık olmaması ... *gerekir*. Özel hayatta ise, kadınlar ve mahremlerinden başkasıyla yaşaması câiz değildir. Yabancı erkekler ile yaşaması câiz değildir. Her iki hayatta da tüm ser'î hükümlere bağlı olmalıdır.

Madde-118: Mahrem olmayan biriyle halvet men edilir. Yabancılar önünde teberrüc ve avretin açılması da men edilir.

Madde-119: Her erkek ve kadın, ahlâkî tehlike içeren veya toplumu ifsâd edici iş yapmaktan men edilir.

Madde-120: Evlilik hayatı huzur hayatıdır. Zevc (bey) ile zevcenin (hanımın) yaşamı, dostluk yaşamıdır. ... *(Bu Şeriatın kadın ve erkeğe yüklemiş olduğu sorumlulukları gönül rızası ve ihsan ile yerine getirmekle sağlanır. Erkekler kadınlar üzerinde kaimdirler/ koruyucu ve yöneticidirler. Kadının kocasına itaat etmesi farzdır).* Yaşadığı çevreye göre maruf bir şekilde karısının, çocuklarının ve bakmakla yükümlü olduğu kimselerin nafakasını temin etmek kocaya farzdır. *(Kadın, kendi nafakası dahil hiçbir kimsenin nafakasını temin etmekle yükümlü değildir.)*

Madde-121: Zevc ile zevce, ev işlerini tam bir yardımlaşma ile idare ederler. Zevc ev dışında yapılan bütün işlere bakmalıdır. Zevce de ev içinde yapılan işleri gücü yettiği kadar yapmalıdır. Zevc, zevcesinin yapamadığı işleri yapmak üzere yeteriyle hizmetçi getirmelidir.

Madde-122: Bakıma muhtaç oldukları müddetçe çocuklara bakmak, ister Müslüman isterse Gayri-Müslim olsun, kadına vaciptir ve onun hakkıdır. Çocuk bakıma muhtaç değilse bakılır: Eğer hem Velî hem de anne Müslüman ise, çocuk istediği kimse ile oturmakta serbest bırakılır. Seçtiği kişi ister erkek isterse kadın olsun çocuk onunla kalır. Çocuğun erkek veya kız olması da fark etmez. Fakat ikisinden

biri Gayri-Müslim ise aralarında tercih yapılmaz, bunlardan Müslüman olana verilir.

İKTİSÂDÎ NİZÂM

Madde-123: İktisâdî Siyâset; ihtiyaçların doyurulması açısından toplumun üzerinde bulunması gerekene bakıştır. Böylece toplumun üzerinde bulunması gereken durum, ihtiyaçların doyurulmasının esâsı olur.

Madde-124: İktisâdî problem; malları ve menfaatleri tebânın tüm fertlerine dağıtmak, bunların sahibi olmak ve bunlar için çalışma olanağı tanımak suretiyle bunlardan faydalanmalarına imkân vermektir.

Madde-125: Fert fert tüm fertlerin bütün temel ihtiyaçlarının tam bir şekilde doyurulması garanti edilmelidir. Her ferdin, lüks ihtiyaçlarını mümkün mertebe en yüksek seviyede karşılamasına imkân verilmesi garanti edilmelidir.

Madde-126: Mal, yalnızca Allah'ındır ve O, insanoğlunu bunda istihlâf edendir ki böylece bu genel istihlâf ile insan, malın mülkiyet hakkına sahip olmuştur. Allah, ferdin malı sahiplenmesine izin verendir ki bu özel izin ile de insanın fiilî mülkiyeti meydana gelmiştir.

Madde-127: Mülkiyet üç çeşittir: Ferdi Mülkiyet, Kamu Mülkiyeti ve Devlet Mülkiyeti.

Madde-128: Ferdî Mülkiyet; nispet edildiği kimseye bir şeyden faydalanma ve mukâbilinde karşılık alma imkânı veren mal ve menfaat ile takdîr edilmiş şer'î bir hükümdür.

Madde-129: Kamu Mülkiyeti; Şarî'in topluma lutfettiği, mallardan müşterek faydalanma iznidir.

Madde-130: Vergi malları, Harac ve Cizye gibi tasarrufu Halîfe'nin görüşüne ve ictihâdına bağlı olan her mal, Devlet Mülkiyeti olur.

Madde-131: Menkul ve gayri-menkul malda ferdi mülkiyet beş şer'î sebebe bağlıdır:

a- Çalışma

b- İrs

c- Yaşamak için mala ihtiyaç

d- Devlet'in malından tebâya vermesi

e- Fertlerin mal mukabilinde olmadan veya gayret sarf etmeden aldıkları mallar.

Madde-132: İster infak tasarrufuna ait olsun ister mülkün arttırılması tasarrufuna ait olsun mülkiyetteki tasarruf, Şarî'in iznine bağlıdır. İsrâf, zevke düşkünlük ve cimrilik yasaklanır. Kapitalist şirketler, kooperatifler ve Şeriat'e muhâlif bütün muamelemler yasaklanır. Ribâ, fâhiş fiyat, ihtikâr, kumar ve benzeri yasaklanır.

Madde-133: Öşrî Arâzi, ahâlisinin üzerinde İslâm'a girdiği arâzi ile Arap Yarımadası arâzisi. Harâcî Arâzi ise, Arap Yarımadasından başka harp ve sulh suretiyle fethedilen yerlerdir. Fertler Öşrî Arâzi'nin rakabesini (aslını) ve menfaatini mülkiyet edinirler. Harâcî Arâzi'nin rakabesinin mülkiyeti devletindir ve menfaatinin mülkiyeti ise fertlerindir. Her ferdin şer'î akitlerle öşri arâziyi, haraci arâzinin menfaatıyla mübadele etme hakkı vardır. Bunlar da diğer mallar gibi mîras bırakılır.

Madde-134: Mevat arâzi (işlenmemiş sahipsiz arâzi), faydalanılır hale getirmek ve çevrelemek suretiyle mülk edinilir. Fakat mevat arâzi dışında kalan arâziler ancak irs, satın alma ve ikta (Devlet tarafından dağıtılması) gibi şer'î sebeplerle mülk edinilir.

Madde-135: İster Öşrî Arâzi olsun, ister Harâcî Arâzi olsun, arâziyi ziraat için kiralamak mutlak olarak yasaklanır. Yine muzâra'a (parayla veya mahsulün bir kısmıyla kiralama) da yasaklanır. Musâkâ (ağaçların kiraya verilmesi) ise mutlak olarak câizdir.

Madde-136: Arâzi mülkiyeti olan herkes o arâziyi işletmeye zorlanır. Beyt-ul Mâl'den, muhtaç olanlara arâzisini işletmesini mümkün kılacak kadar yardım verilir. Arâzi, üç sene işletmeksizin ihmâl edenden alınıp başkasına verilir.

Madde-137: Kamu Mülkiyeti şu üç şeyde tahakkuk eder:

a- Şehir meydanları gibi toplumun yararlandığı her yer,

b- Petrol yatakları gibi zengin maden kaynakları,

c- Nehirler gibi tabiatı gereği fertlerin sahiplenmesi mümkün olmayan şeyler.

Madde-138: Fabrika esas itibariyle ferdî mülklere aittir. Ancak fabrika, ürettiği maddenin hükmünü alır. Eğer madde ferdi mülklerden ise o fabrika ferdî bir mülk olur, tekstil fabrikaları gibi. Eğer madde kamu mülklerinden ise o fabrika kamu mülkü olur, demir-çelik fabrikaları gibi.

Madde-139: Devlet'in, Ferdî Mülkiyeti Kamu Mülkiyeti'ne dönüştürmesi câiz değildir. Çünkü Kamu Mülkiyeti, malın tabiatında ve niteliğinde sâbittir, devletin görüşüne bağlı değildir.

Madde-140: Ümmetin fertlerinden her ferdin, Kamu Mülkiyeti'ne giren her şeyden faydalanma hakkı vardır. Devlet'in tebâdan kayırdığı bir kimseye kamu mülklerini mülkiyet edinme veya kullanma izni vermesi câiz değildir.

Madde-141: Devlet'in, tebânın maslahatı olarak gördüğü herhangi bir maslahat için, Mevât Arâzi'yi ve Genel Mülkiyet kapsamına girenleri koruma altına alması câizdir.

Madde-142: Zekâtı verilse bile malın kenz edilmesi (yığılıp saklanması) yasaktır.

Madde-143: Zekât, Müslümanlardan tahsil edilir ve Şariat'ın kendilerinden alınmasına karar verdiği nakit, ticâret eşyası, mâsiye (küçük-büyük baş hayvan) ve hubûbât gibi mallardan alınır. Şariat'ın zikretmediklerinden alınmaz. Zekât; ister âkil ve bâliğ gibi mükellef olsun, isterse çocuk ve deli gibi mükellef olmasın, her mal sahibinden alınır ve Beyt-ul Mâl'de özel bir bölüme konur ve yalnızca Kur'ân-ıl Kerîm'de zikredilen sekiz sınıftan birine veya birden fazlasına harcanır.

Madde-144: Zimmîlerden cizye tahsil edilir. Verebileceği miktarda bâliğ erkeklerden alınır. Kadınlar ile çocuklardan alınmaz.

Madde-145: Harâcî Arâzi'den gücü yettiğince Harac alınır. Öşrî arâziden ise bilfiil çıkan mahsulün Zekâtı alınır.

Madde-146: Müslümanlardan, Beyt-ul Mâl masraflarını karşılamak için Şariat'ın alınmasını câiz gördüğü vergi alınır. Şu şartla ki ma'rufa göre mal sahibine bırakılması gereken ihtiyaçlardan fazla bulunan kısımlardan alınmalı ve bunun, Devlet'in ihtiyaçlarını gidermeye yetip yetmediği gözetilmelidir.

Madde-147: Şeriat'ın Ümmete yapmasını vâcip kıldığı bütün işleri yerine getirmek için Beyt-ul Mâl'de mal yoksa bu vâcip, Ümmete intikal eder. Bu takdirde Ümmete vergi koymak suretiyle işleri imkân dâhilinde yoluna sokmak Devlet'in hakkıdır. Şeriat'ın Ümmete vacip kılmadığı; mahkemeler, dâireler veya herhangi bir maslahatın gerçekleştirilmesi için konan resmî harçlar gibi şeylerden dolayı Devlet'in vergi alması câiz değildir.

Madde-148: Devlet Bütçesi'nin şer'î hükümlerce belirlenen dâimî bölümleri vardır. Fakat bütçe kısımları, her kısmın içerdiği meblağlar ve her kısımda bu meblağların tahsis edildiği işler, Halîfe'nin görüşüne ve ictihâdına bağlıdır.

Madde-149: Beyt-ul Mâl'in dâimî gelirleri; Fey'in (savaşız elde edilen ganîmetlerin) tamamı, Cizye, Harac, Rikâz'ın (definenin) beşte biri ve Zekât'tır. İhtiyaç olsun ya da olmasın bu mallar devamlı olarak alınır.

Madde-150: Beyt-ul Mâl'in dâimî gelirleri devlet harcamalarına yeterli gelmediği zaman, Devlet Müslümanlardan vergiler tahsil edebilir. Vergileri tahsil etmede aşağıdaki yönleri tâkip etmelidir:

a- Fakirler, miskinler, İbn-is Sebîl'ler (yolda kalanlar) ve Cihâd farzını yerine getirmek için Beyt-ul Mâl'e farz olan harcamaları karşılamak.

b- Memurların nafakaları, Ordunun erzakları ve yöneticilerin tavitleri gibi, Beyt-ul Mâl'e farz olan, bedel vaziyetindeki harcamaları karşılamak.

c- Yollar yapmak, sular çıkarmak, mescidler, okullar ve hastaneler inşâ etmek gibi, karşılıksız refiklik ve maslahat yönünden Beyt-ul Mâl'e farz olan harcamaları karşılamak.

d- Tebânın başına gelen açlık, tufan veya deprem benzeri bir olay gibi, zâruret yönünden Beyt-ul Mâl'e farz olan harcamaları karşılamak.

Madde-151: Devlet'in sınır kapılarında alınan gümrükler, Devlet Mülkiyeti'nin veya Kamu Mülkiyeti'nin neticesi olan mallar, mîrascısı olmayanlardan tevârüs eden mallar ve mürtedlerin malları da Beyt-ul Mâl'in gelirlerindedir.

Madde-152: Beyt-ul Mâl'in harcamaları, şu altı yöne taksîm edilir:

a- Zekâtı hak eden sekiz sınıfa, Zekât bölümünden harcanır.

b- Zekât malları bölümünde mal bulunmadığı takdirde fakirlere, miskinlere, İbn-is Sebîl'lere, Cihâd'a ve Ğarîmler'e (borçlarını ödeyemeyen borçlulara) para, Beyt-ul Mâl'in dâimî gelirlerinden ödenir. Burada da yoksa Ğarîmler'e bir şey ödenmez. Fakat fakirler, miskinler, İbn-is Sebîl'ler ve Cihâd için yapılacak masrafı kapatmak üzere vergiler tahsîl edilir. Fesâd korkusu halinde ise bu giderler için borç para alınır.

c- Askerler, yöneticiler, memurlar gibi devlet hizmetini yerine getirenlere Beyt-ul Mâl'den para ödenir. Beyt-ul Mâl'in malı yeterli olmazsa bu masrafı kapatmak üzere derhal vergiler tahsîl edilir. Fesâd korkusu halinde ise bu giderler için borç para alınır.

d- Yollar, câmiler, hastaneler ve okullar gibi temel hizmetler ve maslahatlar için Beyt-ul Mâl'den harcanır. Beyt-ul Mâl'deki yeterli olmazsa bu masrafı kapatmak üzere hemen vergiler tahsîl edilir.

e- Lüks hizmetlere ve maslahatlara Beyt-ul Mâl'den harcanır. Bunlar için Beyt-ul Mâl'de yeteri kadar bulunmazsa bunlara para harcanmaz ve ertelenir.

f- Deprem ve tufan gibi doğal âfetler için Beyt-ul Mâl'den harcanır. Bunlar için Beyt-ul Mâl'de yeteri kadar yoksa bunlar için hemen borç para alınır, sonra bu borç toplanan vergilerden kapatılır.

Madde-153: Devlet, tâbiyetini taşıyan herkes için iş bulmayı garanti eder.

Madde-154: Fertlerin yanında ve şirketlerde çalışanlar, hakların ve yükümlülüklerin tümünde devlette çalışanlar gibidir. Ücretle çalışmakta olan herkes, -iş veya işçi türü değişse de- çalışandır. Ücretli ile işveren ücret miktarında anlaşmazlığa düşerlerse, ecr-i misl'e (piyasa ücretine) göre hüküm verilir. Bunların dışındaki hususlarda anlaşmazlığa düştüklerinde ise, aralarında şer'î hükümlere göre yapılan sözleşmeye binâen hüküm verilir.

Madde-155: Ücretin, işten sağlanacak maslahata ve işçinin sağlayacağı maslahata göre takdir edilmesi câizdir. Ücretlinin bilgisine veya ilmî diplomasına göre ücret takdir edilmez. Çalışanlar için dereceler yoktur. Bilakis kendilerine -gerek iş gerek işçi ile ilgili olsun- hak ettikleri ücretin tamamı verilir.

Madde-156: Devlet, malı ve işi olmayan, nafakasını temin edecek kimsesi bulunmayan kimselerin nafakalarını garanti eder. Yaşlıların ve özürlülerin barındırılmasını üstlenir.

Madde-157: Devlet, malın tüm tebâ arasında tedâvül etmesi için çalışır ve yalnızca belirli bir zümre arasında tedâvül etmesine engel olur.

Madde-158: Devlet, lüks ihtiyaçlarını sağlama imkanları için ve devletin sahip olduğu mallara göre toplumda dengenin oluşturulması için tebâ fertlerine şöyle kolaylık sağlar:

a- Beyt-ul Mâl'de sahibi olduğu menkul veya gayrimenkul mallardan, feyden ve benzerlerinden verir.

b- Yeterince arâzisi bulunmayanlara mamur olan ve mamur olmayan (verimli ve çorak) arâzilerini iktâ eder. Fakat arâzisi olup da işletmeyenlere vermez. Ziraata imkânı olmayanlara ise ziraat yapabilmeleri için mal verir.

c- Borçlarını ödeyemeyenlerin borçlarını Zekât malından, feyden ve benzerlerinden kapatır.

Madde-159: Arâzinin üretimini en üst seviyeye ulaştırmak üzere, arâzinin işletilmesini gerçekleştirecek ziraat siyâseti gereğince Devlet, ziraat işlerini ve ziraat mahsullerini denetler.

Madde-160: Devlet, bütün sanâyi işlerini denetler ve Kamu Mülkiyeti kapsamına giren sanâyiye direkt işletir.

Madde-161: Dış Ticâret, malın kaynağı bakımından değil, tâcirin tâbiyeti bakımından değerlendirilir. Harbî tâcirler - tâcir veya mal için özel izinleri olmadıkça- beldelerimizde ticâret yapmaktan men edilirler. Muâhid (anlaşmalı) devletlerin tâcirleri ise aramızdaki anlaşma gereğince muâmeleye tabidirler. Tebâdan olan tâcirler de beldelerin muhtaç olduğu maddeleri ihrâc etmekten ve düşmanları askerî, ekonomik ve sanâyi yönünden güçlendirecek maddeleri ihrâc etmekten men edilirler. Fakat sahip oldukları herhangi bir malı ithâl etmekten men edilmezler. "İsrail" gibi bizimle ehli arasında fiili harb bulunan bir ülke, bu hükümlerden istisna edilir. Bu ülke, ticâret ile ilgili olsun ya da olmasın, kendisi ile olan tüm alâkalarda Fiilî Dâr-ul Harb hükümlerini alır.

Madde-162: Hayat işleriyle ilgili her türlü ilmi laboratuvarlar kurmak tebânın tüm fertlerinin hakkıdır. Bizzat Devlet'in de böyle laboratuvarlar kurması lâzımdır.

Madde-163: Fertler, Ümmet veya Devlet için zarara yol açan maddeler üreten laboratuvarlara sahip olmaktan men edilirler.

Madde-164: Devlet bütün sağlık hizmetlerini herkes için ücretsiz temin eder. Fakat ücretle doktor tutmak ve ilaç satmak yasaklanmaz.

Madde-165: Beldelerimizde yabancı malların işletilmesi ve yatırım yapılması men edilir. Yine herhangi bir yabancıya ayrıcalık tanınması da men edilir.

Madde-166: Devlet, kendisine has, bağımsız bir para çıkartır. Bu paranın, herhangi bir yabancı para birimine bağlanması câiz değildir.

Madde-167: Devlet'in parası, gerek sikkeli gerek sikkersiz olarak altın ve gümüşdür. Devlet'in bu ikisinden başka nakit çıkartması câiz değildir. Devlet'in, hazinesinde denk miktarda altın ve gümüş karşılığı olması koşuluyla, altın ve gümüş yerine başka bir şey çıkarması câizdir. Dolayısıyla altın ve gümüşten tamamen denk mukabilleri varsa, Devlet'in bakır, bronz, kağıt veya benzerini çıkartıp bunları kendi ismiyle sikkeli nakit yapması câizdir.

Madde-168: Devlet'in kendi parası arasındaki değişim câiz olduğu gibi, kendi para birimi ile diğer devletlerin para birimleri arasındaki değişim de aynı şekilde câizdir. Paralar farklı cinslerden olduğu zaman, - geciktirilmeksizin el değiştirilmesi şartıyla- aralarındaki değişimde birinin fazla olması câizdir. Veresiye olması ise câiz değildir. İki cins farklı oldukça, değişim fiyatının sınırlandırılmadan değiştirilmesine izin verilir. Tebânın fertlerinden her bir fert, - herhangi bir para izni veya başka bir izin gerekmeksizin- dışardan ve içerden dilediği parayı satın alabilir ve onunla dilediğini satın alabilir.

ÖĞRETİM SİYASETİ

Madde-169: Öğretimde izlenecek programın esasının İslâmî 'Akîde olması vâcibtir. Derslerin içeriği ve tedrisâtın metodu tümüyle öğretimde bu esastan ayrılmamak üzere konulur.

Madde-170: Öğretim Siyâseti; İslâmî Akliyeti ve İslâmî Nefsiyeti oluşturur. Öğretimi yapılmak istenilen bütün ders konuları, bu siyâset esâsı üzere hazırlanır.

Madde-171: Öğretimin gâyesi; İslâmî Şahsiyeti oluşturmak ve insanları, hayatın işlerine ilişkin ilimler ve bilgiler ile donatmaktır. Öğretim yöntemleri de bu gâyeyi gerçekleştirecek şekilde olur. Bu gâyeye götürmeyen ve bu gâyenin dışına çıkan her yöntem yasaklanır.

Madde-172: İslâmî ve Arap Dili ilimleri için haftalık verilecek dersler, sayı ve zaman bakımından diğer ilimler için verilecek dersler miktarınca olmalıdır.

Madde-173: Öğretimde tecrübî ilimler ve bunların uzantısı matematik gibi bilimlerle kültürel bilgiler birbirlerinden ayırt edilmelidir. Tecrübî ilimlerle bunların uzantısı olanlar ihtiyaca göre ve herhangi bir öğretim merhalesi ile sınırlanmadan öğretilir. Fakat kültürel bilgiler; yüksek öğretimden önce ilk merhalelerde, İslâmî fikirlere ve hükümlere aykırı olmayan belirli bir siyâsete göre alınır. Yüksek merhalede ise, eğitim siyâsetinden ve gayesinden çıkmamak şartıyla ilim alınır.

Madde-174: İslâmî Kültür, öğretimin bütün merhalelerinde öğretilmelidir. Yüksek merhalede ise tıp, mühendislik, fizik ve benzeri ilimler için bölümler tahsis edildiği gibi, tüm İslam ilimleri için de bölümler tahsis edilmelidir.

Madde-175: Sınat ve fenler; ticaret, denizcilik ziraat yönünden ise ilime eklenebilir ve kayıtsız şartsız kabul edilebilirler, ressamlık ve heykeltıraşlık gibi özel bir bakış açısından etkilenmiş ise kültüre eklenebilir ama İslâmî bakış açısına aykırı olduğunda alınmazlar.

Madde-176: Öğretim müfredâtı tektir. Devlet'in müfredâtından başka bir müfredâta izin verilmez. Devlet'in müfredâtına bağlı kaldıkları, öğretim plânının esâsı üzerine kurulu oldukları, bünyelerinde öğretim siyâsetini ve gâyesini gerçekleştirdikleri, bünyelerindeki öğretimi -ister öğrenci isterse öğretmen olsunlar-kızırkek karışık olarak yapmadıkları ve herhangi bir taifeye veya dîne veya mezhebe veya ırka veya renge has olmadıkları sürece özel okulların açılması engellenmez.

Madde-177: Hayat sahasında insana lâzım olan hususları, erkek olsun kadın olsun her bir ferde, ilk ve orta öğretim merhalelerinde yeterince öğretmek Devlet'in üzerine farzdır. Devlet, bu imkânları herkese ücretsiz olarak hazırlamalı, gücünün yettiği kadar da herkese ücretsiz yüksek öğrenim imkânı sağlamalıdır.

Madde-178: Devlet; fıkıh, fıkıh usulü, hadis, tefsir ile fikir, tıp, mühendislik ve kimyadan, îcatlardan, keşiflerden ve benzerlerinden çeşitli bilgilerde araştırmalarını devam ettirmek isteyenlere imkân sağlamak üzere üniversite ve okullardakinin dışında da kütüphaneler, laboratuvarlar ve diğer bilimsel araçları hazırlar ki Ümmet içerisinde çokça müctehidler, ibda edenler ve ihtira edenler bulunsun.

Madde-179: Öğretimin bütün merhalelerinde te'lif kullanılması yasaklanır. Bir kitap basılıp yayınlandığı zaman, ister müellif isterse müelliften başkası olsun, hiç kimse basım-yayın haklarını sahiplenemez. Fakat fikirler kişide mahfuz ise, basılmamış ve yayınlanmamış ise insanlara verme karşılığında ücret alması câizdir aynen öğretmekten ücret aldığı gibi.

DIŞ SİYÂSET

Madde-180: Siyâset; Ümmet'in dâhilî ve hâricî işlerini gütmektir ve bu, Devlet ile Ümmet tarafından yapılır. [Devlet, bu gütmeyi bilfiil yapandır. Ümmet ise onunla Devlet'i muhâsebe edendir.

Madde-181: Herhangi bir ferdin, partinin, kitlenin veya cemaatin, yabancı devletlerden herhangi bir devlet ile ilişkisinin bulunması mutlak olarak câiz değildir. Devletler ile ilişki, yalnızca İslam Devleti tarafından kurulabilir. Zîra Ümmet'in işlerini fiilen yürütme hakkı yalnızca Devlet'e aittir. Ümmet ve kitleler ise Devlet'i bu dış ilişkilerden muhasebe etmelidir.

Madde-182: Gâye vâsıtayı meşrû kılmaz. Çünkü metod, fikrin cinsindedir. Haram ile ne vâcibe ne de mubaha ulaşılır. Siyasi vesileler siyâsetin metoduna aykırı olamaz.

Madde-183: Dış siyâsette siyasi manevralar zaruridir. Siyasi manevralardaki kuvvet ise, amellerin îlânında ve hedeflerin gizlenmesinde saklıdır.

Madde-184: Devletlerin cürümlerini keşfetmeye cür'et etmek, kaypak siyâsetlerinin tehlikesini beyân etmek, habîs entrikalarını ifşâ etmek ve saptırıcı şahsiyetlerini imhâ etmek, siyâsî üslupların en önemlilerindendir.

Madde-185: Fertlerin, ümmetlerin ve devletlerin işlerini görüp gözetmeye yönelik İslâmî fikirlerin azametini göstermek, siyasi metotların en azametlisi sayılır.

Madde-186: Ümmet'in Siyâsî Meselesi; devletin şahsiyetinin kuvvetinde, hükümlerinin güzel tatbikinde ve davetini dünyaya taşımayı sürdürmekte ifadesini bulan İslâm'dır.

Madde-187: İslam davetinin yüklenilmesi, üzerinde dış siyâsetin dolaştığı bir eksendir ve Devlet'in tüm diğer devletlerle ilişkileri İslam davetini yüklenme esasına göre kurulur.

Madde-188: Devlet'in, dünyada kurulu diğer devletlerle olan ilişkileri şu dört husus üzerine kuruludur.

-Birincisi: İslâmî Âlem'de kurulu devletlere, sanki tek bir beldede kuruluymuşçasına îtibar edilir. Dış ilişkiler kapsamına girmezler ve onlarla olan ilişkiler dış siyâsetten sayılmaz. Hepsini tek bir devlet halinde birleştirmek için çalışmak gerekir.

-İkincisi: Kendileriyle aramızda iktisâdî anlaşmalar veya ticârî anlaşmalar veya iyi komşuluk anlaşmaları veya kültürel anlaşmalar bulunan devletler ile muâmele, anlaşmada geçenlere göre olur ve anlaşmalarda belirtilmesi halinde, -muâmelenin fiilen misli olması şartıyla- bu devletlerin tebâlarının beldelerimize kimlikle, pasaport gerekmeksizin girme hakları vardır. Bu devletlerle olan iktisâdî ve ticârî ilişkiler, -zarûrî olması ve bu devletleri güçlendiren şeylerden olmaması şartıyla- belirli şeylerle ve belirli sıfatlarla sınırlandırılmalıdır.

-Üçüncüsü: Kendileriyle aramızda anlaşma bulunmayan devletler, İngiltere, Amerika ve Fransa gibi bilfiil sömürgeci devletler ve Rusya gibi beldelerimize göz diken devletler, hükmen harbi devletler sayılırlar. Onlara karşı her türlü ihtiyati tedbir alınır. Onlarla herhangi bir diplomatik ilişki kurulmaz. Bu devletlerin tebâları, beldelerimize ancak pasaportla ve her kişiye her girişi için özel bir vize almak

suretiyle girebilirler. Fakat fiili harbi devlet haline gelirlerse bu geçerli olmaz.

Dördüncüsü: “İsrail” gibi fiili harbi devletlere karşı bütün ilişkilerde savaş hali esas tutulmalıdır. Aramızda ateşkes olsun veya olmasın onlarla fiili savaş içindeymişiz gibi davranılmalıdır. Tüm tebâlarının beldelerimize girmesi yasaklanır.

Madde-189: Askerî anlaşmalar ve onun cinsinden olan veya onunla bağlantılı olan -siyâsî anlaşmalar ile üs ve liman kiralama sözleşmeleri gibi- tüm anlaşmalar kesin bir yasaklama ile yasaklanır. İyi komşuluk anlaşmaları, iktisâdî, ticârî, mâlî ve kültürel anlaşmalar ile ateşkes anlaşmaları imzalamak ise câizdir.

Madde-190: Devlet’in, İslâm esasından başkasına dayanan veya İslam hükümlerinden başka hükümleri tatbik etmeye dayanan örgütlere iştirak etmesi câiz değildir. Birleşmiş Milletler (UN), Uluslararası Adalet Divanı (ICJ), Uluslararası Para Fonu (IMF), Dünya Bankası gibi uluslararası örgütlerle Arap Birliği gibi bölgesel örgütlere katılması câiz değildir.

Yazar Hakkında

Bu kitabın yazarı **Ahmed Kılıçkaya**; 1961 Ankara doğumludur. İlk ve Orta tahsilini Ankara'da yaptıktan sonra 1980'nin ilk ayında işçi çocuğu statüsünde Hollanda'ya gitmiştir. Orada 5 yıl bir fabrikada işçi olarak çalıştıktan sonra 1985 yılında Amsterdam Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Arap Dili Edebiyatı bölümüne kaydolup buradan 1990 yılında yüksek lisansını yapmış olarak mezun olmuştur.

Yazar; İslami Davet çalışmaları nedeni ile Mart 2000 – Mayıs 2003 yılları arasında Medreseyi Yusufiye'de bulunmuştur. Bu süre içerisinde de bazı ilmi çalışmalar ve kitap telifi çalışmaları yapmak fırsatı bulmuştur.

2005- 2009 yılları arasında Hollanda'da Rotterdam İslam Üniversitesi Kütüphanesi sorumluluğunu yürütmüştür. Bu esnada, bir müddet "İslam Fıkında Aklın Yeri ve Önemi" konusu üzerinde doktora çalışması yapmıştır.

Yazarın mütercimliğinin yanısıra çeşitli ilmî çalışmaları bulunmaktadır. Ayrıca **www.islamiyontem.net** isimli WEB sayfasının editörlüğünü yürütmekte ve burada makalelerini yayınlamaktadır.

Yazarın yayınlanmış kitapları:

1-**Fıkıh Usulü**: İslâm Fıkında Deliller ve Yöntem, Nuhbe Yayınları, Ankara 2016

2-**İslâm'da İtikad Yöntemi**: İslâm Akidesi Ve İman Esasları, Nuhbe Yayınları, Ankara 2016

3-**Kur'an-I Kerim'i Tefsir Yöntemi**: Kur'an-I Kerim'i Doğru Anlama Ve Açıklama Yöntemi, Nuhbe Yayınları, Ankara 2016

4-**Nebevî Sünneti Anlama Yöntemi**, Nuhbe Yayınları, Ankara 2016

5-Cihadı Terör Terörü De Cihad Olarak Gösterme Gayretlerine Ve Algısına Reddiye; Terör Hiçbir Şekilde İslami Yöntem Değildir. Cihad Kavramı Ve Kapsamı

6-“Sadece Kur’an” Ve “Kur’an İslam’ı” Sloganı Altında Modernist Yaklaşımla Yapılan Kur’an Tahrifâtına Reddiye

7-Laikliğe Ve Laik Anayasalara Reddiye; Anayasa Meselesine İslami Çözüm

8-Çağdaş Tağutların İslâm Gerçeğini Saptırma Çabalarına Reddiye

9-“Demokrasi İslam İle Bağdaşır” Söylemine Reddiye

10-Kadını Evinden Uzaklaştırmaya Yönelik Şeytani Projelere Reddiye; Kadının Asıl Sorumluluk Alanı Evidir

11-“Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü” Ve “İlmî İslam” Gibi Şeytani Söylemlere Ve Projelere Reddiye

12-“Sembolik - Ruhani - Seküler Hilafet” Projelerine ve Sahte Mehdilik - Nebilik - Resullük İddialarına Reddiye

13-İslam’da Reform, Çağdaşlaşma Ve Güncelleme” Gibi Söylemlere Reddiye; İstikbal İslam’ındır

Yazarın yayınlanmış tercüme kitapları:

1-Usûlü’s Serahsi / Fıkıh Usûlü (2 Cild), İ’tisam Yayınları, Mart 2020, Ankara

2-İslam Şahsiyeti, 3.Cilt / Fıkıh Usûlü, Takıyyuddin En-Nebhâni, Köklü Değişim Yayınları, Mart 2020 Ankara

Yazarın henüz yayınlanmamış çeşitli konularda ilmî makale, kitap telifi ve tercüme çalışmaları vardır..

Yazarın iletişim bilgisi:

www.islamiyontem.net

E-Mail: kilickaya@islamiyontem.net